

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2014

Liahona

Generalkonferenstal

Äldsterna Gavarret, Godoy,
Martinez och Wong håller
tal på sitt eget språk

Kristus bland de spetsälska, av J. Kirk Richards

Genom Jesus Kristus "fär [blinda] sin syn, lama går, spetsälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap" (Matt. 11:5).

Innehållsförteckning november 2014

Årgång 138 • Nummer 11

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Välkomna till konferensen
Thomas S. Monson
- 6 Upphovet till vårt hopp
Boyd K. Packner
- 9 Vad sätter du i fokus?
Lynn G. Robbins
- 12 Sakramentet förnyar själen
Cheryl A. Esplin
- 14 Var eniga i räddningsarbetet
Chi Hong (Sam) Wong
- 16 Fria för evigt att verka av sig själva
D. Todd Christofferson
- 20 Att få ett vittnesbörd om ljus
och sanning
Dieter F. Uchtdorf

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 24 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Henry B. Eyring
- 25 Att älska andra och leva
med olikheter
Dallin H. Oaks
- 28 Joseph Smith
Neil L. Andersen
- 32 Föräldrar: Barnens viktigaste
lärare i evangeliet
Tad R. Callister
- 34 Att närma sig Guds tron
med tillförsikt
Jörg Klebingat
- 37 Ja, Herre, jag vill följa dig
Eduardo Gavarret
- 40 Är vi inte alla tiggare?
Jeffrey R. Holland
- 43 Att finna varaktig frid och
bygga eviga familjer
L. Tom Perry

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 46 Välj förståndigt
Quentin L. Cook
- 50 Jag vet själv att det är sant
Craig C. Christensen
- 53 Fastelagen: Ett personligt ansvar att
ta hand om fattiga och behövande
Dean M. Davies
- 56 "Inte är det väl jag, Herre?"
Dieter F. Uchtdorf
- 59 Det förberedande prästadömet
Henry B. Eyring
- 67 Hemåt med säker ledning
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 70 Fortsatt uppenbarelse
Henry B. Eyring
- 74 Att stödja profeterna
Russell M. Nelson
- 77 Följ profeternas ord
Carol F. McConkie
- 80 Evigt liv: att känna vår himmelske
Fader och hans Son Jesus Kristus
Robert D. Hales
- 83 Sakramentet och försoningen
James J. Hamula
- 86 Tänk på var din fot går fram
Thomas S. Monson

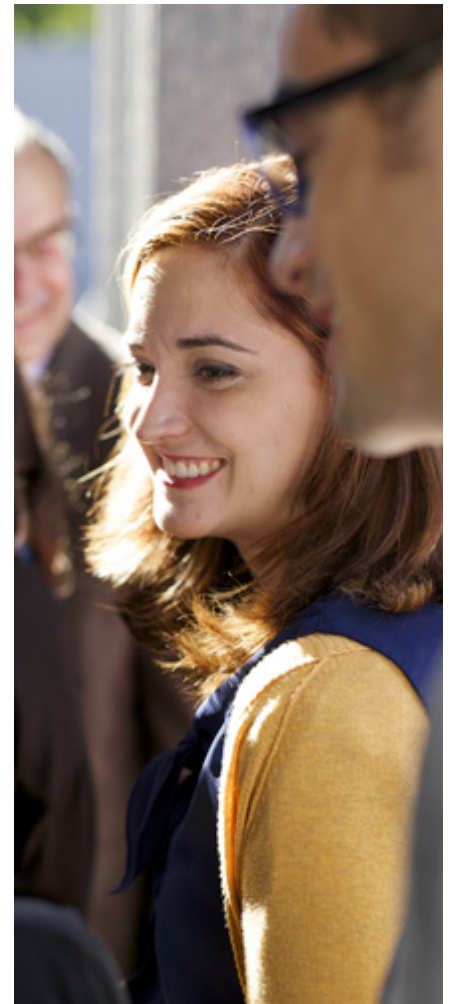
SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 89 Stanna i båten och håll dig fast!
M. Russell Ballard
- 92 Sätt utövandets av din tro främst
Richard G. Scott
- 96 Herren har en plan för oss!
Carlos A. Godoy
- 99 Boken
Allan F. Packner
- 102 Vårt personliga tjänande
Hugo E. Martínez
- 104 Lek inte med heliga ting
Larry S. Kacher
- 107 Kom och se
David A. Bednar
- 110 Tills vi möts igen
Thomas S. Monson

KVINNORNAS ALLMÄNNA SESSION

- 111 Förberedda på ett sätt som aldrig
tidigare hade förekommit
Linda K. Burton
- 114 Guds döttrar i förbundet
Jean A. Stevens
- 117 Låt ditt ljus lysa
Neill F. Marriott
- 120 Lev evangeliet med glädje
President Dieter F. Uchtdorf

- 64 Generalauktoriteter och
generalämbetsmän i Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 124 Register över konferensberättelser
- 125 Kyrkonytt

Översikt över den 184:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 4 OKTOBER 2014

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Bonnie L. Oscarson.
Avslutningsbön: Bradley D. Foster.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy, körledare; Richard Elliott och Andrew Unsworth, organister: "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4, arr. Wilberg, opublicerat; "Härliga Sion, himmelsk brud", *Psalmer*, nr 25, arr. Wilberg, opublicerat; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Om jag lyssnar med mitt hjärta", DeFord, arr. Murphy, opublicerat; "From All That Dwell below the Skies", *Hymns*, nr 90, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION, 4 OKTOBER 2014

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Wilford W. Andersen.
Avslutningsbön: Edward Dube.
Sång av en kombinerad kör från stavar i Tooele, Grantsville och Stansbury Park i Utah; Hollie Bevan, körledare; Linda Margetts, organist: "Arise, O God, and Shine", *Hymns*, nr 265, arr. Wilberg, pub. av Oxford; "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83, arr. Huff, opublicerat; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Bliv kvar hos mig, det afton är", *Psalmer*, nr 101, arr. Gates, pub. av Jackman.

PRÄSTADÖMETS SESSION, LÖRDAG KVÄLL, 4 OKTOBER 2014

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Bruce A. Carlson.
Avslutningsbön: James B. Martino.
Sång av en prästadömskör från missionärsskolan i Provo; Ryan Eggett och Elmo Keck, körledare; Clay Christiansen, organist: "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 324, arr. Wilberg, opublicerat; Missionärsmedley: "Jag hoppas bli kallad på mission", *Barnens sångbok*, s. 91; "Vår Herre vill ha kämpar", *Barnens sångbok*, s. 85; "Vi vill ge världen hans ord", *Barnens sångbok*, s. 92; "Vi har valt att tjäna", *Barnens sångbok*, s. 94, arr. Evans och Eggett, opublicerat; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10;

"Gån, Israels äldste", *Psalmer*, nr 200, arr. Spiel, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION, 5 OKTOBER 2014

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Don R. Clarke.
Avslutningsbön: Rosemary M. Wixom.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg, körledare; Andrew Unsworth och Clay Christiansen, organister: "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr 70; "Lova Gud med glädjens röst", *Psalmer*, nr 35; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16, arr. Wilberg, opublicerat; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Softly and Tenderly", Thompson, arr. Wilberg, opublicerat; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION, 5 OKTOBER 2014

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: David F. Evans.
Avslutningsbön: John S. Tanner.
Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare; Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Lo, the Mighty God Appearing!" *Hymns*, nr 55, arr. Murphy, opublicerat; "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr 167; "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194, arr. Murphy, opublicerat; "Vi alltid ber för dig", *Psalmer*, nr 12, arr. Wilberg, opublicerat.

KVINNORNAS ALLMÄNNA SESSION, LÖRDAG KVÄLL, 27 SEPTEMBER 2014

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Rosemary M. Wixom
Inledningsbön: Dorah Mkhabela.
Avslutningsbön: Amy Caroline White.
Kombinerad kör med primärbarn, unga kvinnor och hjälpföreningssystrar från stavar i Magna, Hunter och Taylorsville i Utah; Erin Pike Tall, körledare; Linda Margetts, organist: "Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*, nr 34, arr. Tall och Margetts, opublicerat; "Jag längtar så till templet", *Barnens sångbok*, s. 99, framförd av en barnkör från Söul i Korea, arr. Zabriskie, opublicerat; Medley: "Jag vet att han älskar mig", Bell och Creamer; "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83, arr. Tall och Margetts, opublicerat;

"Jag är Guds lilla barn", *Barnens sångbok*, s. 2, arr. Zabriskie, opublicerat; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr 41, arr. Ward, opublicerat.

KONFERENSTAL FINNS TILLGÄNGLIGA

För att få tillgång till konferenstal på internet på många språk, gå till conference.lds.org och välj ett språk. Talen finns också i mobilappen Evangeliebiblioteket. Ljudinspelningar finns i allmänhet på distributionscentren inom sex veckor efter konferensen. Information om tillgängliga format av generalkonferenstalen för medlemmar med funktionshinder finns på disability.lds.org.

BUDSKAP FÖR HEM- OCH BESÖKSUNDERVISNING

När det gäller budskap av hem- och besökslärare kan du välja ett tal som bäst passar deras behov som du besöker.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Foto Nathaniel Ray Edwards.
Baksidan: Foto Leslie Nilsson.

KONFERENSFOTON

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City är tagna av Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Ashlee Larsen, August Miller, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith och Byron Warner; i Alexandria, Virginia, USA, av Chance Hammock; i Verona, Wisconsin, USA, av Jenifer Ann Lee; i Peachtree Corners, Georgia, USA, av David Winters; i San Lorenzo, Paraguay, av Rebeca Ríos Benites; i Saipan, Nordmarianerna, av Del Benson; i Cuauhtémoc, Mexiko, av Niltza Beatriz Santillan Castillo; i Sobral, Brasilien, av Wesley Dias; i Las Piñas, Filippinerna, av Daniel Sanchez Labajo Jr; i Waterford, Irland, av Eymard Martin; i Canoas, Brasilien, av Michael Morris Jr; i Bariloche, Argentina, av Josué Peña och i Kapstaden, Sydafrika, av Samantha Scales.

**NOVEMBER 2014 ÄRGÅNG 138 NUMMER 11
LIAHONA 10991 180**

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G.
Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Chefredaktör: Craig A. Cardon

Rådgivande: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Verkställande direktör: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Lisa C. López

Skriv- och redigeringssteam: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris,
Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Paul VanDenBergh, Marissa Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimall Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för
medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RCStockholm@LDSChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på
plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijijska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribatiska, kroatiska, norska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, polska,
portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.

Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 138 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

TALARREGISTER

Andersen, Neil L., 28
Ballard, M. Russell, 89
Bednar, David A., 107
Burton, Linda K., 111
Callister, Tad R., 32
Christensen, Craig C., 50
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Quentin L., 46
Davies, Dean M., 53
Esplin, Cheryl A., 12
Eyring, Henry B., 24, 59, 70
Gavarret, Eduardo, 37
Godoy, Carlos A., 96
Hales, Robert D., 80
Hamula, James J., 83
Holland, Jeffrey R., 40
Kacher, Larry S., 104
Klebingat, Jörg, 34
Marriott, Neill F., 117
Martinez, Hugo E., 102
McConkie, Carol F., 77
Monson, Thomas S., 4, 67,
86, 110
Nelson, Russell M., 74
Oaks, Dallin H., 25
Packer, Allan F., 99
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 43
Robbins, Lynn G., 9
Scott, Richard G., 92
Stevens, Jean A., 114
Uchtdorf, Dieter F., 20,
56, 120
Wong, Chi Hong (Sam), 14

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 14
Andlighet, 34
Ansvarighet, 16
Aronska prästadömet, 53,
59
Avfall, 9, 89
Barmhärtighet, 6, 16
Buden, 120
Bön, 20, 32, 40, 92
Den Helige Anden, 70,
80, 104
Dop, 114
Enighet, 14, 80
Exempel, 32, 67, 86, 104
Faderskap, 43
Familjen, 32, 43, 92, 99, 117
Familjens hemafton, 92
Fasta, 40, 53
Frestelser, 67, 86
Frälsningsplanen, 16, 86, 96
Fysisk hälsa, 34
Förberedelse, 59, 111
Förbund, 114
Förlåtelse, 6, 12, 34
Försoningen, 6, 12, 16, 34,
83, 92, 107, 117
Förändring, 34, 56
Generalkonferensen, 4, 110
Godhet, 25, 110
Gruppträck, 9
Gud Fadern, 20, 34, 80, 120
Handlingsfrihet, 16, 46, 86,
92, 96, 104
Hopp, 6
Högmod, 56
Jesús Kristus, 6, 9, 12, 14,
16, 20, 25, 37, 43, 46, 67,
77, 80, 83, 86, 92, 102,
107, 117
Johannes Uppenbarelse, 70,
77, 111
Joseph Smith, 6, 9, 28, 50,
53, 70, 80, 96

Kyrkans organisation, 74
Kärlek, 25, 80, 102, 120
Ledarskap, 74
Ljus, 20, 117
Lydnad, 34, 37, 86, 111
Lärjungenskap, 40, 46, 56,
86, 102, 110
Missionsarbete, 4, 37, 107
Mod, 9
Moderskap, 43
Motgångar, 89, 110
mål, 46
Oberoende, 53
Omvändelse, 37, 56, 104
Omvändelse, 16, 34
Patriarkaliska
välsignelser, 96
Perspektiv, 56, 96
Profeter, 9, 70, 74, 77, 89
Prästadömet, 67
Respekt, 25
Råd, 14
Rättfärdighet, 46, 67
Rättvisa, 16
Sakramentet, 12, 83
Sanning, 20, 25, 107
Skriftstudier, 20, 50, 89, 92
Släktforskning, 99
Stridigheter, 25
Tempel, 4, 111, 114, 117
Tempeltjänst, 92, 99
Tjänande, 53, 59, 102,
110, 120
Tro, 14, 50, 77, 92
Tvivel, 104
Undervisning, 32
Visdom, 46
Vittnesbörd, 6, 20, 28, 50,
80, 104
Välfärd, 40, 53
Värdighet, 67
Återställelse, 28
Åktenskap, 46, 114
Ödmjukhet, 56

President Thomas S. Monson

Välkomna till konferensen

Medan vi lyssnar, må våra hjärtan beröras och vår tro stärkas.

Mina bröder och systrar, jag är så glad över att hälsa er välkomna till den här stora världskonferensen. Vi har samlats på platser runtom i världen för att lyssna och lära av bröder och systrar som vi stödjer som kyrkans generalauktoriteter och generalämbetsmän. De har sökt himlens hjälp om budskapen de ska lägga fram, och de har känt inspiration om vad som ska sägas.

Den här konferensen är det 90 år sedan vi började med radioutsändningarna av generalkonferensen. Under oktoberkonferensen 1924 sändes mötena på radio för första gången via den av kyrkan ägda kanalen KSL. Under den här konferensen är det också 65 år sedan konferensen började sändas via teve. Generalkonferensen som hölls i oktober 1949 visades på teve i Salt Lake City-området via KSL-teve.

Vi vill uppmärksamma välsignalerna med nutida media som låter miljontals medlemmar se eller höra generalkonferensen. Mötena den här helgen sänds via teve, radio, kabel, satellit och internet, även på mobila enheter.

Under de sex månader som gått sedan vi senast träffades, har ett nytt tempel invigts och ett har återinvigts. I maj invigde president Dieter F. Uchtdorf templet i Fort Lauderdale i Florida. Ett underbart kulturevenemang framfördes av ungdomar dagen före invigningen. Dagen därpå, söndagen den 4 maj, invigdes templet under tre sessioner.

För bara två veckor sedan hade jag förmånen att återinviga templet i Ogden i Utah som ursprungligen invigdes 1972 av president Joseph Fielding Smith. Ett storslaget kulturevenemang ägde rum dagen före återinvigningen, med så många unga deltagare att två olika framträdanden gjordes, med olika deltagare i vart och ett. Totalt 16 000 ungdomar deltog. Återinvigningen skedde påföljande dag då många bröder deltog tillsammans med biorganisationernas ledare och tempelpresidenten, hans rådgivare och deras hustrur.

Vårt tempelbyggande fortsätter på allvar. Nästa månad invigs det nya templet i Phoenix i Arizona, och nästa år, 2015, ser vi fram emot invigning

eller återinvigning av minst fem tempel, möjligen fler beroende på byggtakten.

Som jag nämnde i april: När alla de tempel som tillkännagivits är klara och invigda kommer vi att ha 170 tempel i drift över hela världen. Eftersom vi koncentrerar oss på att färdigställa redan tillkännagivna tempel, tillkännager vi inte några nya tempel just nu. Men

allteftersom vi fastställer behov och hittar tomter kommer ytterligare tillkännagivanden om nya tempel.

Kyrkan fortsätter att växa. Vi har nu över 15 miljoner medlemmar och fortsätter att öka i antal. Vårt missionsarbete går obehindrat framåt. Vi har över 88 000 missionärer som sprider evangeliets budskap över

hela världen. Vi förkunnar på nytt att missionsarbetet är en prästadömsplikt och vi uppmanar alla värdiga och dugliga unga män att verka. Vi är mycket tacksamma för de unga kvinnorna som också verkar som missionärer. De bidrar på ett betydande sätt, men de är inte under samma befallning att verka som de unga männen.

Nu inbjuder jag er att uppmärksamt lyssna på de bröder och systrar som ska delta i dag och i morgon under våra konferenssessioner. Alla som har ombetts att tala känner ett stort ansvar i detta. Medan vi lyssnar, må våra hjärtan beröras och vår tro stärkas, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

President Boyd K. Packer
president för de tolv apostlarnas kворum

Upphovet till vårt hopp

Ett vittnesbörd om återlösningens hopp är något som inte kan mätas eller räknas. Jesus Kristus är källan till det hoppet.

För flera år sedan åkte syster Packer och jag till Oxford University. Vi ville titta på min sjunde farfars fars uppteckningar. Föreståndaren för Christ's College vid Oxford, dr Poppelwell, var vänlig nog att be arkivarien gå och hämta uppteckningarna. Där, under året 1583, hittade vi min förfaders namn, John Packer.

Följande år återvände vi till Oxford för att överlämna ett vackert band av kyrkans standardverk till biblioteket vid Christ's College. Det verkade vara lite genant för dr Poppelwell. Kanske tyckte han att vi inte var riktiga kristna. Så han bad universitetspastorn att ta emot böckerna.

Innan jag överlämnade skrifterna till pastorn öppnade jag Topical Guide och visade honom en rubrik: 18 sidor med mycket liten stil och enkelt radavstånd med hänvisningar till ämnet "Jesus Kristus". Det är den mest utförliga sammanställning av skrifthänvisningar om Frälsaren som någonsin sammanställts i världshistorien – ett vittne från Gamla och Nya testamentet, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan.

"Oavsett hur du följer de här hänvisningarna", sa jag till honom, "sida

till sida, upp och ner, bok till bok, ämne efter ämne – så kommer du att finna att de utgör ett konsekvent, harmoniskt vittne om Herren Jesu Kristi gudomliga mission – hans födelse, hans liv, hans lärdomar, hans korsfästelse, hans uppståndelse och hans försoning".

Efter att jag berättat för pastorn om några av Frälsarens lärdomar ändrades känslan i rummet och han visade oss runt på skolan, vi besökte bland annat en nyligen gjord utgrävning som uppdatat väggmålningar från romartiden.

Bland hänvisningarna i Topical Guide finns den här från Mormons bok: Ännu ett Jesu Kristi testamente: "Vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder" (2 Nephi 25:26).

Med sina egna ord har Frälsaren förkunnat: "Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh. 14:6).

Och i Mormons bok förkunnar han: "Se, jag är den som från världens grundläggning bereddes att återlösa mitt folk. Se, jag är Jesus Kristus ...

I mig skall hela människosläktet få liv, ja, evigt liv, nämligen de som tror på mitt namn, och de skall bli mina söner och mina döttrar" (Ether 3:14).

Det finns många, många andra hänvisningar i alla standardverken som förkunnar Jesu Kristi gudomliga roll som Återlösaren för alla som någonsin har fötts eller kommer att födas på jorden.

Genom Jesu Kristi försoning blir vi alla återlösta från människans fall, som ägde rum när Adam och Eva åt av den förbjudna frukten i Edens lustgård, som det står i 1 Korintierbrevet: "Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande" (1 Kor. 15:22).

Mormons bok lär: "Ty det är nödvändigt att en försoning sker ... annars måste hela människosläktet oundvikligen förgås. Ja, alla är förhärdade. Ja, alla är fallna och förlorade och skulle förgås, om det inte vore för den försoning som måste ske ... ett oändligt och evigt offer" (Alma 34:9–10).

Vi lever inte fullkomliga liv, och det finns påföljder för våra misstag, men innan vi kom till jorden samtyckte vi till att vara underkastade hans lagar och att ta emot straffet när vi bryter mot dessa lagar.

"Alla har syndat och saknar härligheten från Gud,

och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem" (Rom. 3:23–24).

Frälsaren genomförde försoningen, som gör det möjligt för oss att bli rena. Jesus Kristus är den uppståndne Kristus. Vi tillber och erkänner honom för den smärta han led för oss kollektivt och för den smärta han uthärdade för var och en av oss enskilt, både i Getsemane och på korset. Han bar allt med stor ödmjukhet och med evig insikt om sin gudomliga roll och sitt gudomliga syfte.

De som omvänder sig och överger synden finner att hans barmhärtiga arm ännu är utsträckt. De som lyssnar till och hörsammar hans ord och hans utvalda tjänares ord finner frid och förståelse även mitt under stor ångest och sorg. Han offrade sig för att befria oss från syndens följder så att alla kan få sina skuldkänslor raderade och känna hopp.

Hade han inte utfört försoningen skulle ingen återlösning ha skett. Det skulle vara en svår värld att leva i om vi aldrig kunde förlåtas för våra fel, om vi aldrig kunde rena oss och gå vidare.

Jesu Kristi nåd och barmhärtighet är inte begränsad till dem som begår

synder eller underlåtenhetssynder, men den omfattar löftet om evig frid för alla som tar emot och följer honom och hans lära. Hans barmhärtighet är den mäktige helbrägdagöraren, även för den oskyldige som skadats.

Jag fick nyligen ett brev från en kvinna som berättade att hon utstått stort lidande. Ett hemskt brott, som hon inte beskrev utan bara antydde, hade begåtts mot henne. Hon medgav att hon kämpat med känslor av stor bitterhet. I sin vrede ropade hennes själ: "Någon måste betala för denna fruktansvärda oförrätt." I den här stunden av yttersta sorg och många frågor, skrev hon, kom det genast ett

svar till hennes hjärta: "Någon har redan betalat."

Om vi inte är medvetna om vad Frälsarens offer kan göra för oss, kanske vi går genom livet med skuldkänslor över att vi har gjort något som inte var rätt eller att vi sårat någon. Skuldkänslorna som åtföljer felsteg kan tvättas bort. Om vi söker förstå Herren Jesu Kristi försoning fylls vi med djup vördnad för honom, hans jordiska verksamhet och hans gudomliga mission som vår Frälsare.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga återställdes för att fylla världen med kunskap om Frälsarens liv och lärdomar. Den här stora konferensen

Saipan, Nordmarianerna

sänds ut på 94 språk via satellit till 102 länder, men finns också tillgänglig via internet för varje nation där kyrkan finns. Vi har över 3 000 stavar. Våra heltidsmissionärer överstiger nu 88 000 och det totala medlemsantalet har passerat 15 miljoner. De här siffrorna visar att ”stenen, som utan händer är uthuggen ur berget” fortsätter att rulla fram och kommer slutligen att uppfylla ”hela jorden” (L&F 65:2).

Men oavsett hur stor kyrkans organisation blir eller hur många miljoner människor som blir medlemmar, oavsett hur många kontinenter och länder våra missionärer verkar i eller hur många olika språk vi talar, så mäts den sanna framgången i Jesu Kristi evangelium av den andliga styrkan hos dess enskilda medlemmar. Vi behöver styrkan i övertygelsen som finns i hjärtat hos varje lojal Kristi lärjunge.

Ett vittnesbörd om återlösningens hopp är något som inte kan mätas eller räknas. Jesus Kristus är källan till det hoppet.

Vi söker efter att stärka vittnesbördet hos de unga och gamla, gifta

och ensamstående. Vi behöver undervisa Jesu Kristi evangelium för män, kvinnor och barn, av varje släkte och nationalitet, rika och fattiga. Vi behöver de nyomvända och de medlemmar som härstammar från pionjärerna. Vi behöver söka upp dem som har gått vilse och hjälpa dem återvända till fällan. Vi behöver allas visdom och insikt och andliga styrka. Varje enskild medlem i kyrkan utgör en ytterst viktig beståndsdel av kyrkans kropp.

”Ty liksom kroppen är en och har många lemmar, men kroppens alla lemmar – och de är många – utgör en kropp, så är det också med Kristus.

I en Ande har vi alla blivit döpta för att höra till en kropp ...

Kroppen består ju inte av en enda lem utan av många” (1 Kor. 12:12–14).

Varje medlem är ett vittnesbörd om Jesu Kristi liv och lärdomar. Vi befinner oss i krig mot motståndarens styrkor och var och en av oss behövs om vi ska lyckas i arbetet som Frälsaren har gett oss att utföra.

Du kanske frågar: ”Vad kan jag göra? Jag är bara en enda.”

Joseph Smith kände sig med säkerhet mycket ensam ibland. Han uppnådde storhet, men han började som en fjortonårig pojke som hade en fråga: ”Vilken av alla dessa kyrkor bör jag ansluta mig till?” (se Joseph Smith—Historien 1:10). Josephs tro och vittnesbörd om Frälsaren växte som vårt måste göra, ”rad på rad, bud på bud, lite här och lite där” (2 Nephi 28:30; se också L&F 128:21). Joseph knäböjde för att be, och vilka förunderliga ting har inte kommit tack vare den bönen och den första synen.

Som en av de tolv apostlarna vittnar jag om Herren Jesus Kristus. Han lever. Han är vår Återlösare och vår Frälsare. ”Hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning” (Trosartikel 3). Han presiderar över den här kyrkan. Han är ingen främling för sina tjänare här. När vi ser framtiden an med lugn tillförsikt kommer hans ande att vara med oss. Det finns ingen ände på hans kraft att välsigna och vägleda dem som söker efter sanning och rättfärdighet. Jag vittnar om honom i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Lynn G. Robbins

i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Vad sätter du i fokus?

Att försöka behaga människor mer än vi försöker behaga Gud är att kasta om det första och det andra budordet.

”Vad sätter du i fokus?” President Boyd K. Packer överraskade mig med denna underliga fråga när vi reste tillsammans på mitt allra första uppdrag som nybliven sjuttio. Utan en förklaring som satte frågan i dess sammanhang blev jag förbryllad. ”En sjuttio”, fortsatte han, ”är inte folkets representant inför profeten, utan representerar profeten inför folket. Glöm aldrig vad du sätter i fokus!” Det var allvarlig tankeställare.

Att försöka behaga människor mer än vi försöker behaga Gud är att kasta om det *första och det andra budordet* (se Matt. 22:37–39). Det är att glömma vad vi bör sätta i fokus. Ändå har vi alla begått det misstaget eftersom vi fruktar människor. I Jesaja uppmanar Herren oss: ”Frukta inte för människors smädelse” (Jes. 51:7; se också 2 Nephi 8:7). I Lehis dröm utlöstes den rädslan av att människorna i den stora och rymliga byggnaden *hånade och pekade finger* och fick många att förlora fokus och lämna trädet eftersom de ”skämdes” (se 1 Nephi 8:25–28).

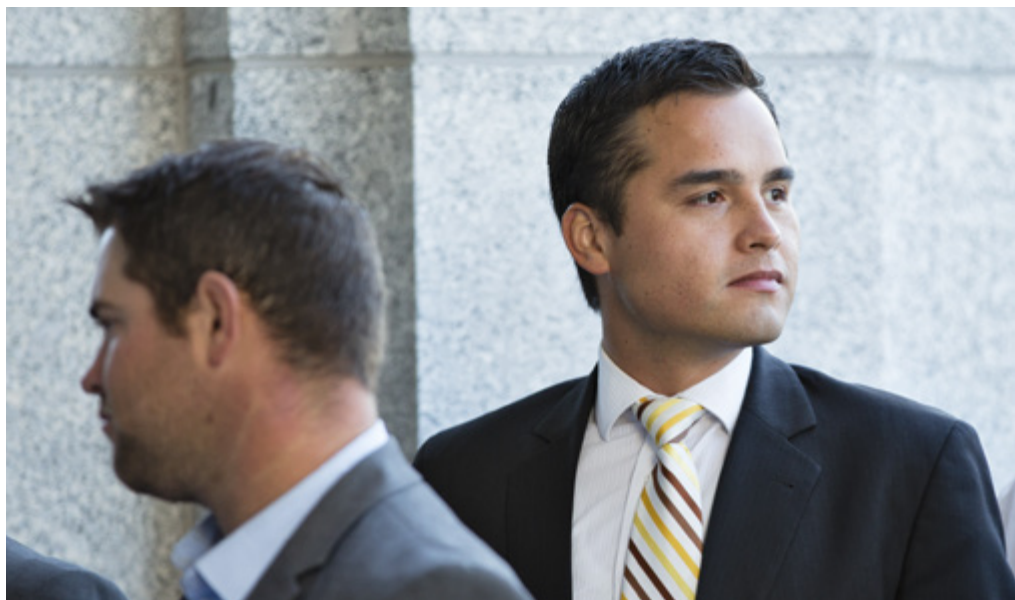
Den sortens *gruppträck* försöker förändra ens inställning och beteende genom skuld känslor över att förorätta andra. Vi strävar efter en respektfull samexistens med dem som pekar finger, men när en fruktan för

människor frestar oss att överse med synden blir den enligt Ordspråksboken till en ”snara” (se Ords. 29:25). Den snaran kan vara listigt förklädd och vädja till vår medkänsla att tolerera eller till och med godkänna något som Gud har fördömt. För den med svag tro kan det här bli ett stort hinder. Till exempel bär vissa unga missionärer med sig den fruktan för människor ut på missionsfältet och låter bli att rapportera en kamrats uppenbara olydnad till sin missionspresident eftersom de inte vill sära sin vilsegångna kamrat.

Karaktärsfasta beslut fattas när vi minns det första och andra budordets rätta ordning (se Matt. 22:37–39). När dessa förvirrade missionärer inser att de står tills svars inför Gud och inte inför sin kamrat, borde det ge dem mod att *rätta till sitt fokus*.

Som 22-åring tappade till och med Joseph Smith fokus när han upprepade gånger bad Herren om lov att låta Martin Harris låna de 116 manuskriptsidorna. Kanske ville Joseph visa sin tacksamhet mot Martin för hans stöd. Vi vet att Joseph var mycket angelägen om att få fler ögonvittnen som kunde stå på hans sida mot de plågsamma osanningar och lögner som spreds om honom.

Vilka skäl Joseph än hade, och hur goda de än kan verka, så ursäktade inte Herren dem utan tillrättavisade honom skarpt: ”Hur ofta har du inte överträtt ... och envisats med att följa människors övertalningar. Ty se, du skulle inte ha *fruktat* människor mer än Gud” (L&F 3:6–7; kursivering tillagd). Den bittra upplevelsen hjälpte Joseph att alltid minnas vad han sätta i fokus.

När man försöker *rädda ansiktet* inför andra kan man omedvetet *tappa ansiktet* inför Gud. Att tro att man kan behaga Gud och samtidigt ha överseende med människors olydnad är inte neutralitet utan dubbelspel, *falskhet* eller ett försök att tjäna ”två herrar” (Matt. 6:24; 3 Nephi 13:24).

Även om det är sant att det krävs mod att möta faror, så är det sanna modet att övervinna fruktan för människor. Till exempel: Daniels böner hjälpte honom att möta lejonen, men det som visade att han hade ett lejonhjärta var att han trotsade kung Darejaves (se Daniel 6). Den sortens mod är en andlig gåva till de *gudfruktiga* som har bitt sina böner. Drottning Esters bön gav henne samma mod att konfrontera sin make, kung Ahasveros, fullt medveten om att hon riskerade livet genom att göra det (se Est. 4:8–16).

Mod är inte bara en av de främsta dygdena, utan som C. S. Lewis påpekade: ”Mod ... är den skepnad som våra dygder antar när vi prövas ... Pilatus visade nåd tills det blev riskabelt.”¹ Kung Herodes bedrövades över begäran att Johannes Döparen skulle halshuggas men ville göra gästerna till lags (se Matt. 14:9). Kung Noa var beredd att frige Abinadi, tills grupptricket från de onda prästerna fick honom att vackla (se Mosiah 17:11–12). Kung Saul trotsade Herrens befallning när han behöll krigsbytet eftersom han ”fruktade för folket och lyssnade till dem” (1 Sam. 15:24). För att blidka de rebelliska israeliterna vid foten av Sinai lät Aron gjuta en guldkalv, eftersom han glömde vad han borde sätta i fokus (se 2 Mos. 32). Många av ledarna under Nya testamentets tid trodde på Herren men ”för fariséernas skull ville de inte bekänna det, för att de inte skulle bli uteslutna ur synagogan. De ville hellre bli

ärade av människor än av Gud (Joh. 12:42–43). Skrifterna är fulla av sådana exempel

Lyssna nu till några inspirerande exempel:

- För det första Mormon: ”Se, jag talar oförskräckt, ty jag har myndighet från Gud. Och jag *fruktar inte* för vad människor kan göra, ty fullkomlig kärlek driver ut all fruktan” (Moroni 8:16; kursivering tillagd).
- Nephi: ”Därför skriver jag inte sådant som behagar världen, utan sådant som behagar Gud och dem som inte är av världen” (1 Nephi 6:5).
- Befälhavare Moroni: ”Se, jag är Moroni, er överbefälhavare. Jag söker inte efter makt utan efter att slå ned den. Jag söker inte världslig ära utan min Guds härlighet och mitt lands frihet och välfärd” (Alma 60:36).

Moroni hade så stort mod när det kom till att minnas vad han borde sätta i fokus att det sades om honom: ”Om alla människor hade varit, och vore, och alltid skulle vara som Moroni, se, då skulle själva helvetets krafter ha skakats för evigt, ja, djävulen skulle

aldrig få makt över människobarnens hjärtan” (Alma 48:17).

Profeter har i alla tider angripits av hån och pekande fingrar. Varför är det så? Enligt skrifterna är det för att ”de skyldiga [finner] sanningen hård eftersom den skär dem rakt i hjärtat” (1 Nephi 16:2), eller som president Harold B. Lee uttryckte det: ”En slagen fågel flaxar!”² Deras hånfulla reaktioner är i verkligheten skuld-känslor som försöker döva sig själva, som det var med Korihor, som till sist erkände: ”Jag har alltid vetat att det finns en Gud” (Alma 30:52). Korihor var så övertygande i sin villfarelse att han kom att tro på sina egna lögner (se Alma 30:53).

De hånfulla anklagar ofta profeter för att vara gammalmodiga eller trångsynta. De försöker övertala eller till och med pressa kyrkan att sänka Guds normer till samma nivå som deras eget olämpliga uppförande, vilket med äldste Neal A. Maxwells ord betyder att de ”utvecklar självbelåtenhet istället för att söka efter att förbättra sig själva”³ och omvända sig. Att sänka Herrens normer till samma nivå som ett samhälles olämpliga uppträdande är att avfalla. Många av kyrkorna bland nephiterna började två århundraden efter Frälsarens besök hos dem att ”tona ner” läran för att låna ett uttryck från äldste Holland.⁴

Då ni lyssnar till de här raderna från 4 Nephi, var uppmärksam på paralleller till våra dagar. ”Och det hände sig att då två hundra och tio år hade förflutit fanns det många kyrkor i landet. Ja, det fanns många kyrkor som påstod sig känna Kristus, och ändå förnekade de större delen av hans evangelium så att de tillät all slags ogudaktighet, och de gav det som var heligt åt den som hade förbjudits detta på grund av ovärdighet” (4 Nephi 1:27).

Déjà vu i de sista dagarna. Vissa medlemmar inser inte att de faller i samma snara när de utövar påtryckningar för att lokala eller etniska traditioner eller "deras faders traditioner" (L&F 93:39) ska accepteras trots att de inte är i harmoni med evangeliets värderingar. Andra ber eller begär på grund av självbedrägeri eller förnekelse att biskopar ska sänka kraven för tempelrekommendationer, skolrekommendationer eller missionsansökningar. Det är inte lätt att vara biskop under sådan press. Men liksom Frälsaren renade templet för att försvara dess helighet (se Joh. 2:15–16) är dagens biskopar kallade att modigt försvara templets normer. Det var Frälsaren som sa: "Jag skall i barmhärtighet uppenbara mig för mitt folk ... om mitt folk håller mina bud och inte vanhelgar detta heliga hus" (L&F 110:7–8).

Frälsaren, vårt stora föredöme, satte alltid sin Fader i fokus. Han älskade och tjänade sina medmänniskor men sa: "Jag tar inte emot ära av människor" (Joh. 5:41). Han ville att de som han undervisade skulle följa honom, men han sökte inte deras gillande. När han utförde en kärlekshandling, som att bota sjuka, kom gåvan ofta med en

begäran om att de inte skulle tala om det för någon (se Matt. 8:4; Mark. 7:36; Luk. 5:14; 8:56). Detta var delvis för att undvika just det rykte som följde honom trots hans ansträngningar att stävja det (se Matt. 4:24). Han fördömde fariséerna för att de utförde goda handlingar bara för att synas av människor (se Matt. 6:5).

Frälsaren, den enda fullkomliga varelse som någonsin levte, var den mest oförskräckta. Han anklagades av många i sitt liv men gav aldrig efter för deras hånfyllt pekande fingrar. Han är den ende som aldrig någonsin har glömt vad han bör sätta i fokus: "Jag gör *alltid* det som behagar [Fadern] (se Joh. 8:29; kursivering tillagd) och "jag söker inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig" (Joh. 5:30).

Mellan 3 Nephi kapitel 11 och 3 Nephi kapitel 28 använde Frälsaren titeln *Fader* minst 150 gånger, vilket klaggjorde för nephiterna att han var där för att representera sin Fader. Och i Johannes, från kapitel 14 till 17, hänvisar Frälsaren till Fadern åtminstone 50 gånger. På alla sätt var han sin Faders fullkomliga lärjunge. Han var en så fullkomlig representant för sin Fader att den som kände Frälsaren också kände Fadern. Den som hade

sett Sonen hade sett Fadern (se Joh. 14:9). Den som hade hört sonen hade hört Fadern (se Joh. 5:36). Han hade blivit praktiskt taget omöjlig att skilja från sin Fader. Han och Fadern var ett (se Joh. 17:21–22). Han visste precis var hans fokus låg.

Må hans inspirerande exempel stärka oss mot utomståendes smicker och fallgropar och mot självbedrägeri. Må det ge oss mod att aldrig vara rädda för eller fjäska för dem som försöker skrämja oss. Må det inspirera oss att gå ut och göra gott så anonymt som möjligt och inte "sträva efter att äras av människor" (se L&F 121:35). Och må hans ojämförliga exempel hjälpa oss att alltid minnas *vilket* som är "det största och främsta budet" (Matt. 22:38). När andra begär bifall i trots mot Guds bud, må vi alltid minnas vems lärjungar vi är och vad vi bör sätta i fokus. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. uppl. (1982), s. 137–138.
2. Harold B. Lee, i *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), s. 356.
3. Se Neal A. Maxwell, "Omvändelse", *Nordstjärnan*, jan. 1992, s. 36.
4. Jeffrey R. Holland, "Uppmaningen att vara kristuslik", *Liahona*, juni 2014, s. 35.

Cheryl A. Esplin
andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap

Sakramentet förnyar själen

Anden helar och förnyar själen. Den välsignelse som sakramentet utlovar är att vi alltid ska "ha hans Ande hos [oss]".

En grupp unga kvinnor frågade mig en gång: "Vad önskar du att du hade vetat när du var i vår ålder?" Om jag skulle bevara den frågan nu, så skulle jag ha tagit med den här tanken: "Jag önskar att jag när jag var i er ålder hade bättre förstått sakramentets betydelse än jag gjorde. Jag önskar att jag hade förstått sakramentet på det sätt som äldste Jeffrey R. Holland beskrev. Han sa: 'En av de saker som sakramentsförrättningen naturligt inbjuder till är en sann andlig

upplevelse, en helig samhörighet, en själslig förnyelse.'¹"

Hur kan sakramentet vara "en sann andlig upplevelse, en helig samhörighet, en själslig förnyelse" varje vecka?

Sakramentet blir en andligt stärkande upplevelse när vi lyssnar på sakramentsbönerna och förnyar våra förbund. För att kunna göra det måste vi vara villiga att ta på oss Jesu Kristi namn.² President Henry B. Eyring talade om detta löfte och sa: "Det betyder att vi måste se oss själva

som hans. Vi sätter honom främst i vårt liv. Vi vill det som han vill i stället för det vi vill eller det världen lär oss att vilja."³

När vi tar del av sakramentet ingår vi också förbund att "alltid minnas"⁴ Jesus Kristus. Natten före sin korsfästelse samlade Kristus sina apostlar omkring sig och instiftade sakramentet. Han bröt bröd, välsignade det och sa: "Tag och ät, detta är till minne av min kropp som jag ger i lösen för er."⁵ Därefter tog han en bägare med vin, välsignade den och gav sina apostlar att dricka. Han sa: "Detta är till minne av mitt ... blod som är utgjutet för alla som tror på mitt namn."⁶

Bland Nephiterna och sedan åter vid sin kyrkas återställelse i de sista dagarna upprepade han att vi bör ta del av sakramentet för att minnas honom.⁷

När vi tar del av sakramentet vittnar vi inför Gud om att vi alltid ska minnas hans Son, inte bara under den korta sakramentsförrättningen. Det innebär att vi alltid ser till Frälsarens exempel och lärdomar och låter dem leda våra tankar, våra val och våra handlingar.⁸

Sakramentsbönen påminner oss också om att vi alltid måste "hålla de bud som han har givit [oss]".⁹

Jesus sa: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud."¹⁰ Sakramentet ger oss tillfälle till själviakttagelse och tillfälle att vända hjärta och vilja till Gud. När vi lyder Guds bud får vi evangeliets kraft i våra liv och större frid och andlighet.

Sakramentet ger oss tid för verkligt andliga upplevelser då vi begrundar Frälsarens återlösande och möjliggörande kraft genom hans försoning. En ledare för Unga kvinnor lärde sig nyligen om den styrka vi får när vi försöker att med eftertanke ta del av sakramentet. Hon arbetade på

programmet Personlig tillväxt och hade satt som mål att tänka på orden i sakramentspsalmerna och -bönerna.

Varje vecka utvärderade hon sig själv under sakramentet. Hon mindes fel hon begått och lovade sig själv att vara bättre nästa vecka. Hon var tacksam över att rätta till saker och bli renad. När hon såg tillbaka på sin upplevelse sa hon: "Jag nyttjade omvändelse delen av försoningen."

En söndag efter hennes utvärdering började hon känna sig nedstämd och pessimistisk. Hon såg att hon begick samma misstag om och om igen, vecka efter vecka. Men sedan hade hon en stark känsla av att hon försummade en stor del av försoningen – Kristus möjliggörande kraft. Hon hade glömt alla de gånger som Frälsaren hade hjälpt henne att bli den hon behövde vara och att tjäna utöver sin förmåga.

Med det i tankarna tänkte hon än en gång på föregående vecka. Hon sa: "En känsla av glädje bröt igenom min melankoli när jag insåg att han hade gett mig många möjligheter och färdigheter. Jag lade tacksamt märke till förmågan jag hade att se mitt barns behov även när det inte var självklart. Jag märkte att en dag när jag trodde att jag inte kunde klämma in en enda sak till, hann jag uppmuntra en vän genom ett samtal. Jag hade visat tålmod i situationer som i vanliga fall lockade fram motsatsen."

Hon avslutade: "När jag tackade Gud för Frälsarens möjliggörande kraft i mitt liv kände jag större optimism inför den omvändelseprocess jag arbetade på och såg fram mot nästa vecka med förnyat hopp."

Äldste Melvin J. Ballard lärde oss hur sakramentet kan vara en helande och renande upplevelse. Han sa:

"Vem finns det ibland oss som inte sårar sin ande genom ord, tankar

eller handlingar från en sabbat till en annan? Vi gör saker som vi är ledsna över och vill bli förlåtna för ... Sättet att få förlåtelse är ... att omvända oss från våra synder, att gå till dem som vi har syndat eller begått överträdelser emot och få deras förlåtelse och sedan återvända till sakramentsbordet där vi om vi uppriktigt har omvänt oss och förberett oss blir förlåtna, och andlig helbrägdagörelse kommer till själen ...

Jag kan vittna om", sa äldste Ballard, "att en ande åtföljer utdelandet av sakramentet som värmer själen från topp till tå. Man känner andens sår helas och bördan lyftas. Tröst och lycka kommer till den själ som är värdig och som i sanning önskar ta del av denna andliga föda."¹¹

Våra sargade själar kan läkas och förnyas, inte bara för att brödet och vattnet påminner oss om att Frälsaren offrade sitt kött och blod utan också för att de här symbolerna påminner oss om att han alltid kommer att vara "livets bröd"¹² och "levande vatten"¹³ för oss.

Efter att ha välsignat sakramentet för nephiterna sa Jesus:

"Den som äter detta bröd äter av min kropp till sin själ. Och den som

dricker av detta vin dricker av mitt blod till sin själ. Och hans själ skall aldrig vare sig hungra eller törsta utan skall bli mättad.

När nu hela mängden hade ätit och druckit, se, då fylldes de av Anden."¹⁴

Med dessa ord lärde Kristus oss att Anden läker och förnyar våra själar. Den välsignelse som sakramentet utlovar är att vi alltid ska "ha hans Ande hos [oss]"¹⁵

När jag tar del av sakramentet ser jag mig för mitt inre ibland en tavla som föreställer den uppståndne Frälsaren med öppna armar, som om han är redo att ta emot oss i sin kärleksfulla famn. Jag älskar den målningen. När jag tänker på den under sakramentet lyfts min själ och jag kan nästan höra Frälsarens ord: "Se, min barmhärtighets arm är utsträckt mot er, och den som kommer tar jag emot. Och välsignade är de som kommer till mig."¹⁶

De som bär aronska prästadömet representerar Frälsaren när de förbereder, välsignar och delar ut sakramentet. När en prästadömsbärare räcker fram och erbjuder de heliga emblemen är det som om Frälsaren själv räckte ut sin barmhärtighets arm och inbjöd var

och en av oss att ta del av de dyrbara kärleksgåvor som finns tack vare hans försoningsoffer – omvändelsens, förlåtelsens, tröstens och hoppets gåvor.¹⁷

Ju mer vi begrunder sakramentets betydelse, desto heligare och mer meningsfullt blir det för oss. Detta uttryckte en 96-årig far när hans son frågade: ”Pappa, varför kommer du till kyrkan? Du ser inget, hör inget och det är svårt för dig att ta dig fram. Varför kommer du till kyrkan?” Fadern svarade: ”På grund av sakramentet. Jag går för att ta del av sakramentet.”

Må var och en av oss komma till sakramentsmötet förberedda för ”en sann andlig upplevelse, en helig samhörighet, en själslig förnyelse”.¹⁸

Jag vet att vår himmelske Fader och vår Frälsare lever. Jag är tacksam för möjligheten vi får genom sakramentet att känna deras kärlek och ta del av Anden. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), s. 283.
2. Se L&F 20:77.
3. Henry B. Eyring, ”På det vi må vara ett”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 69.
4. L&F 20:77, 79.
5. JSÖ Matt. 26:22.
6. JSÖ Matt. 26:24; se också Matt. 26:26–28; Mark. 14:22–24; Luk. 22:15–20.
7. Se 3 Nephi 18:7, 11; L&F 20:75.
8. Se ”Hur kan jag hålla mitt förbund att alltid minnas Frälsaren?” *Kom och följ mig* Studiekurs för Söndagsskolan; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet* (2004), 127–129.
9. L&F 20:77.
10. Joh. 14:15.
11. Melvin J. Ballard, i Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), s. 132–133.
12. Joh. 6:48.
13. Joh. 4:10.
14. 3 Nephi 20:8–9.
15. L&F 20:77.
16. 3 Nephi 9:14.
17. Jag vill tacka Ann Madsen för hennes insikter om denna princip.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, s. 283.

Äldste Chi Hong (Sam) Wong
i de sjuttios kворum

Var eniga i räddningsarbetet

För att kunna bistå Frälsaren måste vi samarbeta i enighet och harmoni. Alla, varje ämbete och varje kall, är viktiga.

V i hör ofta president Thomas S. Monson säga att vi ska räkka ut handen till räddning.¹ Det får mig att tänka på en berättelse i Nya testamentet. Den är ett perfekt exempel på hur medlemmar och missionärer kan samarbeta i enighet genom församlingsråd för att räkka ut en hjälpande hand till räddning. Berättelsen finns i Markusevangeliet 2:1–5. Jag finner att händelserna Jesus använde för att undervisa oss om vissa läror eller principer alltid är mycket inspirerande och lätta att förstå.

En av personerna i den här berättelsen är en lam man som inte kunde förflytta sig utan hjälp. Mannen kunde bara stanna hemma och vänta på att få hjälp.

I vår tid skulle berättelsen kanske utspela sig så här. Fyra människor fick i uppdrag av sin biskop att besöka en lam man i hans hem. Jag kan tänka mig en från Hjälpföreningen, en från äldstekvorumet, en från aronska prästadömet och sist men inte minst en heltidsmissionär. På det senaste församlingsrådet, efter att ha rådgjort om behoven i församlingen, delade biskopen ut räddningsuppdrag. De här fyra utsågs att hjälpa den lame mannen. De kunde inte vänta på att mannen själv skulle komma till kyrkan. De behövde besöka honom i hemmet. De behövde ge sig ut för att finna honom, så de gjorde det. Mannen fördes sedan till Jesus.

”Då förde man till honom en lam som bars av fyra” (Mark 2:3).

Men det var en sådan trängsel i rummet. De kunde inte ta sig in genom dörren. Jag är säker på att de försökte på alla tänkbara sätt, men det gick bara inte. Deras plan gick inte att utföra som de tänkt sig. Det fanns stöttestenar på deras ”räddningsväg”. Men de gav inte upp. De lämnade inte den lame mannen vid dörren. De rådgjorde nu om vad de skulle göra istället, hur de skulle kunna föra mannen till Jesus Kristus för att bli botad. Arbetet att bistå Jesus Kristus med att frälsa själar var för dem aldrig något besvärligt. De kom på en plan som inte alls var lätt, men de handlade efter den.

”Men när de för folkmassans skull inte kunde komma till Jesus med honom, tog de bort taket över platsen där han var. De gjorde en öppning och sänkte ner bädden som den lame låg på” (Mark 2:4).

De lyfte upp honom på taket. Det fanns antagligen inte en trappa på utsidan som de kunde använda, så därför måste det ha tagit tid att få upp alla på taket. Jag tror att det

gick till så här: Den unge mannen från församlingen klättrade upp på taket först. Eftersom han var ung och energisk var det inte så svårt för honom. Hans hemlärarkamrat från äldstevoromet och den långe och starke heltidsmissionären sköt på bakifrån. Hjälpföreningssystemen uppmuntrade dem att vara försiktiga och uppmuntrade dem. Männen gjorde en öppning i taket medan systemen fortsatte att trösta den lame medan han väntade på att bli botad, på att kunna röra sig och bli fri.

Räddningsuppdraget krävde att alla samarbetade. I det kritiska ögonblicket krävdes noggrann samordning för att sänka ner den lame mannen från taket. De fyra måste samarbeta i enighet och harmoni. Det fick inte finnas någon missämja mellan de fyra. De måste sänka ner den lame mannen i samma takt. Om en av dem släppte ner repet fortare än de andra tre skulle mannen ramla ur sin bädd. Han kunde inte hålla sig fast på grund av sin förlamning.

För att kunna bistå Frälsaren måste vi samarbeta i enighet och harmoni. Alla, varje ämbete och varje kall är

viktiga. Vi måste vara eniga i vår Herre Jesus Kristus.

Slutligen kunde den sjuke, lame mannen läggas framför Jesus. ”Jesus såg deras tro och sade till den lame: ’Mitt barn, dina synder är förlåtna.’” (Mark 2:5). Jesus visade barmhärtighet mot honom och botade honom, inte bara fysiskt utan också andligt: ”Mitt barn, dina synder är förlåtna.” Är inte det här underbart? Skulle vi inte alla också vilja uppleva något sådant? Det skulle verkligen jag.

Känner vi någon som är andligt förlamad, som inte kan komma tillbaka till kyrkan på egen hand? Han eller hon kan vara ett av våra barn, en av våra föräldrar, en maka eller vän.

När nu så många fler heltidsmissionärer är tillgängliga i varje enhet i kyrkan, skulle det vara klokt av biskopar och grenspresidenter att använda församlings- och grensråden bättre. Biskopen kan inbjuda alla i församlingsrådet att komma med en lista på personer som kan behöva hjälp. Medlemmar i församlingsrådet kan omsorgsfullt rådgöra om hur de bäst kan ge hjälp. Biskopar lyssnar

uppmärksamt på förslagen och delar ut uppdrag.

Heltidsmissionärerna är en stor resurs för församlingarna i räddningsarbetet. De är unga och energiska. De älskar konkreta listor på personer att arbeta med. De tycker om att samarbeta med församlingsmedlemmarna. De vet att det innebär stora möjligheter för dem att hitta människor att undervisa. De är hängivna arbetet att upprätta Herrens rike. De har starka vittnesbörd om att de blir mer kristuslika när de deltar i räddningsarbetet.

Som avslutning vill jag berätta om ytterligare en gömd skatt i den här berättelsen ur skrifterna. Den finns i vers 5: "Jesus såg *deras* tro" (kursivering tillagd). Jag hade inte lagt märke till det förut: *deras* tro. Vår förenade tro har också en inverkan på andras väl.

Vilka var det som Jesus nämnde? Det kan mycket väl ha varit de fyra som bar den lame mannen, mannen själv, människorna som hade bett för honom och alla som var där och lyssnade på Jesu undervisning och som i hjärtat tyst gladdes åt det kommande underverket. Det kunde också ha varit en maka, en förälder, en son eller dotter, en missionär, en kvorumpresident, en hjälpföreningspresident, en biskop och en vän långt borta. Vi kan alla hjälpa varandra. Vi bör alltid verka med iver i arbetet att rädda de nödställda.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är en underverkens Gud. Jesus Kristus älskar oss alla och har makt att frälsa och bota, både fysiskt och andligt. När vi bistår Kristus i hans mission att frälsa själar, blir vi själva räddade under processen. Det vittnar jag om i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se till exempel Thomas S. Monson, "Vårt ansvar att rädda", *Liahona*, okt. 2013, s. 4–5.

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Fria för evigt att verka av sig själva

Det är Guds vilja att vi ska vara fria män och kvinnor som kan uppnå vår fulla potential både timligt och andligt.

William Shakespeares pjäs *Henrik V* förekommer en kvällsscen i de engelska soldaternas läger vid Agincourt före slaget med den franska armén. I det svaga ljuset och delvis förklädd vandrar kung Henrik okänd bland sina soldater. Han talar med dem för att bedöma sina soldaters stridsmoral. De är mycket underlägsna i antal och eftersom de inte känner igen honom är de uppriktiga i sina kommentarer. Vid ett tillfälle filosoferar de om vem som bär ansvaret för det som händer männen i slaget – kungen eller den enskilde soldaten.

Efter ett tag säger kung Henrik: "Jag tycker, att jag aldrig kunde dö någorstades så förnöjd som i kungens sällskap, då hans sak är rättvis och hans strid ärofull."

Michael Williams svarar: "Det är mer än vi veta."

Hans kamrat håller med: "Ja, eller mer än vi äro befogade att spörja efter, ty vi veta tillräckligt, när vi veta att vi äro kungens undersåtar. Om hans sak är dålig, så avtvås all vår skuld genom vår lydriad mot kungen."

William säger vidare: "Men om saken icke är god, så har kungen själv en tung räkenskap att avlägga."

Kung Henrik håller förstås inte med. "Varje undersåtes plikt tillhör konungen, men varje undersåtes själ tillhör honom själv."¹

Shakespeare försöker inte lösa den här debatten i pjäsen och på ett eller annat sätt är det en debatt som pågått ända ner till vår tid. Vem bär ansvaret för det som händer i våra liv?

När det går illa har vi en tendens att skylla på andra eller till och med på Gud. Ibland uppstår känslor av att man har rätt till saker, och personer eller grupper försöker flytta ansvaret för sin välfärd till andra människor eller regeringar. I andliga angelägenheter tänker några att vi inte behöver arbeta på personlig rättfärdighet eftersom Gud älskar oss och frälser oss precis sådana vi är.

Men det är Guds avsikt att hans barn ska handla med den moraliska handlingsfrihet han har gett dem "så att var och en kan stå ansvarig för sina egna synder på domens dag".² Det är hans plan och hans vilja att vi har den huvudsakliga beslutsfattande rollen i vårt eget livs drama. Gud lever inte våra liv åt oss eller styr oss som om vi var hans marionetter, som Lucifer en gång erbjöd sig att göra. Inte heller

antar hans profeter rollen som marionettmästare i Guds ställe. Brigham Young sa: "Jag vill inte att någon sista dagars helig i den här världen, eller i himlen, ska vara tillfredsställd med något jag gör, såvida inte Herren Jesu Kristi ande, uppenbarelsens ande, gör dem tillfredsställda. Jag vill att de själva ska veta och själva förstå."³

För det första: Gud frälser oss alltså inte "precis som vi är", för "precis som vi är" är vi orena och "intet orent kan vistas ... i hans närhet, ty på Adams språk är hans namn Helighetens Människa, och den Enföddes namn är Människosonen [Helighetens Människoson]."⁴ Och för det andra tvingar Gud oss inte att bli något som vi inte har valt genom egna handlingar. Han älskar oss verkligen och eftersom han älskar oss varken tvingar han oss eller överger oss. I stället hjälper han och vägleder oss. Ja, det verkliga beviset på Guds kärlek är hans bud.

Vi bör glädjas (och det gör vi) åt den gudagivna planen som låter oss göra val och handla av oss själva och erfara följderna, eller som skrifterna uttrycker det, att "smaka det bittra så att [vi] kan värdesätta det goda".⁵ Vi är för evigt tacksamma över att Frälsarens försoning övervann arvsyndet så att vi kan födas till den här världen utan att bli straffade för Adams överträdelse.⁶ Sålunda återlösta från fallet börjar vi livet oskyldiga inför Gud och är "fria för evigt med kunskap om gott och ont, fria att verka av [oss] själva och utan att påverkas".⁷ Vi kan välja att bli det slags person vi vill bli, och med Guds hjälp kan vi bli sådana som han är.⁸

Jesu Kristi evangelium öppnar vägen till det vi kan bli. Genom Jesu Kristi försoning och hans nåd kan vårt misslyckande att fullkomligt och genomgående leva efter den celestiaa lagen under jordelivet raderas och vi

får möjlighet att utveckla en kristuslik karaktär. Men rättvisan kräver emellertid att inget av det kan hända utan vårt villiga godkännande och deltagande. Så har det alltid varit. Själva vår tillvaro på jorden som fysiska varelser är följden av att var och en av oss valde att ta del i vår Faderns plan.⁹ Alltså är frälsning verkligen inte resultatet av ett gudomligt infall, men den sker inte heller enbart genom gudomlig vilja.¹⁰

Rättvisa är en viktig Guds egenskap. Vi kan ha tro på Gud tack vare att han är fullkomligt tillförlitlig. Skrifterna lär oss att "Gud vandrar inte på krokiga stigar, inte heller viker han åt höger eller åt vänster, inte heller avviker han från det han har sagt. Därför är hans stigar raka och hans bana ett evigt kretslopp"¹¹ och "Gud gör [inte] skillnad på människor, utan tar emot den som fruktar honom och gör det som är rätt".¹² Vår tro, tillit och hopp föds ur rättvisans gudomliga egenskap.

Men eftersom Gud är fullkomligt rättvis är det vissa saker han inte kan göra. Han kan inte godtyckligt frälsa en

del och förkasta andra. Han "kan inte se på synd med den minsta grad av överseende".¹³ Han kan inte låta barmhärtigheten beröva rättvisan något.¹⁴

Det är ett slående bevis på Guds rättvisa att han också har utformat barmhärtighetens princip. Det är för att han är rättvis som han skapade medlen för barmhärtigheten att spela sin oundgängliga roll i vår eviga bestämmelse. Därför "verkställer [rättvisan] alla sina krav, och barmhärtigheten gör även anspråk på allt det som är hennes eget".¹⁵

Vi vet att det är "hans lidanden och död som inte begick någon synd, i vilken [Fadern] fann gott behag; ... [hans] Sons blod som blev utgjutet"¹⁶ som tillfredsställer rättvisans krav, visar oss barmhärtighet och återlöser oss.¹⁷ Trots det "kunde återlösningsplanen *enligt rättvisan* inte genomföras *utom på villkor att människorna omvänder sig*".¹⁸ Det är kravet på och möjligheten till omvändelse som låter barmhärtigheten utföra sitt arbete utan att trampa på rättvisan.

Kristus dog inte för att frälsa urskillningslöst utan för att erbjuda omvändelse. Vi har "fullkomlig förtröstan på hans förtjänster som är mäktig att frälsa"¹⁹ i omvändelseprocessen, men omvändelse är en viljestyrd förändring. Så genom att göra omvändelse till ett villkor för att vi ska få del av nådens gåva, gör Gud att vi kan behålla ansvaret själva. Omvändelse respekterar och uppehåller vår moraliska handlingsfrihet. "Och på så sätt kan barmhärtigheten tillfredsställa rättvisans krav och omsluta dem i trygghetens armar, medan den som inte utövar tro till omvändelse är utsatt för de rättvisans krav som hela lagen ställer. Därför är det endast för den som har tro till omvändelse som den stora och eviga återlösningsplanen förverkligas."²⁰

Det är en sak att missförstå Guds rättvisa och barmhärtighet, att förneka Guds existens eller överhöghet är en annan. Men båda resulterar i att vi uppnår mindre – ibland mycket mindre – än vår fulla gudomliga potential. En Gud som inte ställer några krav är praktiskt taget detsamma som en Gud som inte existerar. En värld utan Gud, utan en levande Gud som stiftar morallagar

för att styra och fullkomna sina barn, är också en värld utan grundsanningar eller slutlig rättvisa. Det är en värld där moralisk relativism härskar.

Relativism betyder att var och en är sin egen högsta myndighet. Naturligtvis är det inte bara de som förnekar Gud som antar den här filosofin. En del som tror på Gud tror ändå att de själva personligen bestämmer vad som är rätt och fel. En ung vuxen beskrev det så här: "Jag tror inte att jag kan säga att hinduism är fel eller att katolicism är fel eller att vara medlem av episkopalkyrkan är fel. Jag tror det hänger på vad man tror ... Jag tror inte det finns rätt eller fel."²¹ En annan, som tillfrågades om grunden för sin religiösa tro, svarade: "Jag själv – när allt kommer omkring är det jag själv. Jag menar, hur kan någon bestämma vad man ska tro på?"²²

För dem som tror att vad som helst kan vara sant känns förkunnelsen om objektiv, fast och universell sanning som tvång: "Jag ska inte tvingas att tro att något är sant som jag inte tycker om." Men det förändrar inte verkligheten. Att förnärmas över tyngdlagen hindrar inte en person från att falla om han kliver över ett stup. Detsamma gäller den eviga lagen och rättvisan.

Frihet kommer inte av att motstå den utan av att tillämpa den. Det här är fundamentalt för Guds egen kraft. Om det inte vore för att det faktiskt finns fasta och oföränderliga sanningar skulle handlingsfrihetens gåva vara meningslös, eftersom vi aldrig skulle kunna förutse eller bestämma följderna av våra handlingar. Som Lehi uttryckte det: "Och om ni säger att det inte finns någon lag säger ni också att det inte finns någon synd. Om ni säger att det inte finns någon synd säger ni också att det inte finns någon rättfärdighet. Och om det inte finns någon rättfärdighet finns det ingen lycka. Och om det inte finns vare sig rättfärdighet eller lycka finns det varken straff eller elände. Och om allt detta inte finns, finns det inte någon Gud. Och om det inte finns någon Gud finns inte vi till, inte heller jorden, ty det skulle inte ha funnits något skapat till att vare sig verka eller påverkas varför allting skulle ha blivit till intet."²³

I både timliga och andliga frågor är möjligheten att ta på sig personligt ansvar en gudagiven gåva, utan den kan vi inte förverkliga vår fulla potential som Guds döttrar och söner. Personlig ansvarighet blir både en rättighet och en plikt som vi ständigt

måste försvara. Den har varit under attack sedan före skapelsen. Vi måste försvara ansvarigheten mot personer och program som (ibland med de bästa avsikter) önskar göra oss beroende. Och vi måste försvara den mot vår egen benägenhet att undvika arbetet som krävs för att odla talanger, förmågor och en kristuslik karaktär.

Det berättas om en man som helt enkelt vägrade arbeta. Han ville bli omhändertagen i allt. Enligt hans åsikt var kyrkan eller regeringen, eller båda, skyldiga honom hans uppehälle eftersom han hade betalat sina skatter och sitt tionde. Han hade inget att äta, men vägrade att arbeta för att ta hand om sig själv. I desperation och leda beslöt de som hade försökt hjälpa honom att eftersom han inte ville lyfta ett finger för att försörja sig, kunde de lika gärna ta honom till kyrkogården och låta honom dö där. På vägen till kyrkogården sa en man: "Vi kan inte

göra så här. Jag har lite majs som jag kan ge honom."

Så de förklarade det för mannen och han frågade: "Har blasten tagits bort?"

De svarade: "Nej."

"Då så", sa han, "kör vidare".

Det är Guds vilja att vi ska vara fria män och kvinnor som kan uppnå vår fulla potential både timligt och andligt, att vi är fria från fattigdomens och syndens bojors förödmjukande begränsningar, att vi kan ha självaktning och oberoende, så att vi kan förberedas i allt att leva med honom i hans celestia rike.

Jag hyser inga illusioner om att det här kan uppnås genom vår egen ansträngning utan hans avsevärda och ständiga hjälp. "Vi vet att det är genom nåd vi blir frälsta, sedan vi har gjort allt vi kan göra."²⁴ Och vi behöver inte uppnå någon mininivå av förmåga eller godhet innan

Gud hjälper oss. Vi kan få gudomlig hjälp varje timme varje dag, oavsett var vi befinner oss på lydnadens stig. Men jag vet att vi, förutom att önska få hans hjälp, måste anstränga oss, omvända oss och välja Gud för att han ska kunna handla i våra liv med rättvisa och moralisk handlingsfrihet. Min vädjan är helt enkelt att ta ansvar och arbeta flitigt så att det finns något för Gud att hjälpa oss med.

Jag vittnar om att Gud Fadern lever, att hans Son Jesus Kristus är vår Återlösare och att den Helige Anden är med oss. Deras önskan att hjälpa oss är otvivelaktig och deras förmåga att göra det är oändlig. Låt oss "vakna upp och stå upp ur stoftet ... så att den evige Faderns förbund, som han har slutit med [oss] ... må bli fullbordat".²⁵ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. William Shakespeare, *Henrik V*, akt 4, scen 1, rad 127–129, 131–137, 183–185 (övers. C. A. Hagberg).
2. L&F 101:78.
3. Brigham Young, "Sermon", *Deseret News*, 31 okt. 1855, s. 267; citerad i Terry Givens och Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), s. 63.
4. Mose 6:57.
5. Mose 6:55.
6. Se Trosartikel 2; se också 2 Nephi 2:25; Mose 6:53–56.
7. 2 Nephi 2:26; se också L&F 93:38.
8. Se 3 Nephi 12:48; 27:27; se också Rom. 8:16–17; L&F 84:37–38.
9. Se Upp. 12:7–9; L&F 29:36–38; Mose 4:3–4.
10. Se L&F 93:29–31.
11. L&F 3:2.
12. Apg. 10:34.
13. L&F 1:31.
14. Se Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. L&F 45:4.
17. Se Mosiah 15:9.
18. Alma 42:13; kursivering tillagd.
19. 2 Nephi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. I Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), s. 156.
22. I Smith, *Souls in Transition*, s. 156.
23. 2 Nephi 2:13.
24. 2 Nephi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Bariloche, Argentina

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Att få ett vittnesbörd om ljus och sanning

Ditt personliga vittnesbörd om ljus och sanning blir till välsignelse inte bara för dig och dina efterkommande här i jordelivet. Det följer er i all evighet.

Som pilot vid ett flygbolag flög jag i timmar över kontinenter och hav i nattmörkret. När jag iakttog natthimlen förundrades jag ofta över vidden och djupet av Guds skapelser. Skrifterna beskriver den som "otaliga världar".¹

Det är inte ens hundra år sedan de flesta astronomer trodde att Vintergatan var den enda galaxen i universum.² De antog att allt som fanns

bortom vår galax var ett ofantligt intet, en tom och kall rymd utan stjärnor, ljus eller liv.

När astronomerna fick mer avancerade teleskop – till och med teleskop som kunde skjutas upp i rymden – började de inse en spektakulär och nästan ofattbar sanning: Universum är oändligt mycket större än någon tidigare hade trott, att himlen är fylld med oräkneliga galaxer, ofattbart långt borta från oss, var och en av dem med flera hundra miljarder stjärnor.³

Inom en mycket kort tidsperiod förändrades vår kunskap om universum för alltid.

I dag kan vi se några av dessa avlägsna galaxer.⁴

Vi vet att de finns där.

De har funnits där mycket länge.

Men innan människan hade tillräckligt starka instrument för att samla in himlaljuset så att dessa galaxer blev synliga, trodde vi inte att något sådant var möjligt.

Universums storlek förändrades inte plötsligt, men vår förmåga att se och förstå den här sanningen förändrades dramatiskt. Och med detta större

ljus fick människan se storslagna vyer som vi aldrig ens hade kunnat föreställa oss.

Det är svårt för oss att tro på det som vi inte kan se

Antag att du kunde resa bakåt i tiden och samtala med personer som levde för tusen eller kanske bara för hundra år sedan. Föreställ dig att du försöker beskriva för dem den moderna tekniken som du och jag i dag tar för givet. Vad skulle de tro om oss om vi till exempel berättade om jumbojet, mikrovågsugnar, enheter som får plats i handen och innehåller ofantliga digitala bibliotek, och om videor på våra barnbarn som vi ögonblickligen kan dela med miljoner människor runt om i världen?

Några skulle kanske tro oss. De flesta skulle göra narr av oss, säga emot eller kanske till och med försöka tysta eller skada oss. Några skulle kanske använda logik, förnuft och de fakta de känner till för att visa att vi har fel, är tokiga eller rentav är farliga. De skulle kanske fördöma oss för att vi försökte vilseleda andra.

Men naturligtvis skulle de ha helt fel. De kunde vara välmenande och uppriktiga. De vore kanske helt säkra på sin sak. Men de såg inte klart eftersom de ännu inte tagit emot mer av sanningens fullständiga ljus.

Löftet om ljus

Det tycks vara ett karaktärsdrag hos människan att ta för givet att hon har rätt även när hon har fel. Och om det är så, finns det då hopp för någon av oss? Är det vårt öde att driva mållöst på ett hav av motsägande information, strandade på en flotte som vi själva knåpat ihop av våra förutfattade meningar?

Är det möjligt att finna sanningen? Syftet med mitt tal är att förkunna

När jag iakttog natthimlen genom fönstret i förarkabinen förundrades jag ofta över vidden och djupet av Guds skapelser.

det glada budskapet att Gud själv, Härskarornas Herre som vet all sanning, har lovat sina barn att de kan få veta sanningen för egen del.

Begrunda storslagenheten i det här löftet:

Den evige och allsmäktige Guden, han som skapade detta ofantliga universum, talar till dem som kommer till honom med uppriktigt hjärta och ärligt uppsåt.

Han talar till dem i drömmar, syner, tankar och känslor.

Han talar till dem på ett omiskännligt sätt som övergår mänsklig erfarenhet. Han ger dem gudomliga anvisningar och svar som rör deras liv.

Naturligtvis finns det de som hånar och säger att sådant är omöjligt, att om det fanns en Gud så skulle han ha viktigare saker för sig än att lyssna på och besvara en enskilds bön.

Men jag försäkrar dig: Gud bryr sig om dig. Han lyssnar och besvarar dina personliga frågor. Svaren på dina böner kommer på hans eget sätt och i hans egen tid och därför måste

du lära dig lyssna efter hans röst. Gud vill att du ska finna vägen tillbaka till honom, och Frälsaren är vägen.⁵ Gud vill att du ska lära dig om hans Son Jesus Kristus och uppleva den djupa frid och glädje som kommer av att vandra på det gudomliga lärjungeskapets stig.

Mina kära vänner, det finns ett ganska enkelt experiment, med garanti från Gud, som beskrivs i en bok med forntida skrifter, tillgängliga för varje man, kvinna och barn som vill pröva:

För det första måste du utforska Guds ord. Det innebär att du läser skrifterna och studerar forntida och nutida profeters ord om Jesu Kristi återställda evangelium, inte för att tvivla eller kritisera utan med en uppriktig önskan att upptäcka sanningen. Begrunda det du känner och förbered ditt sinne för att ta emot sanningen.⁶ "Även om du inte kan göra mera än önska att tro, så låt denna önskan verka i dig till dess ... att du kan ge plats i hjärtat för [Guds ord]."⁷

För det andra måste du reflektera, begrunda, ivrigt sträva att tro⁸ och vara tacksam för hur barmhärtigt Herren varit mot sina barn ända från Adams dagar till vår tid genom att ge oss profeter, siare och uppenbarare att leda hans kyrka och hjälpa oss finna vägen tillbaka till honom.

För det tredje måste du be din himmelske Fader i hans Sons Jesu Kristi namn att uppenbara sanningen om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga för dig. Fråga med ett uppriktigt hjärta och med ärligt uppsåt, med tro på Kristus.⁹

Det finns också ett *fyjärde* steg, som Frälsaren har gett oss: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv."¹⁰ Med andra ord: När du försöker förvissa dig om riktigheten i evangeliets principer måste du först följa dem. Pröva evangeliets och kyrkans lära i ditt eget liv. Gör det med ärligt uppsåt och uthållig tro på Gud.

Om du gör det har du löfte från Gud – som är bunden av sitt ord¹¹

– att han ska uppenbara sanningen för dig genom den Helige Andens kraft. Då ger han dig ett större ljus som gör det möjligt för dig att se genom mörkret och skåda svindlande storslagna vyer, ofattbara för det mänskliga ögat.

Någon kanske säger att stegen är för svåra eller att det inte är värt besväret. Men jag hävdar att det här personliga vittnesbördet om evangeliet och kyrkan är det viktigaste du kan uppnå i detta liv. Det blir inte bara till välsignelse och vägledning för dig här i livet utan har också omedelbar betydelse för ditt liv i evigheten.

Andliga ting kan bara förstås genom Anden

Vetenskapsmän förstod inte universums utsträckning förrän deras instrument hade blivit så avancerade att de kunde samla in mer ljus och förstå en mer fullständig sanning.

Aposteln Paulus lärde en motsvarande princip i fråga om andlig kunskap. ”En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande”,

skrev han till korintierna. ”Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt.”¹²

Med andra ord: Om du vill se andliga sanningar måste du använda de rätta instrumenten. Du kan inte få kunskap om en andlig sanning med instrument som inte kan upptäcka den.

Frälsaren har i våra dagar sagt: ”Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen.”¹³

Ju mer vi vänder vårt hjärta och sinne till Gud, desto mer himmelskt ljus faller över vår själ. Och varje gång vi villigt och ivrigt söker det ljuset visar vi Gud att vi är redo att ta emot mer ljus. Det som tidigare tycktes oss suddigt, mörkt och avlägset blir gradvis klart, ljust och förtroget.

Och på samma sätt: Om vi avlägsnar oss från evangeliets ljus börjar vårt eget ljus att fördunklas. Det sker

inte på en dag eller en vecka utan gradvis med tiden, tills vi en dag ser tillbaka och inte kan begripa varför vi någonsin trodde att evangeliet var sant. Vår dyrbara kunskap kan till och med tyckas som dårskap för oss eftersom det som en gång var så tydligt har blivit otydligt, suddigt och avlägset.

Det är därför Paulus med eftertryck säger att evangeliets budskap är dårskap för dem som går förlorade, ”men för [dem] som blir frälsta är det en Guds kraft”.¹⁴

Det finns inget enkelt prov

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en plats för människor med alla slags vittnesbörd. Det finns medlemmar i kyrkan som har ett bergfast och brinnande vittnesbörd inom sig. Andra strävar fortfarande efter att få veta för egen del. Kyrkan är en plats där alla kan känna sig hemma och samlas, oavsett hur djupt eller stort våra vittnesbörd är. Jag har aldrig sett någon skylt på dörren till våra möteshus med orden: ”Ditt vittnesbörd måste vara så här stort för att du ska få komma in.”

Kyrkan är inte till bara för fullkomliga människor, utan alla ska ”[komma] till Kristus och bli fullkomnade i honom”.¹⁵ Kyrkan är till för människor som du och jag. Kyrkan är en plats där människor välkomnas och ges näring, inte där de särskiljs eller kritiseras. Det är en plats där vi försöker uppmuntra, bygga upp och stötta varandra i vårt personliga sökande efter gudomlig sanning.

Vi är ju trots allt alla pilgrimer som söker Guds ljus på vår vandring längs lärjungeskapets stig. Vi fördömer inte andra för den grad av ljus de har eller kanske inte har. Snarare vårdar vi och uppmuntrar allt ljus tills det lyser tydligt, klart och sant.

Ett löfte till alla

Låt oss inse att man i de flesta fall inte får ett vittnesbörd på en minut, en timme eller en dag. Det är inget som händer en gång för alla. Processen att samla in andligt ljus är en livslång strävan.

Ditt vittnesbörd om Guds levande Son och hans återställda kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, kommer kanske inte så snabbt som du önskar, men jag lovar dig: Om du gör din del så kommer det.

Och det blir underbart.

Jag bär mitt personliga vittnesbörd för dig att andlig sanning då ska fylla ditt hjärta och ge ljus åt din ande. Den uppenbarar ren intelligens för dig med underbar glädje och himmelsk frid. Jag har själv upplevt det här genom den Helige Andens kraft.

Som de forntida skrifterna lovade ska Guds andes ousägliga närvaro få dig att sjunga sången om den återlösande kärleken,¹⁶ lyfta blicken mot himlen och höja din röst för att lovprisa Gud den Högste, ditt värn, ditt hopp, din beskyddare, din Fader. Frälsaren lovade att om du söker så ska du finna.¹⁷

Jag vittnar om att det är sant. Om du söker Guds sanning ska det som nu kan tyckas vagt, oskarpt och avlägset gradvis uppenbaras, förtydligas och komma ditt hjärta nära genom Guds nåds ljus. Storslagna andliga vyer, ofattbara för det mänskliga ögat, uppenbaras då för dig.

Det är mitt vittnesbörd att detta andliga ljus är inom räckhåll för alla Guds barn. Det kan upplysa ditt förstånd, läka ditt hjärta och fylla dina dagar med glädje. Mina kära vänner, skjut inte upp möjligheten att söka och stärka ert vittnesbörd om Guds gudomliga verk, ja, ljusets och sanningens verk.

Ert personliga vittnesbörd om ljus och sanning blir till välsignelse inte

bara för er och era efterkommande här i jordelivet. Det följer er i all evighet, bland otaliga världar. Det vittnar jag om och välsignar er i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 1:33.
2. Se Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe* (2009), s. xii. Det förvånar mig alltid att vi är så säkra på våra slutsatser. Ibland är vi så säkra på vår sak att vi tror att vi har all sanning som överhuvudtaget finns. Ett bra exempel: "Simon Newcomb, den främste bland amerikanske astronomer i slutet av artonhundratalet, sa 1887 vid invigningen av ett observatorium att 'vad astronomin beträffar ... tycks vi snabbt närma oss gränserna för vårt vetande ... Följden är att det arbete som i själva verket kräver astronomernas uppmärksamhet är mindre att upptäcka något nytt än att genomarbeta det vi redan vet'" (Bartusiak, s. xv).

3. Det är intressant att läsa Mose 1:33, 35 mot bakgrunden av upptäckter under "senare" år. Moses bok i Den kostbara pärlan uppenbarades för profeten Joseph Smith i juni 1830, nästan ett århundrade innan Edwin Hubble tillkännagav upptäckten av avlägsna galaxer.
4. Se till exempel bildgalleriet på Hubble Heritage Project på heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
5. Se Joh. 14:6.
6. Se 3 Nephi 17:3.
7. Se Alma 32:27.
8. Se L&F 67:3.
9. Se Moroni 10:3–5.
10. Joh. 7:17; se också Ps. 25:14; Joh. 3:21.
11. Se L&F 82:10.
12. 1 Kor. 2:14.
13. L&F 50:24.
14. 1 Kor. 1:18.
15. Moroni 10:32; se också L&F 20:59.
16. Se Alma 5:26.
17. Se L&F 88:63.

Framlagd av president Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd

Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kворum och följande bröder som medlemmar av det kворumet: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder

rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi med tack för deras utmärkta tjänande avlöser äldsterna Carlos H. Amado och William R. Walker som medlemmar i de sjuttios första kворum och utser dem till generalauktoriteter emeritus.

De som vill instämma i vårt tack för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Äldsterna Arayik V. Minasyan and Gvido Senkans har avlösts som områdessjuttio. Det är föreslaget att vi visar dem vår uppskattning för deras tjänande.

Alla som instämmer kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner för oss. ■

Äldste Dallin H. Oaks
i de tolv apostlarnas kворum

Att älska andra och leva med olikheter

Som Kristi efterföljare måste vi leva i fred med andra som inte delar våra värderingar eller accepterar läran som de grundas på.

I.

Alldeles mot slutet av sin jordiska verksamhet gav Jesus sina lärjungar vad han kallade "ett nytt bud" (Joh. 13:34). Han upprepade det här budet två gånger, ett enkelt men svårt bud: "Älska varandra så som jag har älskat er" (Joh. 15:12; se också vers 17). Läran att älska varandra var en kärnpunkt i Frälsarens undervisning när han verkade på jorden. Det andra stora budet var: "älska din nästa som dig själv" (Matt. 22:39). Jesus lärde till och med: "Älska era ovänner" (Matt. 5:44). Men budet att *älska varandra så som han hade älskat sin hjord* var för hans lärjungar – och för oss – en unik utmaning. "Faktum är", lärde president Thomas S. Monson oss i april, "att kärleken är själva kärnan i evangeliet, och Jesus Kristus är vårt föredöme. Hans liv är en kärlekens arvedel."¹

Varför är det så svårt att känna kristuslik kärlek till varandra? Det är svårt därför att vi måste leva bland dem som inte delar vår tro och våra värderingar och förbundsförpliktelser. I sin stora förbön kort före sin korsfästelse bad Jesus för sina efterföljare: "Jag har gett dem ditt ord, och

världen har hatat dem, eftersom de inte är av världen, liksom inte heller jag är av världen" (Joh. 17:14). Sedan vädjade han till Fadern: "Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda" (vers 15).

Vi ska leva i världen men inte vara av världen. Vi måste leva i världen därför att hans rike, som Jesus lärde i en liknelse, är "likt en surdeg" vars funktion är att lyfta hela massan genom sin inverkan (se Luk. 13:21; Matt. 13:33; se också 1 Kor. 5:6–8). Hans efterföljare kan inte göra det om de bara umgås med dem som delar deras tro och

seder. Men Frälsaren lärde oss att om vi älskar honom, så håller vi fast vid hans bud (se Joh. 14:15).

II.

Det finns åtskilligt i evangeliets lära om att hålla fast vid buden medan vi bor bland människor av annan tro och andra seder. Läran i fråga om stridighet är av central betydelse. När den uppståndne Kristus såg att det fanns ordstrider bland nephiterna om hur dopet skulle gå till, gav han klara anvisningar om hur den här förrättningen skulle utföras. Sedan lärde han följande viktiga princip:

"Det skall inte förekomma några ordstrider ibland er som det hittills har gjort. Inte heller skall det finnas tvister ibland er om min lära så som hittills har varit fallet.

Ty sannerligen, sannerligen säger jag er: *Den som har en stridslysten ande är inte av mig utan av djävulen, som är fader till stridigheter, och han hetsar människornas hjärtan till att strida i vrede, den ene med den andre.*

Se, det är ... min lära att sådant skall upphöra" (3 Nephi 11:28–30; kursivering tillagd).

Frälsaren inskränkte inte sin varning för stridigheter till dem som inte höll budet att döpas. Han förbjöd alla att strida. Inte heller de som håller buden

får hetsa människornas hjärtan till att strida i vrede. Djävulen är "fader till stridigheter". Frälsaren är Fridsfursten.

På samma sätt lär Bibeln att "de visa stillar vreden" (Ords. 29:8). De tidiga apostlarna lärde att vi ska "sträva efter det som tjäna friden" (Rom. 14:19) och "i kärlek hålla fast vid sanningen" (Ef. 4:15), "ty en mans vrede åstadkommer inte det som är rätt inför Gud" (Jak. 1:20). I nutida uppenbarelse befallde Herren att det glada budskapet om det återställda evangeliet skulle förkunnas av "var och en för sin nästa, med mildhet" (L&F 38:41), "i all ödmjukhet ... [utan att] smäda dem som smädar" (L&F 19:30).

III.

Men i vår strävan att vara ödmjuka och undvika stridigheter får vi inte göra avkall på eller minska troheten mot de sanningar vi känner till. Vi får inte ge upp vår ståndpunkt eller våra värderingar. Jesu Kristi evangelium och de förbund vi har ingått gör oss ofrånkomligen till deltagare i den eviga striden mellan sanning och villfarelse. Det finns inget utrymme för kompromisser i den striden.

Frälsaren visade vägen för oss när hans motståndare ställde honom inför en kvinna som hade gripits "på bar gärning, när hon begick äktenskapsbrott" (Joh. 8:4). När de ertappades i sin skenhelighet drog de som anklagade kvinnan sig tillbaka och lämnade Jesus ensam kvar med henne. Han behandlade henne vänligt genom att avstå från att döma henne vid det tillfället. Men han sa också till henne bestämt: "Synda inte mer" (Joh. 8:11). Kärlek och vänlighet erfordras, men liksom Mästaren visar en Kristi efterföljare fasthet när det gäller sanningen

IV.

I likhet med Frälsaren ställs hans efterföljare ibland inför syndigt beteende och i dag när de står fast vid sin uppfattning om vad som är rätt och fel kallas de ibland för "trångsynta" eller "fanatiker". Många världsliga värderingar och sedvänjor är en sådan utmaning för sista dagars heliga. Påfallande bland dessa i dag är den starka strömning som gör samkönade äktenskap lagliga i många delstater och provinser i Förenta staterna och Kanada och i många andra länder i

världen. Vi bor också bland människor som överhuvudtaget inte tror på äktenskapet. Några tror inte på att skaffa barn. Några motsätter sig restriktioner i fråga om pornografi eller farliga droger. Ett annat exempel – välbekant för de flesta troende – är utmaningen att leva tillsammans med en icke-troende make eller maka eller familjemedlem eller att umgås med icke-troende arbetskamrater.

På invigda platser som i tempel och möteshus och i våra egna hem ska vi klart och grundligt undervisa om sanningen och buden så som vi förstår dem genom frälsningsplanen som uppenbarats i det återställda evangeliet. Vår rättighet att göra det skyddas av en grundlagsskyddad yttrande- och religionsfrihet, och även av privatlivets helgd som respekteras även i länder utan formella grundlagsgarantier.

I offentliga sammanhang faller det som religiösa personer säger och gör under andra överväganden. Det fria religionsutövandet täcker de flesta offentliga handlingar men kan kräva inskränkningar för att tillmötesgå andras tro och sedvänjor. Lagar kan förbjuda handlingar som allmänt

betraktas som orätta eller oacceptabla, som till exempel sexuellt utnyttjande och våld eller terrorhandlingar, också när de utförs av extremister i religionens namn. Mindre allvarliga handlingar, om också oacceptabla för en del troende, kan vi helt enkelt behöva stå ut med om de blivit lagliga genom vad en profet i Mormons bok kallade "folkets röst" (Mosiah 29:26).

När det gäller den offentliga debatten bör vi alla följa evangeliets lära att älska vår nästa och undvika stridigheter. Kristi efterföljare bör vara föredömen i fråga om hövlighet. Vi bör älska alla, lyssna uppmärksamt och intressera oss för deras uppriktiga övertygelser. Även om vi inte håller med dem ska vi aldrig vara ovänliga. Vårt ställningstagande och vår kommunikation ska inte vara stridslysten. Vi bör klokt förklara och driva vår ståndpunkt och begagna vårt inflytande. När vi gör det ber vi andra att inte stöta sig på vår uppriktiga religiösa övertygelse och på vårt utövande av religionsfriheten. Vi uppmanar oss alla att följa Frälsarens gyllene regel: "Allt vad ni vill att människorna skall göra er, det

skall ni också göra dem" (Matt. 7:12).

När vår ståndpunkt inte segrar bör vi vänligt acceptera den ofördelaktiga utgången och visa hövlighet mot våra motståndare. Vi bör under alla omständigheter visa vänlighet mot alla och förkasta all slags förföljelse, inklusive den som orsakas av ras, etnicitet, religiös tro eller icke-tro eller sexuell läggning.

V.

Jag har talat om allmänna principer. Nu ska jag gå in på hur dessa principer bör tillämpas i några bekanta situationer där vi bör följa Frälsarens lära mer trofast.

Jag börjar med vad våra yngre barn lär sig i sina lekaktiviteter. Alltför ofta har icke-mormoner här i Utah sårats eller stötts bort av medlemmar i vår kyrka som inte tillåter att deras barn är vän med barn av annan tro. Nog kan vi väl lära våra barn värderingar och uppförandenormer utan att de måste undvika eller ringakta dem som är annorlunda än de.

Många lärare i kyrkan och skolan är bedrövade över hur en del tonåringar,

däribland sista dagars heliga, behandlar varandra. Budet att älska varandra inbegriper utan tvivel kärlek och respekt över religiösa gränser och även över etniska, kulturella och ekonomiska gränser. Vi uppmanar alla ungdomar att inte mobba, förolämpa, säga eller göra något som avsiktligt tillfogar andra smärta. Allt sådant bryter mot Frälsarens bud att älska varandra.

Frälsaren lärde att stridigheter är ett djävulens redskap. Den läran går emot språk och bruk i dag i den aktuella politiken. Olika partiprogram är en väsentlig del av politiken, men skillnader i partiprogram behöver inte orsaka personangrepp som förgiftar den politiska processen och sårar de deltagande. Vi bör alla avvisa hätska utfall och visa hövlighet när meningsskiljaktigheter föreligger.

Den omgivning där det är allra viktigast att vi avstår från stridigheter och visar respekt för andras mening är i hemmet och i våra familjerelationer. Meningsskiljaktigheter är ofrånkomliga, några av dem små, andra stora. Vad beträffar stora meningsskiljaktigheter; antag att en familjemedlem lever i en samborelation. Detta innebär att två viktiga värderingar kommer i konflikt: vår kärlek till familjemedlemmen och vår trohet mot buden. Genom att följa Frälsarens exempel kan vi visa kärleksfull välvilja samtidigt som vi står fast i sanningen genom att avstå från handlingar som främjar eller ger intryck av att vi stödjer det som vi vet är orätt.

Jag avslutar med ett exempel på en familjerelation. Vid en stavskonferens i Mellanvästern för tio år sedan träffade jag en syster som berättade för mig att hennes make hade följt med henne till kyrkan i tolv år men aldrig blivit medlem. Hon frågade mig vad hon skulle göra. Jag rådde henne att fortsätta att göra det rätta och att vara tålmodig och god mot sin make.

En månad senare skrev hon följande till mig: "Jag tyckte att de tolv åren tydligt visade att jag hade tålmod, men jag var inte säker på att jag hade uttryckt det på ett särskilt vänligt sätt. Så jag övade flitigt i över en månad, och han blev döpt."

Godhetens makt är stor, särskilt i familjen. Brevet fortsatte: "Nu försöker jag vara ännu vänligare, för vi arbetar på att bli beseglade i templet i år!"

Sex år senare skrev hon igen: "Min man blev [nyss] kallad och avskild till biskop [i vår församling]."²

VI.

I så många relationer och omständigheter i livet måste vi leva med olikheter. Gäller det väsentliga frågor får vi inte förneka eller överge vår ståndpunkt, men som Kristi efterföljare måste vi lära oss att leva i fred med andra som inte delar våra värderingar eller accepterar läran som de grundas på. Faderns frälsningsplan, som vi har fått kännedom om genom uppenbarelse till profeter, sätter oss i en jordisk omgivning där vi ska hålla hans bud. Detta inbegriper att vi ska älska vår nästa från en annan kultur eller av annan tro så som Fadern har älskat oss. Som en profet i Mormons bok lärde: Vi måste sträva framåt med "kärlek till Gud och till alla människor" (2 Nephi 31:20).

Hur svårt det än är att leva i tumultet och kaoset runtomkring oss är kanske Frälsarens bud att älska varandra den allra största utmaningen. Min bön är att vi ska inse detta och söka leva efter det budet i alla våra relationer och i all vår verksamhet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Kärlek – kärnan i evangeliet", *Liahona*, maj 2014, s. 91.
2. Brev till Dallin H. Oaks, 23 jan. 2006 och 30 okt. 2012.

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

Joseph Smith

Jesus Kristus valde en helig man, en rättfärdig man, till att leda återställelsen av hans evangeliums fullhet. Han valde Joseph Smith.

Under sitt första besök hos profeten Joseph Smith, som då var 17 år, kallade en ängel Joseph vid namn och berättade att han, Moroni, var en budbärare sänd från Guds närhet och att Gud hade ett verk för honom att utföra. Föreställ er vad Joseph måste ha tänkt när ängeln sedan talade om för honom att hans namn skulle "hållas för gott och ont bland alla nationer, släkter och tungomål".¹ Kanske var det chocken i Josephs ögon som fick Moroni att upprepa att man skulle tala gott och ont om honom bland alla folk.²

Det goda som talades om Joseph Smith kom långsamt medan det onda började omedelbart. Joseph skrev: "Hur märkligt det var att en obetydlig gosse ... skulle anses vara en tillräckligt betydelsefull person att tilldra sig ... bitter förföljelse."³

Kärleken till Joseph växte samtidigt som fiendskapen. Vid 38 års ålder blev han mördad av en pöbel på 150 man med svartmålad ansikten.⁴ Även om profetens liv tvärt avslutats, hade det goda och onda som talades om Joseph bara påbörjats.

Bör vi förvånas över det onda som sägs om honom? Aposteln Paulus sades vara från vettet och galen.⁵ Vår älskade Frälsare, Guds Son, fick

stämpeln frossare, drinkare och besatt av en ond ande.⁶

Herren berättade för Joseph om hans bestämmelse:

"Jordens ändar skall fråga efter ditt namn och dårarna skall göra dig till åtlöje och helvetet skall rasa mot dig, medan de i hjärtat rena och de visa ... och de dygdiga ständigt skall söka ... välsignelser under din hand."⁷

Varför tillåter Herren att ont förtal förföljer de goda? Ett skäl är att motstånd mot det som är av Gud får de sanningssökande att knäböja för att få svar.⁸

Joseph Smith är återställelsens profet. Hans andliga verk inleddes med Faderns och Sonens besök, som åtföljdes av ett flertal himmelska besök. Han var redskapet i Guds händer för att föra fram heliga skrifter, förlorade lärosatser samt prästadömet återställelse. Betydelsen av Josephs verk kräver mer än intellektuella överväganden. Den kräver att vi, liksom Joseph, "ber till Gud".⁹ Andliga frågor förtjänar andliga svar från Gud

Många av dem som avfärdar återställelsens verk tror helt enkelt inte att himmelska varelser talar till människor på jorden. Omöjligt, säger de, att guldplåtarna skulle ha överlämnats av en ängel och översatts genom Guds

kraft. Utifrån denna misstro förkastar de direkt Josephs vittnesbörd och några få sänker sig tyvärr så lågt att de förtalar profetens liv och baktalar hans karaktär.

Vi blir särskilt ledsna när någon som en gång vördade Joseph överger sin övertygelse för att sedan svartmåla profeten.¹⁰

”Att studera kyrkan ... genom dess avfällingars ögon”, sa äldste Neal A. Maxwell, är ”som att intervjua Judas för att förstå Jesus. Avfällingar avslöjar alltid mer om sig själva än om det som de har lämnat.”¹¹

Jesus sa: ”Älska era ovänner och be för dem som förföljer er.”¹² Låt oss vara vänliga mot dem som kritiserar Joseph Smith, medvetna om att vi i hjärtat vet att han var en Guds profet och hämta tröst i att allt detta för länge sedan förutsades av Moroni.

Hur ska vi bemöta någon som har uppriktiga frågor och bekymrar sig över negativa kommentarer som hon eller han har hört eller läst om profeten Joseph Smith? Naturligtvis välkomnar vi alltid ärliga och uppriktiga frågor.

Vi kan besvara frågor om Josephs karaktär med citat från de tusentals människor som kände honom personligen och som gav sina liv för det verk han hjälpte till att upprätta. John Taylor,

som blev skjuten fyra gånger av pöbeln som mördade Joseph, förkunnade senare: ”Jag vittnar inför Gud, änglar och människor, att [Joseph] var en god, hedervärd och rättskaffens man ... [och] att hans person både privat och offentligt var oantastlig – och att han levde och dog som en Guds man.”¹³

Vi kanske kan påminna den som har uppriktiga frågor om att information på internet inte har något ”sanningsfilter”. En del information, hur övertygande den än är, är helt enkelt inte sann.

För ett antal år sedan läste jag en artikel i tidskriften *Time* som handlade om upptäckten av ett brev som skulle ha skrivits av Martin Harris och som stred mot Joseph Smiths berättelse om hur han hittade plåtarna till Mormons bok.¹⁴

Några medlemmar lämnade kyrkan på grund av dokumentet.¹⁵

Sorgligt nog lämnade de den för snabbt. Några månader senare upptäckte experter (och förfalskaren erkände) att brevet var en förfälskning.¹⁶ Man kan förstå om någon ifrågasätter det man hör på nyheterna, men man behöver aldrig betvivla vittnesbördet från en Guds profet.

Vi kan påminna den som har frågor om att viss information om Joseph,

även om den är sann, kan framställas helt utanför sitt tids- och situationsmässiga sammanhang.

Äldste Russell M. Nelson belyste detta. Han sa: ”Jag arbetade som konsult för Förenta staternas regering på National Center for Disease Control i Atlanta i Georgia. En gång när jag väntade på en taxi till flygplatsen efter att våra möten var avslutade, sträckte jag ut mig på gräsmattan för all lapa lite välkommet solsken innan jag skulle återvända till vintervädret i Utah ... Senare fick jag med posten ett foto taget av en fotograf med teleobjektiv som hade fångat min avkopplande stund på gräsmattan. Under det fanns en bildtext: ’Regeringskonsult på National Center’. Bilden var sann, bildtexten var sann, men sanningen användes till att inge ett falskt intryck.”¹⁷ Vi ska inte förkasta något som vi vet är sant på grund av något som vi ännu inte förstår.

Vi kan påminna den som har frågor om att Joseph inte var ensam fick änglabesök.

Mormons boks vittnen skrev: ”Vi förkunnar med allvarsamma ord att en Guds ängel kom ned från himlen, och han hade med sig plåtarna och ... vi såg dem.”¹⁸ Vi skulle kunna citera många andra också.¹⁹

En som har uppriktiga frågor bör se spridandet av det återställda evangeliet som frukten av Herrens verk genom profeten.

Det finns nu över 29 000 församlingar och 88 000 missionärer som undervisar om evangeliet i hela världen. Miljontals sista dagars heliga försöker följa Jesus Kristus, leva hedervärda liv, ta hand om de fattiga och ge av sin tid och sina förmågor för att hjälpa andra.

Jesus sa:

”Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett dåligt träd bära god frukt ...

Justera er egen andliga syrgasmask så att ni är beredda att hjälpa andra som söker sanningen.

Alltså skall ni känna igen dem på deras frukt.²⁰

Dessa förklaringar är övertygande, men den som har uppriktiga frågor bör inte enbart förlita sig på dem i sitt sökande efter sanning.

Var och en som tror behöver en andlig bekräftelse på profeten Joseph Smiths gudomliga uppdrag och karaktär. Det gäller varje generation. Andliga frågor förtjänar andliga svar från Gud

När jag nyligen var på östkusten i Förenta staterna berättade en återvänd missionär för mig om en vän som hade blivit desillusionerad av information han fått om profeten Joseph Smith. De hade talats vid flera gånger och den återvändande missionären verkade själv hysa vissa tvivel på grund av samtalen.

Även om jag hoppades att han kunde stärka sin vän oroade jag mig över hans eget vittnesbörd. Bröder och systrar, låt mig ge er en varning: Ni är inte till mycket hjälp för andra om er egen tro inte är fast förankrad.

För några veckor sedan gick jag ombord på ett flygplan till Sydamerika. Flygvärdinnan gjorde oss uppmärksamma på en säkerhetsfilm. "Det är inte troligt", varnades vi, "men om kabintrycket ändras kommer panelen ovanför er plats att öppnas så att ni ser en syrgasmask. Om det händer tar ni tag i masken och drar den mot er. Placera masken över näsa och mun. Dra

det elastiska bandet över huvudet och justera masken om det behövs." Sedan kom denna varning: "Se till att justera er egen mask innan ni hjälper andra."

De negativa uttalandena om profeten Joseph Smith kommer att bli fler allt eftersom vi närmar oss Frälsarens andra ankomst. Halvsanningarna och de utstuderade bedrägerierna kommer inte att avta. Det kommer att finnas släktingar och vänner som behöver er hjälp. Det är nu ni måste justera er egen andliga syrgasmask så att ni är beredda att hjälpa andra som söker sanningen.²¹

Ett vittnesbörd om profeten Joseph Smith kan komma på olika sätt till var och en av oss. Det kan komma när man knäböjer i bön och ber Gud bekräfta att han var en sann profet. Det kan komma när man läser profetens redogörelse för den första synen. Ett vittnesbörd kan falla över ens själ när man läser Mormons bok om och om igen. Det kan komma när du bär ditt eget vittnesbörd om profeten eller när du är i templet och inser att det var genom Joseph Smith som den heliga beseglingsmakten återställdes till jorden.²² Med tro och ärligt uppsåt stärks ert vittnesbörd om profeten

Joseph Smith. De ständiga vattenballongerna från sidlinjen kan ibland blöta ner dig, men de borde aldrig, aldrig släcka din brinnande tro.

Till ungdomarna som lyssnar i dag eller läser dessa ord under kommande dagar ger jag en specifik uppmaning: Se till att få ett personligt vittnesbörd om profeten Joseph Smith. Låt din röst hjälpa till att uppfylla Moronis profetiska ord att man skulle tala gott om profeten. Här är två förslag: För det första, hitta skriftställen i Mormons bok som du känner och vet är absolut sanna. Dela dem sedan med familj och vänner under hemaftnar, seminarier och i lektioner med Unga män och Unga kvinnor, och berätta att Joseph var ett redskap i Guds hand. För det andra, läs profeten Joseph Smiths vittnesbörd i Den kostbara pärlan eller i den här broschyren, som nu finns på 158 språk. Ni finner den på internet på LDS.org eller hos missionärerna. Det här är Josefs eget vittnesbörd om det som faktiskt hände. Läs det ofta. Ni kanske vill spela in Joseph Smiths vittnesbörd med er egen röst, lyssna på det regelbundet och dela med er av det till vänner. Att lyssna på profetens

Profeten Joseph Smiths vittnesbörd finns nu på 158 språk.

vittnesbörd med din egen röst hjälper dig att få det vittnesbörd du önskar.

Stora och underbara dagar ligger framför oss. President Thomas S. Monson har sagt: "Detta stora verk ... fortsätter att gå framåt, det förändrar och välsignar människors liv ... Ingen makt i hela världen kan hindra Guds verk. Trots allt som väntar kommer detta storslagna verk att gå framåt."²³

Jag vittnar för er om att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Han valde en helig man, en rättfärdig man, till att leda återställelsen av sitt evangeliums fullhet. Han valde Joseph Smith.

Jag vittnar om att Joseph Smith var en ärlig och dygdig man, en Herren Jesu Kristi lärjunge. Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus visade sig för honom. Han översatte Mormons bok genom Guds gåva och kraft.

När vi vandrat bortom dödens slöja kommer vi tydligt att förstå profeten Joseph Smiths heliga kallelse och gudomliga uppdrag. På denna inte alltför avlägsna dag kommer ska "Joseph ... av all världen bli känd",²⁴ inklusive av er och mig. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph Smith – Historien 1:33.
2. Se Joseph Smith – Historien 1:29–46.
3. Joseph Smith – Historien 1:23.
4. Se L&F 135:1.
5. Se Apg 26:24.
6. Se Matt. 11:19; Joh. 10:20.
7. L&F 122:1–2.
8. President Dieter F. Uchtdorf har sagt: "Tvivla [först] på era tvivel innan ni tvivlar på er tro. Vi får aldrig låta tvivel hålla oss fångna och borta från den gudomliga kärleken, friden och de gåvor som kommer genom tro på Herren Jesus Kristus" ("Kom och förena er med oss", *Liahona*, nov. 2013, s. 23). Äldste Jeffrey R. Holland har sagt: "Detta är ett gudomligt verk under utveckling, och dess manifestationer och välsignelser överflödar i varje riktning, så grips inte av panik om det ibland uppstår frågor som behöver utforskas, förstås och lösas. De uppstår och de kommer att uppstå. *I den här kyrkan råder det vi*
9. Se Jak. 1:5; se också Joseph Smith – Historien 1:11–13.
10. Daniel Tyler erinrade sig: "Broder Isaac Behunin och jag [besökte profeten] i hans bostad. Vårt samtal handlade om hans förföljelser. Han upprepade många falska, inkonsekventa och motsägande uttalanden av avfällingar ... Han berättade också om hur de myndighetspersoner som gärna skulle ha velat ta livet av honom när han var arresterad, hade ändrat inställning när de lärde känna honom ...
Broder Behunin [anmärkte]: 'Om jag skulle lämna den här kyrkan skulle jag inte göra som de där männen har gjort. Jag skulle bege mig till någon avlägsen plats där man aldrig hört talas om mormonismen, bosätta mig där, och ingen skulle någonsin få reda på att jag visste något om den.'
[Joseph] svarade omedelbart: 'Broder Behunin, du vet inte vad du skulle göra. Utan tvivel tänkte de här männen likadant som du gör. Innan du blev medlem i den här kyrkan stod du på neutral mark ... När du blev medlem i den här kyrkan förpliktigade du dig att tjäna Gud. När du gjorde det lämnade du neutral mark, och du kan aldrig komma tillbaka till den. Om du överger den Herre som du förbundit dig att tjäna, så sker det på uppmaning av den onde, och du följer då hans påbud och blir hans tjänare'" (i *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 321–322).
11. Neal A. Maxwell, "All Hell Is Moved" (andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 8 nov. 1977), s. 3; speeches.byu.edu.
12. Matt. 5:44.
13. *Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor* (2001), s. 83; se också L&F 135:3.
14. Se Richard N. Ostling, "Challenging Mormonism's Roots", *Time*, 20 maj 1985, s. 44.
15. Se Ostling, "Challenging Mormonism's Roots", s. 44; se också Gordon B. Hinckley, "Herre, föröka vår tro", *Nordstjärnan*, jan.

- 1988, s. 52; Neil L. Andersen, "Din tro ska prövas", *Liahona*, nov. 2012, s. 41.
16. Se Richard E. Turley Jr, *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case* (1992).
17. Russell M. Nelson, "Truth –and More", *Ensign*, jan. 1986, s. 71.
18. "Tre vittnens vittnesbörd", Mormons bok.
19. Se Joseph Smith – Historien 1:71, fotnot; se också L&F 76:23.
20. Matt. 7:18, 20.
21. President Henry B. Eyring talade om dem som tvivlar och sa: "I er kärlek till dem kanske ni bestämmer er för att ge dem det de ber om. Ni kanske frestas att med dem ta er igenom deras tvivel, med förhoppning om att kunna finna bevis som jagar bort deras tvivel. Människor som tvivlar vill ofta tala om det som de tror är fakta eller de argument som har orsakat deras tvivel, och om hur ont det gör ...
Ni och jag är till större hjälp om vi inte dröjer kvar vid det som våra elever ser som källan till sina tvivel ... Deras problem består inte i vad de tror att de ser utan snarare i vad de ännu inte kan se ... Vi gör bäst i att snabbt styra samtalet mot sådant som hör hjärtat till, de hjärtats förändringar som öppnar andliga ögon" ("And Thus We See": Helping a Student in a Moment of Doubt" [tal till lärare inom Kyrkans utbildningsverksamhet, 5 feb. 1993], s. 3, 4; si.lds.org).
22. President Gordon B. Hinckley sa: "För många år sedan när jag vid tolv års ålder orderades till diakon, fick jag följa med min far, som var president i vår stav, till mitt första prästadömsmöte ... [Inledningspsalmen var "Pris åt den man".] De sjöng om profeten Joseph Smith så att mitt hjärta uppfylldes av kärlek till, ja, tro på denna tidshushållnings mäktige profet ... Jag visste [då], genom den Helige Andens kraft, att Joseph Smith i sanning var en Guds profet" ("Prisvärd är han", *Nordstjärnan*, jan. 1984, s. 1, 2).
23. Thomas S. Monson, "Vi samlas ännu en gång", *Liahona*, maj 2012, s. 4.
24. "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16.

Tad R. Callister
Söndagsskolans generalpresident

Föräldrar: Barnens viktigaste lärare i evangeliet.

Hemmet är ju den idealiska platsen för undervisning om Jesu Kristi evangelium.

Ben Carson sa om sig själv: "Jag var klassens sämsta elev i femman." En dag skrev Ben ett matteprov med 30 uppgifter. Eleven bakom honom rättade det och gav tillbaka det. Fröken Williamson började ropa upp elevernas namn för att få veta deras poäng. Till slut kom hon till Ben. Eftersom han skämdes mumlade han svaret. Fröken Williamson tyckte han sa "9", och svarade att för Ben var det en fantastisk förbättring att få 9 rätt av 30. Eleven bakom Ben ropade då: "Inte nio! ... Han hade inga ... rätt." Ben sa att han velat sjunka genom jorden.

Under samma tid stod Bens mamma Sonya inför egna svårigheter. Hon var ett av 24 barn, hade bara gått tre år i skolan och kunde inte läsa. Hon hade gift sig när hon var 13, var skild, hade två söner och fostrade dem i Detroit's ghetto. Trots det var hon helt självförsörjande och hade stark tro på att Gud skulle hjälpa henne och hennes söner om de gjorde sin del.

En dag vände det för henne och hennes söner. Det gick upp för henne att de framgångsrika människor som hon städade hos hade bibliotek – de läste. Efter jobbet gick hon hem och stängde av teven som Ben och hans bror satt och tittade på. Hon sa ungefär: Ni pojkar tittar för mycket på teve. Från och med nu får ni se tre program i veckan. På er lediga tid ska ni gå till biblioteket, läsa två böcker i veckan och lämna in en rapport till mig.

Pojkarna var chockade. Ben sa att han hade aldrig läst en bok i hela sitt liv förutom de han behövt läsa i skolan. De protesterade, de

klagade, de argumenterade, men förvägs. Ben mindes: "Hon var stenhård. Jag tyckte inte om regeln, men hennes beslutsamhet att hjälpa oss att förbättra vår situation förändrade mitt liv totalt."

Och vilken skillnad det gjorde. I sjuan var han bland de bästa i klassen. Han gick vidare till Yale University på ett stipendium, sedan till John Hopkins Medical School, där han vid 33 års ålder blev chef för barn-neurokirurgi och en världsberömd kirurg. Hur var det möjligt? Till stor del tack vare en mor som, utan många förmåner i livet, gjorde det mesta av sin kallelse som förälder.¹

Skrifterna talar om föräldrarnas roll – att det är deras plikt att lära barnen "läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, och om dopet och den Helige Andens gåva" (L&F 68:25).

Som föräldrar ska vi vara våra barns främsta lärare och exempel i evangeliet – inte biskopen, Söndagsskolan, Unga kvinnor eller Unga män utan föräldrarna. Som deras främsta lärare i evangeliet kan vi lära dem om försöningens kraft och verklighet – om deras identitet och gudomliga bestämmelse – och på så sätt ge dem en fast grund att bygga på. Hemmet är ju den idealiska platsen för undervisning om Jesu Kristi evangelium.

För ungefär ett år sedan var jag på uppdrag i Beirut i Libanon. När jag var där fick jag höra talas om en 12-årig

flicka som hette Sarah. Hennes föräldrar och två äldre syskon hade blivit omvända till kyrkan i Rumänien, men blev sedan tvungna att åka tillbaka till sitt hemland när Sarah bara var 7 år. I deras hemland fanns inte kyrkan, inga organiserade enheter, varken söndagsskola eller Unga kvinnors program. Efter fem år fick familjen veta att det fanns en gren i Beirut och alldeles innan jag kom skickade de dit sin 12-åriga dotter, i sällskap av äldre syskon, för att döpas. När jag var där hade vi en brasafton om frälsningsplanen. Flera gånger räckte Sarah upp handen och besvarade frågorna.

Efter mötet, då jag visste att hon nästan aldrig hade varit i kontakt med kyrkan, frågade jag henne: "Sara, hur visste du svaren på frågorna?" Hon svarade genast: "De har min mamma lärt mig." De hade inte kyrkan i sitt område, men de hade evangeliet i sitt hem. Hennes mamma var hennes främsta lärare i evangeliet.

Det var Enos som sa: "De ord jag ofta hade hört min far tala om evigt liv och de heligas glädje sjönk in djupt i mitt hjärta" (Enos 1:3). Det är inget tvivel om vem Enos främsta lärare om evangeliet var.

Jag minns hur far brukade koppla av framför eldstaden och läsa skrifterna och andra bra böcker, och jag brukade sträcka ut mig bredvid honom. Jag minns korten han hade i bröstfickan med citat från skrifterna och Shakespeare och nya ord som han skulle lägga på minnet och lära sig. Jag minns frågorna och samtalen om evangeliet vid middagsbordet. Jag minns de många gånger då far tog med mig för att besöka de gamla – hur vi stannade till för att köpa glass åt en, en kycklingmiddag åt en annan eller hans handslag med lite pengar i när vi sa adjö. Jag minns den goda känslan och att jag ville bli som han.

Jag minns hur mor, vid 90 års ålder eller så, lagade mat i sitt lägenhetskök för att sedan gå ut med en bricka med mat. Jag frågade henne vart hon var på väg. Hon svarade: "Jag ska gå med lite mat till de äldre." Jag tänkte för mig själv: "Mamma, du är ju äldre." Jag kan aldrig nog uttrycka min tacksamhet för mina föräldrar, som var mina främsta lärare i evangeliet.

En av de mest betydelsefulla saker vi kan göra som föräldrar är att lära våra barn om bönen kraft, inte bara att be. När jag var omkring 17 år knäböjde jag vid min säng och bad min aftonbön. Utan att jag märkte det stod mor i dörren. När jag var färdig sa hon: "Tad, ber du att Herren ska hjälpa dig finna en bra fru?"

Hennes fråga gjorde mig helt ställd. Det var inget jag ens hade haft en tanke på. Mina tankar kretsade kring basket och skolan. Så jag sa "nej" och hon svarade: "Men det borde du. Det blir det viktigaste valet du någonsin gör." Hennes ord sjönk djupt in i mitt hjärta och de följande sex åren bad jag

att Herren skulle hjälpa mig att finna en bra fru. Och som han besvarade den bönen!

Som föräldrar kan vi lära våra barn att be om sådant som har evig betydelse: att be om styrka att vara moraliskt rena i en värld med stora utmaningar, att vara lydiga och att ha modet att stå för det rätta.

Utän tvivel ber de flesta av våra ungdomar sina kvällsböner, men det kanske är så att många av dem har svårt för vanan med personliga morgonböner. Som föräldrar, som deras främsta lärare evangeliet, kan vi rätta till det. Vilken förälder i Mormons bok skulle ha låtit sina söner marschera ut till fronten utan bröstplåt och sköld och svärd att försvara sig mot fiendens kanske dödande slag? Men hur många av oss låter inte våra barn gå hemifrån varje morgon till det farligaste av alla slagfält, för att möta Satan och hans oräkneliga frestelser, utan sin andliga bröstplåt och sköld och svärd som kommer av bönen skyddande kraft? Herren sa: "Be alltid ... så att du kan besegra Satan" (L&F 10:5).

Som föräldrar kan vi hjälpa till att i våra barn inpränta vanan och kraften i att hålla morgonbön.

Vi kan också lära våra barn att använda tiden på ett klokt sätt. Ibland, precis som Sonya Carson, behöver vi sätta ner foten, kärleksfullt men bestämt, för att begränsa våra barns tid framför teven och andra elektroniska enheter som i många fall börjar ta över deras liv. Istället kan vi behöva styra deras tid till mer produktivt, evangelieinriktat, arbete. Det kanske möter motstånd i början, en del klagomål, men liksom Sonya Carson behöver vi ha visionen och beslutsamheten att hålla fast vid det. En dag kommer våra barn att förstå och uppskatta det vi har gjort. Om vi inte gör detta, vem kommer då göra det?

Vi kan alla fråga oss själva: Ger vi våra barn våra bästa andliga, intellektuella och kreativa insatser, eller får de det som blir över av vår tid och våra talanger sedan vi har gett allt i våra ämbeten i kyrkan eller i vårt yrke? I livet härefter vet jag inte om titlar som biskop eller hjälpföreningens president kommer att finnas kvar, men jag vet att titlarna man och hustru, far och mor kommer att finnas kvar och vördas, i evighet. Det är en anledning till att det är så viktigt att hedra vårt ansvar som föräldrar här på jorden, så att vi kan förbereda oss för ännu större, men liknande, ansvar i livet härefter.

Som föräldrar kan vi gå vidare med vetskapen att Gud aldrig lämnar oss ensamma. Gud ger oss aldrig ett ansvar utan att erbjuda gudomlig hjälp – om det kan jag vittna. Må vi i vår gudomliga roll som föräldrar, i samarbete med Gud, bli våra barns främsta lärare och exempel i evangeliet. Det ber jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Äldste Jörg Klebingat
i de sjuttios kворum

Att närma sig Guds tron med tillförsikt

Genom att tillämpa Jesu Kristi försoning kan du börja öka din andliga tillförsikt idag, om du är villig att lyssna och handla.

På en skala från ett till tio, hur skulle du rangordna din andliga tillförsikt inför Gud? Har du ett personligt vittnesbörd om att dina nuvarande uppoffringar som en sista dagars helig räcker till för att arva evigt liv? Kan du inom dig säga att din himmelske Fader är nöjd med dig? Vilka tankar skulle dyka upp om du skulle ha en personlig intervju med din Frälsare om en minut? Skulle synden, ånger och brister dominera din självbild eller skulle du bara känna dig glatt förvåntansfull? Skulle du möta eller undvika hans blick? Skulle du dröja vid dörren eller tillitsfullt gå fram till honom?

Närhelst motståndaren inte kan övertala ofullkomliga men ändå strävsamma heliga som dig att överge din tro på en personlig och kärleksfull Gud, driver han en ondskefull kampanj för att skapa så stort avstånd som möjligt mellan dig och Gud. Motståndaren vet att tro på Kristus – en sådan tro som leder till en ständig ström av barmhärtighet och till och med mäktiga underverk – går hand i hand med en personlig förtröstan på att man strävar efter att välja det rätta. Av den anledningen söker han nå ditt hjärta så att han säga lögner – lögner som

att vår himmelske Fader är besviken på dig, att försoningen inte kan hjälpa dig, att det inte ens är värt att försöka, att alla andra är bättre än du, att du är ovärdig, och tusen variationer på samma ondskefulla tema.

Så länge du tillåter dessa röster att urholka din själ kan du inte närma dig Guds tron med sann tillförsikt. Vad du än gör, vad du än ber om, vilka förhoppningar om ett under du än må ha, finns det alltid tillräckligt med självtvivel som tär på din tro – inte endast din tro på Gud utan också din självtillit. Att leva efter evangeliet på det här sättet är inte roligt, och inte heller är det särskilt hälsosamt. Framför allt är det helt onödigt! Beslutet att förändra dig är ditt, och bara ditt.

Jag vill ta upp sex praktiska förslag som om de används skingrar dessa ondskefulla röster och återställer det slags frid, den förvissning och den andliga tillförsikt som du kan ha om du bara vill. Oavsett var du placerade dig på skalan mellan ett och tio kan du genom att tillämpa Jesu Kristi försoning börja öka din andliga tillförsikt i dag, om du är villig att lyssna och handla. Jag ska tala frispråkigt och hoppas kunna bygga upp och inte förnärma.

1. *Ta ansvar för ditt eget andliga välbefinnande.* Sluta skylla dina omständigheter på andra, sluta rättfärdiga och komma med ursäkter för varför du kanske inte fullt ut strävar efter att vara lydlig. Inse att du är "fri i köttet" och "fri att välja frihet och evigt liv" (se 2 Nephi 2:27). Herren känner till allt om dina omständigheter, men han vet också om du helt enkelt väljer att inte fullständigt leva efter evangeliet. Om så är fallet, var då ärlig nog att erkänna det och sträva efter att vara fullkomlig efter dina egna förutsättningar. *Den andliga tillförsikten ökar när man tar ansvar för sitt eget andliga välbefinnande genom att tillämpa Jesu Kristi försoning dagligen.*

2. *Ta ansvar för ditt eget fysiska välbefinnande.* Din själ består av din kropp och ande (se L&F 88:15). Om vi ger näring till anden men försummar kroppen, som är ett tempel, leder det till andlig dissonans och minskad självaktning. Om du inte är i form, om du känner dig obekvämt i din egen

kropp och kan göra något åt det, så gör det! Äldste Russell M. Nelson lärde att vi bör "betrakta vår kropp som vårt eget tempel" och att vi bör "äta sunt och motionera för fysiskt välbefinnande" ("Vi är Guds barn", *Liahona*, jan. 1999, s. 103).

President Boyd K. Packer lärde att "anden och kroppen är förenade på ett sådant sätt att kroppen är ett verktyg för vårt sinne och grunden till vår karaktär" ("The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character", [KUV:s brasafton, 2 feb. 2003], s. 2; speeches.byu.edu). Därför ber jag dig använda gott omdöme när det gäller vad och speciellt hur mycket du äter, och regelbundet ge din kropp den motion den behöver och förtjänar. Om det är fysiskt möjligt, bestäm dig i dag för att ta kontroll över dig själv och påbörja ett regelbundet, långsiktigt motionsprogram, anpassat efter din förmåga och kombinerat med en sundare kost. *Den andliga tillförsikten växer när din ande, med Frälsarens hjälp, verkligen*

styr den naturliga människan i dig.

3. *Gör frivillig, helhjärtad lydnad till en del av livet.* Inse att du inte kan älska Gud utan att också älska hans bud. Frälsarens måttstock är tydlig och enkel: "Om du älskar mig, håller du fast vid mina bud" (se Joh. 14:15). Selektiv lydnad leder till selektiva välsignelser och att välja något dåligt i stället för något sämre är fortfarande fel val. Man kan inte se en dålig film och vänta sig att känna sig dygdig för att man inte såg en *mycket* dålig film. Trofast efterlevnad av vissa bud rättfärdigar inte försummelse av andra. Abraham Lincoln sa med rätta: "När jag gör gott känner jag mig väl till mods och när jag gör ont känner jag mig illa till mods" (i William H. Herndon och Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 vol. [1889], 3:439).

Gör också rätt saker av rätt anledning. Herren, som "fordrar hjärtat och ett villigt sinne" (L&F 64:34) och som "urskiljer hjärtats tankar och avsikter"

(L&F 33:1), vet varför du går i kyrkan, om du bara är kroppsligt närvarande eller om du verkligen tillber Gud. Vi kan inte på söndagen sjunga "O Babylon, o Babylon, farväl nu, farväl" och sedan söka eller tolerera dess sällskap kort därpå ("Gån, Israels äldste", *Psalmer*, nr 200). Kom ihåg att det har aldrig inneburit lycka att ta lätt på andliga ting. Gör kyrkan och det återställda evangeliet till hela ditt liv, inte bara en del av ditt yttre eller sociala liv. Att välja i dag vem du vill tjäna är bara tomma ord tills du faktiskt börja leva på det sättet (se Jos. 24:15). *Andlig tillförsikt ökar när du verkligen strävar, av rätt*

anledning, att leva ett helgat liv trots dina ofullkomligheter!

4. *Se till att bli riktigt, riktigt bra på att omvända dig helt och snabbt.* Eftersom Jesu Kristi försoning är mycket praktisk bör du tillämpa den generöst dygnet runt, för den tar aldrig slut. Ta till dig Jesu Kristi försoning och omvändelsen som något som ska välkomnas och tillämpas dagligen enligt den store Läkarens ordination. Utveckla en inställning av fortgående och glädjeric omvändelse genom att göra den till din självvalda livsstil. När du gör det, vad då vaksam mot frestelsen att skjuta upp, och förvänta dig inte att världen ska heja på. Fäst

blicken på Frälsaren och bry dig mer om vad han tycker om dig, vad än följderna bliva. *Den andliga tillförsikten ökar när du frivilligt och glatt omvänder dig från både små och stora synder, allt eftersom, genom att tillämpa Jesu Kristi försoning.*

5. *Se till att bli riktigt, riktigt bra på att förlåta.* "Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er krävs det att ni förlåter alla människor" (L&F 64:10). Förlåt alla och allting, hela tiden, eller försök åtminstone göra det för att på så sätt släppa in förlåtelsen i ditt eget liv. Hys inte agg, var inte lättstött, förlåt och glöm snabbt och tro aldrig att du är undantagen från det budet. *Andlig tillförsikt ökar när du vet att Herren vet att du inte hyser agg mot någon annan själ.*

6. *Finn dig i prövningar, bakslag och "övertäckningar" som en del av den jordiska upplevelsen.* Kom ihåg att du är här för att prövas, "för att se om [du] kommer att göra allt vad Herren [din] Gud befäller [dig]" (Abraham 3:25) – och jag vill tillägga, "under alla omständigheter". Miljontals av dina bröder och systrar har ju prövats eller håller på att prövas, så varför skulle du vara undantagen? En del prövningar kommer av din egen olydnad eller försumlighet. Andra prövningar kommer på grund av andras försumlighet eller helt enkelt för att det här är en fallen värld. När dessa prövningar kommer börjar motståndarens hantlangare att trumpeta ut att du har gjort något fel, att det här är ett straff, ett tecken på att din himmelske Fader inte älskar dig. Ignorera det! Försök att i stället le, se upp mot himlen och säga: "Jag förstår, Herre. Jag vet vad det här är. Ett tillfälle att visa vad jag går för, eller hur?" Slå dig sedan ihop med honom för att kunna hålla ut till änden. Andlig tillförsikt ökar när du inser att "prövningar och svårigheter ofta uppstår

i [ditt liv] på grund av det som [du] gör rätt" (Glenn L. Pace, "Crying with the Saints" [andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 13 dec. 1987], s. 2; speeches.byu.edu).

När jag presiderade över Ukraina-missionen Kiev frågade jag en gång en av våra trognaste systrar varför hon alltid var så hård mot sig själv, varför hon alltid klankade ner på sig själv för de mest obetydliga ting. Hennes svar var ett klassiskt exempel på att lyssna till fel röst: "Så att ingen annan hinner före mig."

Bröder och systrar, mitt råd till den här missionärssystem är mitt råd till er: Erkänn och ta itu med era svagheter, men låt dem inte förlama er, för en del av dem följer er tills ni lämnar det här jordelivet. Oavsett var ni nu befinner er, kommer Frälsarens försoning, i samma ögonblick som ni frivilligt väljer ärlig, glädjefull, daglig omvändelse genom att sträva efter att helt enkelt göra och vara ert bästa jag, att omsluta och följa er var än ni går. När ni lever på det sättet kan ni i sanning "alltid behålla era synders förlåtelse" (Mosiah 4:12) varje timme av varje dag, varje sekund av varje minut, och på så sätt vara helt ren och värdig inför Gud *hela tiden*.

Det är er förmån, om ni vill ha den, att själva få veta, idag eller snart, att ni behagar Gud trots era brister. Jag vittnar om en kärleksfull Frälsare som förväntar sig att vi efterlever buden. Jag vittnar om en kärleksfull Frälsare som är mycket angelägen om att förlåna oss sin nåd och barmhärtighet. Jag vittnar om en kärleksfull Frälsare som gläder sig när vi tillämpar hans försoning dagligen med den lugna och glada tillförsikten om att vi går åt rätt håll. Jag vittnar om en kärleksfull Frälsare som är angelägen om att er "själv tillit [skall] växa sig stark i Guds närhet" (L&F 121:45). I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Eduardo Gavarret
i de sjuttios kворum

Ja, Herre, jag vill följa dig

Herren inbjuder oss med olika verb: "Kom till mig", "Följ mig", "Vandra med mig". I vart och ett av fallen är det inte en passiv inbjudan utan en inbjudan till handling.

"**T**y se, Herren låter alla nationer få människor från sitt eget land att på sitt eget språk undervisa om hans ord."¹ Idag uppfylls detta skriftställe återigen då jag har möjlighet att uttrycka mina känslor på mitt modersmål.

Det var 1975 och jag var en ung missionär i Uruguay-Paraguaymissionen. Under min första månad i missionen anordnade zonledarna en aktivitet för att belysa en evangelieprincip. Varje missionär i zonen fick ögonbindel och de sa att vi skulle följa en väg som ledde till kulturhallen. Vi skulle följa en viss ledares röst, en röst vi hörde innan vi började gå. Men vi blev varnade för att vi under vandringen skulle höra flera röster som skulle försöka förvirra oss och få oss att avvika från vägen.

Efter att i några minuter hört oväsen, prat, och – mitt i allt – en röst som sa: "Följ mig", kände jag mig säker på att jag följde den rätta rösten. När vi kom fram till kappellets kulturhall fick vi ta av ögonbindeln. När jag gjorde det insåg jag att det fanns två grupper där och att jag var i gruppen som hade

följt fel röst. "Den lät så lik den rätta", sa jag till mig själv.

Den upplevelsen för 39 år sedan gjorde ett bestående intryck på mig. Jag sa till mig själv: "Jag ska aldrig mer följa fel röst." Sedan sa jag för mig själv: Ja, Herre, jag vill följa dig.

Jag vill jämföra den upplevelsen med Frälsarens milda inbjudan till oss: "Jag är den gode herden, och jag känner mina får ..."

Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig."²

Inbjudan att "följa honom" är den enklaste, mest direkta och kraftfulla inbjudan vi kan få. Den kommer från en tydlig röst som man inte kan ta fel på.

Herren inbjuder oss med olika verb: "Kom till mig", "Följ mig", "Vandra med mig". I vart och ett av fallen är det inte en passiv inbjudan utan en inbjudan till handling. Den riktar till alla människor av den som är profeternas profet, lärarnas lärare, Guds Son, Messias.

Inbjudan "Kom till mig"

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor så skall jag ge er vila."³

vecka sitt beslut genom att ta del av sakramentet.⁶ En del av det löftet är att hålla buden. Därigenom säger man: Ja, Herre, jag vill följa dig!⁷

Inbjudan "Följ mig"

"Följ mig" bad Herren den rike unge mannen. Den unge mannen hade hållit buden i hela sitt liv. När han frågade vad mer han kunde göra, fick han svaret med en tydlig inbjudan: "Kom ... och följ mig."⁸ Inbjudan var enkel, men krävde sina upppoffringar. Den krävde ansträngningar – och beslut och handling.

Profeten Nephis fråga manar till självrannsakan: "Och [Jesus] sade till människobarnen: Följ mig. Kan vi då, mina älskade bröder, följa Jesus om vi inte är villiga att lyda Faderns befallningar?"⁹

Inbjudan att "kom till mig", att lyssna till hans röst och att följa den, har varit missionärernas budskap från första början och hjälper många att förändra sina liv för alltid.

För femtio år sedan kom missionärerna till min fars urmakeri för att lämna in en klocka på lagning. Som goda missionärer tog de tillfället i akt att tala med min far och mor om evangeliet. Far tog emot missionärerna och mor tog emot budskapet och inbjudan att följa Kristus. Ända sedan den dagen har hon förblivit aktiv i kyrkan. Hon sa: Ja, Herre, jag vill följa dig!

När man strävar efter att komma till honom får man kraft att lätta livets bördor, fysiska och andliga *och upplever en positiv inre förändring som hjälper en bli gladare.*

Inbjudan "Vandra med mig"

Enok kallades att predika evangeliet för ett besvärligt och hårdhärtat folk. Han kände sig inte kvalificerad. Han tvivlade på om han kunde göra det. Herren lugnade hans tvivel och

Ni som ännu inte är medlemmar i kyrkan får den här inbjudan genom missionärernas röst, med orden: "Vill du läsa Mormons bok? Vill du be? Vill du följa med till kyrkan? Vill du följa Jesu Kristi exempel och låta döpa dig av dem som har myndighet?"⁴ Hur besvarar ni den inbjudan idag?⁵

Jag uppmanar er att höra och ta emot budskapet med orden: Ja, Herre, jag vill följa dig!

Carlos Badiola och hans familj i Minas i Uruguay träffade missionärerna. Eftersom missionärerna ställde så många frågor under lektionerna bestämde de sig för att bjuda in en granne som inte var medlem – en vacker 14-årig flicka som hette Norma – för att hjälpa dem med svaren. Norma var en hängiven gymnasieelev som studerade Bibeln i skolan det året, så när missionärerna ställde en fråga svarade Norma. Hon

var en "gyllne undersökare". Lektionen den dagen handlade om Visdomsordet.

När Norma kom hem efter lektionen med missionärerna visste hon vad hon måste göra. Hon sa till sin mor: "Mamma, från och med nu blir det inget mer kaffe med mjölk för mig. Bara mjölk." Den här reaktionen var det yttre uttrycket för hennes önskan att tacka ja till inbjudan att följa Kristus, som framförts av missionärerna.

Både Carlos Badiola och Norma döptes. Senare följde också Normas mor, far och syskon hennes exempel och döptes. Norma och jag växte upp tillsammans i den lilla men starka grenen. När jag senare återvände från min mission gifte vi oss. Jag visste att det skulle vara lättare att följa Frälsaren med henne vid min sida.

Den som är medlem i kyrkan och har tagit emot inbjudan förnyar varje

stärkte hans tro genom sin inbjudan "Vandra med mig", en inbjudan som, liksom en blind mans käpp eller en väns arm, kan vägleda den vacklandes fotsteg. Genom att han tog Frälsarens arm och vandrade med honom blev Enoks steg mer bestämda och han blev en stor missionär och profet.¹⁰

Beslutet att komma till honom och följa honom är personligt. När vi tar emot den här inbjudan höjs vår nivå av åtagande och det är då vi kan vandra med honom. Den här nivån för oss närmare Frälsaren och är frukten av att vi tar emot den första inbjudan.

Norma och jag tog var för sig emot inbjudan att komma till honom och följa honom. Sedan har vi med varandras stöd lärt oss att vandra med honom.

Ansträngningen och beslutsamheten att söka honom och följa honom belönas med de välsignelser vi behöver.

Så var det med den kvinna som med stor ansträngning lyckades vidröra Frälsarens mantel,¹¹ och så var det med den blinde Bartimeus, vars beslutsamhet var nyckeln till det underverk

som skedde i hans liv.¹² I båda fallen helades både kropp och ande.

Räck ut handen, vidrör hans mantel, ta emot hans inbjudan, säg "ja, Herre, jag vill följa dig!" – och vandra med honom.

"Kom till mig", "följ mig", "vandra med mig" är inbjudningar med en inre kraft – för dem som tar emot den – att förändra våra liv och skapa en *förändring inom oss* som leder oss att säga: "Jag har inte längre någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott."¹³

Som yttre tecken på förändringen känner vi en stark önskan att "hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna".¹⁴

Vilka steg kan vi ta i dag för att vandra med honom?

1. *Ge näring åt önskan* att bli en bättre Kristi efterföljare.¹⁵
2. *Be* om den önskan så att vår tro på honom kan växa.¹⁶
3. *Hämta kunskap* ur skrifterna, som lyser upp vägen och stärker vår önskan att förändras.¹⁷

4. *Fatta beslutet i dag* att handla och säga: "Ja, Herre, jag vill följa dig!" Att bara känna till sanningen förändrar inte vår värld om vi inte omsätter kunskap i *handling*.¹⁸

5. *Hålla fast* vid beslutet vi fattat genom att tillämpa de här principerna dagligen.¹⁹

Må vår älskade profet Thomas S. Monsons ord motivera oss att handla i vår önskan att ta emot Frälsarens inbjudan. President Monson sa: "Vem är årens konung, Härskarornas Herre? Han är vår Mästare. Han är vår Frälsare. Han är Guds Son. Han är upphovet till vår frälsning. Han ropar till oss: 'Följ mig.' Han lär oss: 'Gå du och gör som han.' Han vädjar: 'Håll mina bud.'²⁰

Må vi fatta beslutet i dag att höja vår nivå av tillbedjan och åtagande mot Gud, och må vårt svar på hans inbjudan vara ett rungande: "Ja, Herre, jag vill följa dig!"²¹ I Herrens Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 29:8.
2. Joh. 10:14, 27.
3. Matt. 11:28; se också Jes. 55:3.
4. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 31, 199–206.
5. Se Apg. 2:37–38.
6. Se L&F 20:37, 77–79.
7. Se L&F 42:29.
8. Mark. 10:21.
9. 2 Nephi 31:10.
10. Se Mose 6:33–35.
11. Se Luk. 8:43–48.
12. Se Mark. 10:46–52.
13. Se Mosiah 5:2.
14. Se L&F 81:5; se också Jes. 35:3.
15. Se Alma 22:15–16; Dallin H. Oaks, "Att ha en önskan", *Liahona*, maj 2011, s. 42–45.
16. Se Alma 34:17–27; 37:37.
17. Se Ps. 119:105; Helaman 3:29.
18. Se Mosiah 5:5.
19. Ralph Waldo Emerson sa: "Det som vi framhärdar i att göra blir lättare att göra, inte för att sakens natur har förändrats, utan för att vår förmåga att göra det har ökat." (i Heber J. Grant, *Gospel Standards*, sammanst. av G. Homer Durham [1941], s. 355).
20. Thomas S. Monson, "Finn glädje under färden", *Liahona*, nov. 2008, s. 88.
21. "Lord, I Would Follow Thee", *Hymns*, nr 220.

Bariloche, Argentina

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

Är vi inte alla tiggare?

Rika eller fattiga ska vi "göra vad vi kan" när andra är i nöd.

Vilken härlig nyhet för oss, här på våra generalkonferenser. Bien hecho, Eduardo.

I det som skulle bli den mest häpnadsväckande stunden i hans tidiga verksamhet, stod Jesus upp i sin synagoga i Nasaret och läste följande profetiska ord av profeten Jesaja, enligt Lukasevangeliet: "Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att predika glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna och syn för de blinda, för att ge de betryckta frihet."¹

På det sättet gav Frälsaren sitt första offentliga uttalande under sin messianska verksamhet. Men den här versen klaggjorde också att längs vägen till hans försoningsoffer och uppståndelse var Jesu första och främsta plikt som Messias att välsigna de fattiga, även de fattiga i anden.

Från första början av sin verksamhet älskade Jesus de fattiga och betryckta på ett enastående sätt. Han var son till två av dem och växte upp bland många fler av dem. Vi känner inte till alla detaljer om hans jordeliv, men han sa en gång: "Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot."² Det var tydligen så att Skaparen

av himmel och jord "och allt som i dem är"³ var hemlös under åtminstone en del av sitt vuxna liv.

Under historiens gång har fattigdom betraktats som ett av människosläktets största och mest omfattande problem. Det uppenbara lidandet är vanligen fysiskt, men den andliga och känslomässiga skadan kan vara än mer nedbrytande. I varje fall har den store Återlösaren inte gett oss någon mer varaktig uppmaning än den att tillsammans med honom lyfta den här tunga bördan från folket. Som Jehova sa han att han skulle döma Israels hus hårt för att "rov från de fattiga finns i era hus.

Vad menar ni", utropade han, "med att krossa mitt folk och mala sönder de fattiga?"⁴

Författaren till Ordspråksboken gjorde det hela smärtsamt tydligt: "Den som förtrycker den arme smädar hans skapare" och "den som tillsluter sitt öra för den fattiges rop skall själv ropa utan att få svar."⁵

I vår tid hade Jesu Kristi återställda kyrka inte ens funnits i ett år när Herren befallde medlemmarna att "se till de fattiga och behövande och ge dem lindring så att de inte skall lida."⁶ Lägg märke till den befallande tonen

i skriftstället: "att de inte *skall* lida". Det är ord Gud använder när han menar allvar.

Med tanke på den enorma utmaning det är att rätta till orättvisan i världen, vad kan en man eller kvinna göra? Mästaren själv har gett oss ett svar. När Maria, innan Jesus förrådes och korsfästes, smorde hans huvud med en mycket dyrbar nardusolja, blev Judas Iskariot upprörd över lyxen och "grälade på henne".⁷

Jesus sa:

"Varför oroar ni henne? Hon har gjort en god gärning ...

Hon har gjort det hon kunde."⁸

"Hon har gjort det hon kunde!"

Vilken koncis formel! En journalist frågade en gång moder Teresa av Calcutta om hennes hopplösa uppgift att rädda de fattiga i den staden. Han sa att hon statistiskt sett utträttade absolut ingenting. Den anmärkningsvärda lilla kvinnan svarade att hennes arbete handlade om kärlek, inte statistik. Oaktat det överväldigande antalet människor *bortom* hennes räckvidd sa hon att hon kunde hålla budet att älska Gud och sin nästa genom att tjäna dem hon *kunde nå* med de resurser hon hade. "Det vi gör är bara en droppe i havet", sa hon vid ett annat tillfälle. "Men om vi inte gjorde det skulle havet ha en droppe mindre."⁹ Journalisten drog den stilla slutsatsen att kristendom uppenbarligen *inte* handlar om statistik. Han tänkte att om det blir mer glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som ingen omvändelse behöver, är Gud tydligen inte särskilt intresserad av procentsatser.¹⁰

Så hur kan vi "göra det vi kan"?

En sak vi kan sluta med, som kung Benjamin lärde, är att undanhålla våra medel därför att vi tycker att de fattiga själva har skulden till sitt elände.

Kanske somliga *har* orsakat sina egna svårigheter, men gör inte vi andra precis detsamma? Det är väl därför den här kärleksfulle regenten frågar: "Är vi inte alla tiggare?"¹¹ Ropar vi inte alla på hjälp och hopp och svar på våra böner? Bönfaller vi inte alla om förlåtelse för fel vi begått och problem vi orsakat? Vädjar vi inte alla om den nåd som uppväger våra svagheter, den barmhärtighet som triumferar över rättvisan åtminstone i vårt fall? Inte undra på att kung Benjamin säger att vi *får* förlåtelse för våra synder genom att vädja till Gud som kärleksfullt svarar, men vi *behåller* våra synders förlåtelse genom att kärleksfullt hjälpa de fattiga som vädjar till oss.¹²

Förutom att visa barmhärtighet mot de nödställda bör vi också be för dem. En grupp zoramiter, som av de andra medlemmarna i deras församling ansågs som "orena" och "hölls för intet", drevs ut ur synagogorna "för att deras kläder var så torftiga". Mormon säger att de var "fattiga på den här

världens gods och även ... fattiga i hjärtat"¹³ – två omständigheter som ofta går hand i hand. Missionärskamraterna Alma and Amulek bemöter en sådan klandervärd förkastelse av de torftigt klädda genom att säga till dem att oavsett vilka förmåner andra förnekar dem så kan de alltid be – på sina åkrar, i sina hus, i sina familjer och i sina hjärtan.¹⁴

Men till just gruppen som själva blivit bortvisade säger Amulek: "Om *ni*, när ni har [bett] avvisar de behovande och de nakna och inte besöker de sjuka och lidande och inte ger av era ägodelar, *om ni har några*, till dem som står i behov – jag säger *er* ... då är er bön förgäves och till ingen nytta för er, och ni är hycklare som förnekar tron."¹⁵ Vilken förbluffande påminnelse att rika *eller* fattiga ska vi "göra det vi kan" när andra är i nöd.

Och nu, så att jag inte anklagas för att befrämja orealistiska globala socialprogram eller att jag stödjer tiggeri på gatan som en växande industri,

låt mig försäkra er om att min vördnad för principerna flit, sparsamhet, oberoende och ambition är lika fast som någon annan levande mans eller kvinnas. Vi förväntas alltid hjälpa oss själva innan vi söker hjälp från andra. Vidare vet jag inte exakt hur var och en av oss bör uppfylla vår plikt mot dem som inte alltid hjälper sig själva eller kan göra det. Men jag vet att Gud vet, och han vägleder er i lärjungeskapets kärleksfulla gärningar om ni samvetsgrant önskar och ber om och söker efter att hålla ett bud som han har givits oss upprepade gånger.

Jag talar här om svåra samhälleliga behov som sträcker sig långt utöver kyrkans medlemmar. Lyckligtvis är Herrens sätt att bistå våra egna lättare, alla som har möjlighet ska hålla fastelagen. Jesaja skev:

"Detta är den fasta jag vill ha:

Lossa orättfärdiga bojar ... släpp de förtryckta fria ... dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och

hemlösa en boning, kläd den nakne var du än ser honom.”¹⁶

Jag bär vittne om underverken, både andliga och timliga, som kommer till dem som lever efter fastelagen. Jag vittnar om underverken som jag har upplevt. Jag har verkligen, som Jesaja skrev, ropat under min fasta och Gud har verkligen svarat: ”Se, här är jag.”¹⁷ Värdesätt denna heliga förmån åtminstone en gång i månaden och var så generösa som era omständigheter tillåter i ert fasteoffer och andra humanitära, utbildnings- och missionsnärddonationer. Jag lovar er att Gud kommer att vara generös tillbaka och de ni hjälper kommer att välsigna ert namn evinnerligen. Mer än 750 000 medlemmar i kyrkan fick hjälp förra året genom fasteoffer som handhas av hängivna biskopar och hjälpföreningspresidenter. Det är ett stort antal tacksamma sista dagars heliga.

Bröder och systrar, en sådan här predikan kräver att jag öppet vittnar

om oförtjänta och oändliga välsignelser i mitt liv, både timliga och andliga. Liksom ni har jag ibland bekymrat mig över ekonomin, men jag har aldrig varit fattig, jag vet inte hur det känns att vara fattig. Vidare vet jag inte varför våra omständigheter varierar så mycket i fråga om födelse, hälsa, utbildningsmöjligheter och ekonomiska omständigheter, men när jag ser fattigdom bland så många så vet jag, att ”förutan Guds nåd vore jag själv där”.¹⁸ Jag vet också att även om jag inte är direkt ansvarig för att hålla reda på min broder, så är jag min broders broder, och eftersom Herren så rikt har välsignat mig vill jag nu dela med mig.¹⁹

I det sammanhanget vill jag ge president Thomas Spencer Monson en personlig hyllning. Jag har nu känt den mannen i 47 år och bilden av honom som jag ska älska tills jag dör är när han flög hem från det då ekonomiskt nergångna Östtyskland i sina tofflor eftersom han gett bort inte

bara sin extra kostym och sina extra skjortor utan också sitt enda par skor. ”Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg när han [hasar igenom flygterminalen] och förkunnar frid, bär fram goda nyheter.”²⁰ Mer än någon annan man jag känner har president Monson alltid ”gjort det han kunde” för änkan, de faderlösa och de betryckta.

I en uppenbarelse 1831 till profeten Joseph Smith sa Herren att de fattiga en dag skulle få se Guds rike komma ”med makt och stor härlighet till deras befrielse”.²¹ Må vi hjälpa till att uppfylla den profetian genom att komma med den makt och härlighet vi har som medlemmar i Jesu Kristi sanna kyrka och göra det vi kan för att befria dem vi kan från fattigdomen som fångslar dem och förstör så många av deras drömmar, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk. 4:18.
2. Matt. 8:20.
3. 2 Nephi 2:14; 3 Nephi 9:15.
4. Jes. 3:14–15.
5. Ords. 14:31; 21:13.
6. Se L&F 38:35; se också D&C 38:35.
7. Se Mark. 14:3–5; se också Matt. 26:6–9; Joh. 12:3–5.
8. Mark. 14:6, 8; kursivering tillagd; se också Mark 14:8 i den engelska upplagan av Bibeln.
9. Moder Teresa av Calcutta, *My Life for the Poor*, sammanst. av José Luis González-Balado och Janet N. Playfoot (1985), s. 20.
10. Se Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), s. 28–29, 118–119; se också Luk. 15:7.
11. Mosiah 4:19.
12. Se Mosiah 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Se Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; kursivering tillagd.
16. Jes. 58:6–7.
17. Jes. 58:9.
18. Tillskrivet John Bradford; se *The Writings of John Bradford*, sammanst. av Aubrey Townsend (1853), s. xliii.
19. Se ”Så rikt har du välsignat mig”, *Psalmer*, nr 149.
20. Jes. 52:7.
21. L&F 56:18; se också v. 19.

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kворum

Att finna varaktig frid och bygga eviga familjer

Det är Jesu Kristi evangelium som utgör grunden där vi kan finna varaktig frid och bygga eviga familjer.

Vår färd genom livet innehåller både goda och dåliga tider. Det medför olika utmaningar. Hur vi anpassar oss till de förändringar som sker beror på vilken grund vi bygger på. Vår Herre och Frälsares evangelium ger oss en fast och stadig grund. Den byggs bit för bit när vi får kunskap om Herrens eviga plan för sina barn. Jesus Kristus är Läromästaren. Vi följer honom.

Skrifterna vittnar om honom och visar oss det fullkomliga föredömet i rättfärdighet som vi bör följa. Jag har under en tidigare konferens berättat för kyrkans medlemmar att jag har några anteckningsböcker där min mor har skrivit ner material hon använde för att förbereda sina hjälpföreningslektioner. Anteckningarna är lika aktuella i dag som de var då. En av dem var ett citat från 1908 av Charles Edward Jefferson och handlar om Jesu Kristi natur. Det lyder:

”Att vara kristen är att beundra Jesus så uppriktigt och så innerligt att hela livet riktar in sig på honom i en strävan att vara som han...

Vi kan lära känna honom genom de ord han sa, genom de gärningar han utförde och även genom hans tystnad. Vi kan också lära känna honom genom det intryck han först och främst gjorde på sina vänner, för det andra på sina fiender och för det tredje på alla sina samtida ...

Något som är typiskt för livet under nittonhundratalet är missnöje [och bråk] ...

Världen ropar efter något, men vet knappt vad. Västland har kommit ... och världen är full ... av den mänskliga skicklighetens och genialitetens uppfinningar, men ... vi är fortfarande rastlösa, otillfredsställda och förvirrade ... Om vi öppnar Nya testamentet möter vi orden: ’Kom till mig så skall jag ge er vila. Jag är livets bröd; jag är världens ljus; om någon törstar, så kom till mig och drick; min frid ger jag er; ni skall få kraft; era hjärtan skall glädja sig’ (*The Character of Jesus* [1908], s. 7, 11, 15–16).

Män och kvinnor formas delvis av dem bland som de väljer att leva

bland. De som de ser upp till och försöker efterlikna formar dem också. Jesus är den stora förebilden. Det enda sättet att få varaktig frid är att fästa blicken på honom och leva.

Vad är det med Jesus som vi bör studera?

”Nya testamentets författare ... brydde sig inte om [Jesu] anseende, kläderna han bar eller husen han bodde i ... Han föddes i ett stall, arbetade i en snickarverkstad, undervisade i tre år och dog sedan på ett kors ... Nya testamentet skrevs av män som var fast beslutna att vi ... skulle fästa vår blick på [honom]” (*The Character of Jesus*, s. 21–22) med förvissningen om att han verkligen var och är Guds Son, världens Frälsare och Återlösare.

Jag tror att en av Frälsarens liknelser är speciellt aktuell i vår tid.

Den finns i Matteusevangeliet kapitel 13, där det står:

”Men då folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg.

När nu säden sköt upp och gick i ax, visade sig också ogräset.

Då gick tjänarna till sin herre och sade: Herre, visst sådde du god säd i din åker? Varifrån har då ogräset kommit?

Han svarade: En ovän har gjort det. Tjänarna frågade honom: Vill du att vi skall gå och samla ihop det?

Nej, svarade han, om ni rensar bort ogräset, kan ni på samma gång rycka upp vetet.

Låt båda växa tillsammans fram till skörden. Och när skördetiden är inne, skall jag säga till skördemännen: Samla först ihop ogräset och bind det i knippen som skall brännas upp, men vetet skall ni samla in i min loge” (v. 25–30).

Mänsklighetens gamla fiende har hittat på så många knep han kan för

att sprida ogräs vitt och brett. Han har till och med kommit på sätt att låta det tränga in i hemmets helgd. Ogudaktiga och världsliga manér har blivit så utbredda att det inte verkar finnas något riktigt bra sätt att rensa ut dem. De kommer genom ledningar och luften in i just de enheter vi har utvecklat för att utbilda och underhålla oss. Vetet och ogräset har växt nära varandra. Förvaltaren som sköter åkern måste med all sin kraft ge näring till det som är gott och göra det så starkt och vackert att ogräset inte lockar vare sig öga eller öra. Så välsignade vi är som medlemmar i Herrens kyrka att ha vår Herres och Frälsares dyrbara evangelium som grund att bygga våra liv på.

I 2 Nephi i Mormons bok läser vi: "Ty se, återigen säger jag till er att om ni går in på den vägen och tar emot den Helige Anden så visar han

er allt vad ni bör göra" (2 Nephi 32:5).

Vi får aldrig låta världens larm överrösta och dränka den milda och stilla rösten.

Vi har förvisso blivit varnade för sådant som vi kommer att möta i vår tid. Vår utmaning är att förbereda oss för det som Herren har sagt säkerligen kommer att ske.

Många i vårt oroade samhälle förstår att familjens upplösning bara medför sorg och hopplöshet i en orolig värld. Som medlemmar i kyrkan har vi ansvaret att bevara och skydda familjen som den grundläggande enheten i samhället och evigheten. Profeterna har varnat och förvarnat oss om den oundvikliga och destruktiva följden av familjevärderingarnas upplösning.

Då världen fortsätter att betrakta oss, låt oss se till att vårt föredöme upprätthåller och stöder den plan

som Herren utformat för sina barn här i dödligheten. Den allra viktigaste undervisningen måste ske genom rättfärdiga exempel. Våra hem måste vara heliga platser för att kunna stå emot trycket från världen. Kom ihåg att Herrens största välsignelser kommer genom och ges till rättfärdiga familjer.

Vi måste noggrant fortsätta att utvärdera vårt föräldraskap. Den mest kraftfulla undervisning ett barn någonsin får kommer från engagerade och rättfärdiga fäder och mödrar. Låt oss först se på moderns roll. Lyssna på det här citatet från president Gordon B. Hinckley:

"Kvinnor som gör ett hus till ett hem bidrar med mycket mer till samhället än de som för befäl över stora arméer eller står som ledare för storbolag. Vem kan värdera en mors inflytande på sina barn, en mormors på sina efterkommande, eller fastrars och systrars på sina släktingar?"

Vi kan inte ens börja mäta eller beräkna de kvinnors inflytande som på sitt eget sätt bygger ett stabilt familjeliv och ger evig näring till framtida generationer. De beslut som fattas av kvinnorna i den här generationen får eviga följder. Jag skulle vilja påstå att dagens mödrar inte har någon större möjlighet och ingen allvarigare utmaning än att göra allt de kan för att stärka hemmet" (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* [2000], s. 152).

Låt oss nu se på den roll en far har i våra liv:

Fäder ger välsignelser och utför heliga förrättningar för sina barn. Det blir andliga höjdpunkter i deras liv.

Fäder är personligen engagerade i att leda familjböner, dagliga skriftstudier och familjens hemafton varje vecka.

Fäder skapar familjetraditioner genom att hjälpa till med att planera

semesterresor och utflykter för alla i familjen. Minnen av de här speciella stunderna tillsammans glömmet barnen aldrig.

Fäder umgås med sina barn på tu man hand och undervisar dem om evangelieprinciper.

Fäder undervisar söner och döttrar om värdet av arbete och hjälper dem att sätta upp värdiga mål för sina liv.

Fäder är föredömen i trofast tjänande i evangeliet.

Kom ihåg, bröder, ert heliga kall som fäder i Israel – er allra viktigaste kallelse i tid och evighet – är en kallelse ni aldrig blir avlösta från.

För många år sedan brukade vi på stavskonferenser visa en kort film för att belysa temat för vårt budskap. Under året, allt medan vi reste runt i kyrkan på våra tilldelade stavskonferenser, blev vi mycket väl bekanta med filmens innehåll. Vi kunde nästan citera den utantill. Budskapet har stannat kvar i mitt minne under alla dessa år. President Harold B. Lee berättade i filmen om något som hänt i hans dotters hem. Berättelsen lät ungefär så här:

En kväll försökte modern i hemmet frenetiskt bli klar med inläggning av frukt. Till slut var barnen reda för sängen och allt hade lugnat ner sig. Det var nu dags att ta hand om frukten. När hon började skala och kärna ur frukten dök två små pojkar upp i köket och sa att de var klara för kvällsbön.

Eftersom hon inte ville bli avbruten sa modern snabbt till pojkarna: "Kan ni inte be era böner själva ikväll så att mamma kan fortsätta med den här frukten?"

Den äldre av de två sönerna ställde sig bestämt framför henne och frågade: "Vilket är viktigast, bönen eller frukten?" (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* [2000], s. 143–144).

Ibland befinner vi oss i situationer där vi har möjlighet att undervisa barnen om något som kommer att ha varaktig inverkan på deras unga liv. Självklart är bönen viktigare än frukten. En framgångsrik förälder bör aldrig vara för upptagen för att fånga ett ögonblick i ett barns liv då en viktig lärdom kan ges.

Det är min fasta övertygelse att det aldrig förr har funnits en tid under mina många år då vår himmelske Faders barn har varit i större behov av trofasta, hängivna föräldrars vägledande hand. Vi har ett stort och ädelt arv av föräldrar som gav upp nästan allt de äger för att finna en plats där de kunde leda familjen med tro och mod så att nästa generation skulle få större möjligheter än de själva haft. Vi måste inom oss själva finna samma beslutsamhet och möta de utmaningar vi upplever med samma anda av uppoffring. Vi måste

i framtida generationer inpränta en större förtröstan än någonsin förr på vår Herres och Frälsares lärdomar.

"Och kom ihåg, mina söner, kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippan som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla" (Helaman 5:12).

Det är Jesu Kristi evangelium som utgör den här grunden där vi kan finna varaktig frid och bygga eviga familjer. Om detta vittnar jag i vår Herres och Frälsares, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kvorum

Välj förståndigt

”Förkasta det onda och välj det goda” (se Jes. 7:15).

Mina kära bröder, min önskan i kväll är att ge er några råd om beslut och val.

När jag var en ung advokat i San Francisco-området arbetade vår firma med företaget som producerade tv-specialer med Snobben för större helgdagar.¹ Jag kom att uppskatta Charles Schultz och hans serie *Snobben*, med Karl, Gullan, Snobben och andra härliga personligheter.

En av mina favoritstrippar handlar om Gullan. Som jag minns det spelade Karls basebollag en viktig match. Gullan spelade högerfältare och en hög boll kom mot henne. Baserna var fulla och det var matchens sista boll. Om Gullan fångade bollen skulle hennes lag vinna. Om Gullan tappade bollen skulle det andra laget vinna.

Som bara kan ske i en tecknad serie omringade hela laget Gullan när bollen var på väg ner. Gullan tänkte: ”Om jag fångar bollen blir jag hjälte, om inte blir jag syndabock.”

Bollen kom ner och medan hennes lagkamrater förväntansfullt såg på tappade Gullan bollen. Karl slängde sin handske på marken i frustration. Gullan tittade på sina lagkamrater, satte händerna i sidan och sa: ”Hur förväntar ni er att jag ska kunna fånga bollen när jag oroar mig över vårt lands utrikespolitik?”

Detta var en av många bollar som Gullan tappade genom åren och hon hade en ny ursäkt varje gång.² Fastän Gullans ursäkter alltid var humoristiska var de samtidigt bortförklaringar. De var osanna anledningar till att hon missade bollen.

President Thomas S. Monson har under sin verksamhet ofta sagt att våra beslut avgör vårt öde.³ I samma anda är mitt råd i kväll att vi ska höja oss över bortförklaringar som hindrar oss från att fatta rättfärdiga beslut, särskilt i fråga om att tjäna Jesus Kristus. I Jesaja får vi lära oss att vi måste ”förkasta det onda och välja det goda”.⁴

Jag tror det är extra viktigt i vår tid, när Satan härjar i människors hjärtan på så många nya och listiga sätt, att vi gör våra val och fattar våra beslut med omsorg och efter de mål och avsikter vi säger oss ha i livet. Vi behöver vara fullständigt hengivna buden och strikt följa heliga förbund. När vi låter bortförklaringar hindra oss från tempelbegåvning, värdiga missioner och tempeläktenskap blir de särskilt skadliga. Det är hjärtskärande när vi säger oss tro på de här målen och sedan försummar att dagligen handla på det sätt som krävs för att nå dem.⁵

En del ungdomar säger att de har som mål att gifta sig i templet, men

dejtar inte tempelvärdiga personer. Sanningen är den att vissa inte dejtar alls! Ni män som är ensamstående, ju längre ni förblir ogifta efter att ha uppnått en passande ålder och mognad, desto mer bekväma kanske ni blir. Men desto mer *obekväma borde* ni bli! "Verka med iver"⁶ i andliga och sociala aktiviteter som är förenliga med era mål att viga i templet.

Vissa skjuter upp giftermålet tills de är färdigutbildade och har fått jobb. Fastän det är allmänt accepterat i världen uppvisar ett sådant tänkesätt inte någon tro, det följer inte nutida profeters råd och överensstämmer inte med den sunda läran.

Jag träffade nyligen en fin ung man i tonåren. Hans mål var att bli missionär, utbilda sig, gifta sig i templet och få en trofast lycklig familj. Jag var mycket glad över hans mål. Men under vårt samtal blev det uppenbart att hans handlingar och de val han gjorde inte stämde överens med hans mål. Jag kände att han uppriktigt ville bli missionär och undvek allvarliga överträdelse som skulle förhindra det. Men hans dagliga beteende förberedde honom inte för de fysiska, känslomässiga, sociala och andliga utmaningar han skulle möta.⁷ Han hade inte lärt sig att arbeta hårt. Han tog inte skolan eller seminariet på allvar. Han gick i kyrkan men hade inte läst Mormons bok. Han tillbringade mycket av sin tid med videospel och på sociala media. Han verkade tro att det räckte att bara vara där under missionen. Unga män, förnya er beslutsamhet att bete er värdigt och på allvar förbereda er för att bli sändebud åt vår Herre och Frälsare Jesus Kristus.

Jag tänker inte bara på de stora livsavgörande besluten utan också på allt däremellan – vardagslivet och de till synes alldagliga besluten om vad vi ska ägna större delen av vår tid

åt. Inom dessa områden behöver vi betona måttlighet, balans och framför allt visdom. Det är viktigt att höja sig över bortförklaringar och fatta de bästa besluten.

Ett ypperligt exempel på behovet av måttlighet, balans och visdom är hur vi använder internet. Det kan användas för missionsarbete, som hjälp i prästadömsansvar, till att hitta kära förfäder för heliga tempelförrättningar och mycket mer. Möjligheterna till sådant som är gott är enorma. Vi vet också att det kan förmedla mycket som är ont, däribland pornografi, näthat⁸ och anonymt skvaller. Det kan också främja dårskap. Som broder Randall L. Ridd så träffande påpekade under den senaste generalkonferensen när han pratade om internet: "Du [kan] fastna i en oändlig mängd oviktiga saker som upptar din tid och sänker din potential."⁹

Distractioner och motsatser till rättfärdighet finns inte bara på internet utan överallt. De påverkar inte bara ungdomar utan oss alla. Vi lever i en värld som bokstavligt talat är i uppror.¹⁰ Vi omges av överdrivna framställningar av "lekar och underhållning" och av omoraliska och dysfunktionella liv. De framställs som det normala i många medier.

Äldste David A. Bednar uppmanade nyligen medlemmar att vara visa sitt sanna jag i sociala media.¹¹ Den framstående tänkaren Arthur C. Brooks betonade det här. Han observerar att i sociala media nämner vi ofta de glada delarna i våra liv, men inte de svåra stunderna i skolan eller på jobbet. Vi målar upp ett ofullständigt liv, ibland på ett självförhärligande eller falskt sätt. Vi visar upp det livet och sedan tar vi till oss av våra "sociala mediavänners nästan uteslutande falska liv". Brooks fastslår: "Hur kan man undgå att må sämre när

man använder en del av sin tid till att låtsas vara lyckligare än man är och den andra delen av tiden åt att se hur mycket lyckligare andra verkar vara än en själv?"¹²

Ibland känns det som om vi håller på att drunkna i lättsinnig dårskap, meningslöst oväsen och ständiga stridigheter. När vi vrider ner volymen och undersöker innehållet finns det ytterst lite som är till hjälp i vår eviga strävan mot rättfärdiga mål. En far besvarade med visdom sina barns otaliga önskemål om att få delta i de här tidsfördriven. Han frågade dem helt enkelt: "Gör det dig till en bättre människa?"

När vi bortförklarar felaktiga val, stora som små, som är oförenliga med det återställda evangeliet, går vi miste om välsignelser och beskydd som vi behöver och blir ofta insnärjda i synd eller villar helt enkelt bort oss.

Jag är särskilt bekymrad över dårskap¹³ och besattheten av "allt nytt". I kyrkan uppmuntrar vi och uppskattar sanning och kunskap av varje slag. Men när kultur, kunskap och sociala sedvänjor skiljer sig från Guds plan för lycka och Jesu Kristi ytterst viktiga roll sker ett oundvikligt sönderfall av samhället.¹⁴ I vår tid – trots nya framsteg inom många områden, framförallt inom vetenskap och kommunikation – har grundläggande värderingar holkats ur och allmän lycka och välbefinnande har minskat.

När aposteln Paulus inbjöds att tala på Areopagen i Aten fann han en del

av samma intellektuella hycklande och brist på sann visdom som finns i dag.¹⁵ I Apostlagärningarna läser vi: "Athenarna liksom främlingarna där ägnade nämligen all sin tid åt att tala om och lyssna till senaste nytt för dagen."¹⁶ Paulus betonade Jesu Kristi uppståndelse. När åhörarna insåg att hans budskap var religiöst började några håna honom. Andra avfärdade honom och sa: "Vi vill höra dig tala om detta en annan gång."¹⁷ Paulus lämnade Aten utan någon framgång. Dean Frederic Farrar skrev om detta besök: "I Aten grundade han ingen kyrka, till Aten skrev han inget brev, och i Aten, fastän han ofta passerade dess grannområden, satte han aldrig sin fot igen."¹⁸

Jag tycker att äldste Dallin H. Oaks inspirerade budskap som gör skillnad på "bra, bättre, bäst" ger oss ett effektivt sätt att utvärdera val och prioriteringar.¹⁹ Många val är inte onda i sig, men om de upptar all vår tid och hindrar oss från de bästa valen blir de förrädiska.

Till och med bra satsningar behöver utvärderas för att vi ska kunna fastställa om de har blivit något som tar fokus från de bästa målen. Som tonåring hade jag ett minnesvärt samtal med min far. Han tyckte inte att tillräckligt många ungdomar fokuserade på och förberedde sig för långsiktiga, viktiga mål – som att skaffa jobb och försörja en familj.

Meningsfulla studier och förberedande arbetslivserfarenhet låg alltid

överst bland fars rekommenderade prioriteter. Han förstod att fritidssysselsättningar som debattkurser och elevrådsarbete kunde ha direkt anslutning till några av mina viktiga mål. Han var inte lika förtjust i all den tid jag ägnade åt amerikansk fotboll, basket, baseboll och löpning. Han erkände att idrott kunde ge styrka, uthållighet och samarbetsförmåga, men framhöll att det kanske vore bättre om jag koncentrerade mig på en enda sport, och kortare tid. Som han såg det var idrott bra, men inte det bästa *för mig*. Han bekymrade sig över att vissa sporter gick ut på att bygga lokal berömmelse på bekostnad av viktigare långsiktiga mål.

Med tanke på det är en av orsakerna till att jag tycker om dagstrippen när Gullan spelar baseboll att jag, i min fars ögon, borde ha studerat utrikespolitik och inte oroat mig för om jag lyckades fånga bollen. Jag vill klargöra att min mor älskade sport. Hon skulle ha behövt läggas in på sjukhus för att missa någon av mina matcher.

Jag hade bestämt mig för att följa fars råd och inte spela i lagen på college. Men så berättade vår fotbollstränare på high school att Stanfords fotbollstränare ville äta lunch med Merlin Olsen och mig. De av er som är yngre känner nog inte till Merlin. Han var en otrolig all-American-tacklare i fotbollslaget för Logan High School där jag spelade quarterback,

safety och returnerade avsparkar och ”puntar”. På high school var Merlin eftersökt av de flesta stora fotbollslagen i landet. På college vann han Outland-trofén som landets bästa inre linjespelare. Merlin blev till slut rankad trea i uttagningen till National Football League och spelade otroliga 14 år i rad i Pro Bowl. Han kom med i Pro Football Hall of Fame 1982.²⁰

Lunchen med Stanfords tränare var på restaurang Bluebird i Logan i Utah. Efter att vi skakat hand såg han mig inte i ögonen en enda gång. Han talade med Merlin och ignorerade mig.

Först när lunchen var slut vände han sig till mig, men kom inte ihåg vad jag hette. Sedan sa han till Merlin: ”Om du väljer Stanford och vill ha med dig din vän så har han så bra betyg att det nog går att ordna.” Den här upplevelsen bekräftade för mig att jag borde följa min fars kloka råd.

Min avsikt är inte att avråda er från idrott, internet eller andra givande aktiviteter som unga tycker om. Det är den sortens aktiviteter som kräver måttlighet, balans och visdom. När de

används förståndigt berikar de våra liv.

Men jag uppmanar alla, unga som gamla, att se över sina mål och ambitioner och sträva efter att utöva större disciplin. Vårt dagliga handlande och våra val bör stämma överens med våra mål. Vi behöver höja oss över bortförklaringar och distraktioner. Det är särskilt viktigt att göra val som överensstämmer med våra förbund att tjäna Jesus Kristus i rättfärdighet.²¹ Vi får aldrig ta blicken från eller tappa den bollen av någon anledning.

Detta livet är tiden att bereda sig att möta Gud.²² Vi är ett glatt och lyckligt folk. Vi uppskattar sinne för humor och värdesätter ledig tid med vänner och familj. Men vi behöver inse att det finns ett allvarligt syfte som måste ligga till grund för vår inställning till livet och alla våra val. Disträherande faktorer och bortförklaringar som hindrar vår utveckling är skadliga nog, men när de försvagar vår tro på Jesus Kristus och hans kyrka är de förödande.

Min bön är att vårt beteende som prästadömsbärare ska stämma med den ädla strävan som krävs av dem som är i Mästarens tjänst. I allt vi gör bör vi minnas att ”tapperhet i vittnesbördet om Jesus” är den stora skilljelinjen mellan celestia och terrestriala riket.²³ Vi vill vara på den celestia sidan i den uppdelningen. Som en av hans apostlar bär jag ett innerligt vittnesbörd om försoningens verklighet och om Jesu Kristi, vår Frälsares, gudomlighet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Tv-specialer av Lee Mendelson-Bill Melendez Production.
2. Från att Saturnus månar distraherat henne till att hon oroade sig för giftiga ämnen i handsken, hade Gullan alltid en bortförklaring till att hon tappade bollen.
3. Se ”Decisions Determine Destiny”, kapitel 8 i *Pathways to Perfection: Discourses of Thomas S. Monson* (1973), s. 57–65.
4. Jes. 7:15.
5. ”Om det var lika lätt att göra det man borde som att veta vad man borde göra, då stod det katedraler där det står kapell och slott där fattigfolkets kojor står.” (William Shakespeare, *Köpmannen i Venedig*, akt 1, scen 2, rad 12–14; svensk översättning av Lars Huldén. Ordfront förlag, Stockholm 2004).
6. L&F 58:27.
7. Se *Adjusting to Missionary Life* (häfte, 2013), s. 23–49.
8. Se Stephanie Rosenbloom, ”Dealing with Digital Cruelty”, *New York Times*, 24 aug. 2014, s. SR1.
9. Randall L. Ridd, ”Valmöjligheternas släkte”, *Liahona*, maj 2014, s. 56.
10. Se L&F 45:26.
11. Se David A. Bednar, ”To Sweep the Earth as with a Flood” (tal hållet under utbildningsveckan vid BYU, 19 aug. 2014); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. Arthur C. Brooks, ”Love People, Not Pleasure”, *New York Times*, 20 juli 2014, s. SR1.
13. Tyvärr är dårskap ett tidsfördriv som ökat i vår tid. När Frälsaren räknade upp några av de saker som kan förorena människan tog han med dårskap (se Mark. 7:22).
14. Det här hände i forntida Grekland och Rom, liksom bland folken i Mormons bok.
15. Se Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), s. 302. Det fanns filosofer av alla slag, bland annat epikuréer och stoiker, motståndare till varandra som ibland kallats hedendomens fariséer och sadducéer. Se också Quentin L. Cook, ”Rikta sin blick bortom målet”, *Liahona*, mars 2003, s. 21–24.
16. Apg. 17:21.
17. Apg. 17:32.
18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, s. 312.
19. Se Dallin H. Oaks, ”Bra, bättre, bäst”, *Liahona*, nov. 2007, s. 104–108.
20. Merlin Olsen var en framgångsrik amerikansk fotbollsspelare, skådespelare och sportkommentator för NBC. Han vann Outland-trofén när han spelade amerikansk fotboll för Utah State University. Han spelade professionell amerikansk fotboll för Los Angeles Rams. På tv spelade han Jonathan Garvey i *Lilla huset på prärien*, där hans medspelare var Michael Landon, och han hade ett eget tv-program, *Father Murphy*. Merlin gick bort den 11 mars 2010 och vi saknar honom mycket.
21. Se L&F 76:5.
22. Se Alma 34:32.
23. L&F 76:79.

Äldste Craig C. Christensen
i presidentskapet för de sjuttio

Jag vet själv att det är sant

Att själv veta att Jesu Kristi återställda evangelium är sant kan vara en av de största och mest glädjefyllda upplevelserna i livet.

Mina kära bröder, vi inspireras ständigt av president Thomas S. Monsons personliga föredöme och tjänande i prästdömet. Nyligen fick flera diakoner frågan: "Vad beundrar du mest hos president Monson?" En diakon mindes att president Monson som barn hade gett sina leksaker till behövande vänner. En annan berättade hur president Monson visat omsorg om de många änkor i sin församling. En tredje framhöll att han blivit kallad till apostel i ung ålder och att han hade välsignat människor över hela världen. Sedan sa en ung man: "Det jag beundrar mest hos president Monson är hans starka vittnesbörd."

Vi har alla förvisso känt vår profets särskilda vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus och hans beslut att alltid följa Andens maningar. Varje gång president Monson berättar om en upplevelse inbjuder han oss att leva mer fullständigt efter evangeliet och att söka efter och stärka våra egna personliga vittnesbörd. Kom ihåg vad han sade från den här talarstolen för bara några konferenser sedan: "För att kunna vara starka och stå emot alla de

krafter som drar åt fel håll ... måste vi ha ett eget vittnesbörd. Oavsett om du är 12 eller 112 år – eller någonstans däremellan – kan du få veta att Jesu Kristi evangelium är sant."¹

Även om mitt budskap i kväll är riktat till dem som är närmare 12 än 112 år kan principerna jag tar upp tillämpas på alla. Som gensvar på president Monsons uttalande frågar jag: Vet var och en av oss, för egen del, att evangeliet är sant? Kan vi självsäkert säga att våra vittnesbörd

helt och hållet är våra egna? För att på nytt citera president Monson: "Vad kan skydda er från synden och ondskan runtomkring er? Jag hävdar att ett starkt vittnesbörd om vår Frälsare och om hans evangelium kan föra er i säkerhet ... Om ni inte redan har ett vittnesbörd om allt detta så gör det som behövs för att få ett. Det är absolut nödvändigt att ni har ett eget vittnesbörd, för ni kommer inte särskilt långt på andras vittnesbörd."²

Jag vet själv att det är sant

Att själv veta att Jesu Kristi återställda evangelium är sant kan vara en av de största och mest glädjefyllda upplevelserna i livet. Vi kanske måste börja med att lita på andras vittnesbörd och säga som de unga krigarna gjorde: "Vi tvivlar inte på att våra mödrar visste det."³ Det är en bra plats att börja på, men vi måste bygga vidare på det. Om vi vill vara starka i att leva efter evangeliet finns det inget som är viktigare än att ta emot och stärka vårt eget vittnesbörd. Vi måste kunna säga som Alma gjorde: "Nu vet jag själv att det är sant."⁴

"Och hur tror ni jag vet att det är sant?", frågade Alma. "Se, jag säger er att det har tillkännagivits för mig genom Guds Helige Ande. Se, jag har fastat och bätt i många dagar för att jag själv skulle kunna få vetskap om detta. Och nu vet jag själv att det är sant."⁵

Jag önskar se det som min far såg

Liksom Alma fick även Nephi själv vetskap om sanningen. Efter att ha hört sin far tala om sina många andliga upplevelser ville Nephi veta det som hans far visste. Det var mer än bara ren nyfikenhet – det var något som han hungrade och törstade efter. Han var "mycket ung" men hade en "stor önskan att känna till Guds hemlighet."⁶ Han längtade efter att få "se

och höra och veta allt detta genom den Helige Andens kraft”.⁷

Medan Nephi ”satt och begrundade det i [sitt] hjärta” fördes han ”bort av Herrens Ande ... upp på ett mycket högt berg” där han fick frågan: ”Vad önskar du?” Hans svar var enkelt: ”Jag önskar se det som min far såg.”⁸ Tack vare sitt troende hjärta och sina flitiga ansträngningar välsignades Nephi med en underbar upplevelse. Han tog emot ett vittnesbörd om Frälsaren Jesu Kristi kommande födelse, liv och korsfästelse. Han såg framkomsten av Mormons bok och evangeliets återställelse i de sista dagarna – allt tack vare sin uppriktiga önskan att själv få veta.⁹

Dessa personliga upplevelser med Herren förberedde Nephi inför de motgångar och utmaningar han snart skulle möta. De gav honom kraften att stå stark även när andra i hans familj hade det svårt. Han kunde göra detta eftersom han själv hade *lärt* sig och han själv *visste*. Han hade välsignats med ett eget vittnesbörd.

Han skall be till Gud

Liksom Nephi var profeten Joseph Smith också mycket ung när hans ”sinne [väcktes] till allvarlig

begrundan” om andliga sanningar. För Joseph var det en tid av ”stor oro”, han var omgiven av motstridiga och förvirrande budskap om religion. Han ville veta vilken kyrka som var den rätta.¹⁰ Inspirerad av Bibelns ord att ”om någon av er brister i visdom skall han be till Gud”,¹¹ handlade hans av sig själv för att finna ett svar. En vacker morgon på våren 1820 gick han till en skogsdunge och knäböjde i bön. På grund av hans tro och eftersom Gud hade ett särskilt verk för honom att utföra, såg Joseph en härlig syn med Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus och fick själv vetskap om vad han skulle göra.

Kan du se ett mönster i Josefs upplevelse som du kan tillämpa för att få eller stärka ditt eget vittnesbörd? Joseph lät skrifterna genomborra hans hjärta. Han begrundade dem djupt och tillämpade dem på sin egen situation. Sedan handlade han efter det han lärt sig. Resultatet blev den underbara första synen – och allt annat som följde. Den här kyrkan grundades bokstavligen på principen att vem som helst – även en 14-årig bondpojke – kan ”be till Gud” och få svar på sina böner.

Så vad är ett vittnesbörd?

Vi hör ofta medlemmar i kyrkan säga att vittnesbördet om evangeliet är det dyrbaraste de har. Det är en helig gåva från Gud som kommer till oss genom den Helige Andens kraft. Det är den lugna och orubbliga förvissning vi får när vi studerar, ber och följer evangeliet. Det är känslan att den Helige Anden bär vittne till våra själar om att det vi lär och gör är rätt.

En del människor talar om vittnesbördet som om det vore en strömbrytare – på eller av. Antingen har man ett vittnesbörd eller inte. I själva verket är vittnesbördet mer som ett träd som genomgår de olika stadierna av tillväxt och utveckling. Några av de högsta träden på jorden finns i Redwood National Park i västra Förenta staterna. När man står vid foten av de här enorma träden känns det häpnadsväckande att vart och ett kommit från ett litet frö. Så är det med våra vittnesbörd. Även om det kan börja med en enda andlig upplevelse växer det och utvecklas med tiden, genom ständig näring och ofta förekommande andliga upplevelser.

Då är det inte förvånande att Alma, när han förklarade hur vi utvecklar

Kapstaden, Sydafrika

ett vittnesbörd, talade om ett frö som växer upp till ett träd. ”Om ni ger plats”, sa han, ”så att ett frö kan sås i ert hjärta, se, om det är ett verkligt frö eller ett gott frö, och om ni inte kastar ut det genom er otro ... se, då skall det börja svälla i ert bröst. Och när ni känner dessa svällningsrörelser skall ni börja säga inom er själva: Det måste så vara att detta är ett gott frö, eller att ordet är gott, ty det börjar utvidga min själ. Ja, det börjar upplysa mitt förstånd, ja, det börjar bli välbehagligt för mig.”¹²

Det är ofta så ett vittnesbörd börjar: med heliga, upplysande, övertygande känslor som visar oss att Guds ord är sanna. Men även om de här känslorna är underbara, är de bara början. Ditt arbete att få ditt vittnesbörd att växa är inte över – lika lite som arbetet med att få ett redwoodträd att växa är över när de första små skotten sticker upp ur jorden. Om vi ignorerar eller försummar de här första andliga meningarna, om vi inte ger dem näring genom att fortsätta studera skrifterna och be och söka fler upplevelser med Anden, kommer våra känslor att mattas av och våra vittnesbörd försvagas.

Som Alma uttryckte det: ”Om ni försummar trädet och inte ser till att det får näring, se, då kan det inte slå rot. Och när solens hetta kommer och bränner det vissnar det bort, eftersom

det inte har någon rot, och ni rycker upp det och kastar bort det.”¹³

I de flesta fall växer våra vittnesbörd på samma sätt som träd: gradvis, nästan omärkligt, som resultat av vår ständiga omsorg och våra flitiga ansträngningar. ”Men om ni vårdar ordet”, lovade Alma, ”ja, vårdar trädet när det börjar växa, genom er tro och med stor flit och med tålmod, och ser framåt mot dess frukt, skall det slå rot. Och se, det skall bli ett träd som skjuter upp till evigt liv.”¹⁴

Tiden är inne, i dag är det dags

Mitt eget vittnesbörd började när jag studerade och begrundade lärdomarna i Mormons bok. När jag knäböjde för att fråga Gud i ödmjuk bön vittnade den helige Anden för min själ att det jag läste var sant. Det här första vittnesbördet blev katalysatorn för mitt vittnesbörd om många andra evangeliesanningar eftersom, som president Monson lärde: ”När vi vet att Mormons bok är sann, är det en naturlig följd att vi tror på att Joseph Smith verkligen var en profet och att han såg Gud den evige Fadern och hans Son Jesus Kristus. Det faller sig också naturligt att evangeliet återställdes i dessa sista dagar genom Joseph Smith – inklusive återställelsen av både aronska och melkisedekska prästadömet.”¹⁵ Sedan den dagen har jag haft många heliga

upplevelser med den helige Anden som återigen har bekräftat för mig att Jesus Kristus är världens Frälsare och att hans återställda evangelium är sant. Tillsammans med Alma kan jag med övertygelse säga att jag vet själv att det är sant.

Mina unga vänner, tiden är inne och i dag är det dags att erfara eller åter få bekräftat för oss själva att evangeliet är sant. Var och en av oss har ett viktigt verk att utföra. För att utföra det verket, och för att skyddas mot världens inflytanden som ständigt hotar, måste vi ha tro som Alma, Nephi och den unge Joseph Smith och se till att få och utveckla ett eget vittnesbörd.

Liksom den unge diakonen jag nämnde förut beundrar jag president Monson för hans vittnesbörd. Det är som ett resligt redwoodträd, men till och med president Monsons vittnesbörd behövde växa och utvecklas med tiden. Vi kan själva få veta, precis som president Monson, att Jesus Kristus är vår Frälsare och världens Återlösare, att Joseph Smith är återställelses profet och att han även återställde Guds prästadöme. Vi bär detta heliga prästadöme. Det är min ödmjuka bön att vi må lära oss detta och själva veta att det är sant, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Våga stå ensam”, *Liahona*, nov. 2011, s. 62.
2. Thomas S. Monson, ”Prästadömet kraft”, *Liahona*, maj 2011, s. 66.
3. Alma 56:48.
4. Alma 5:46.
5. Alma 5:45–46.
6. 1 Nephi 2:16.
7. 1 Nephi 10:17.
8. 1 Nephi 11:1–3.
9. Se 1 Nephi 11–14.
10. Se Joseph Smith – Historien 1:8–10.
11. Jak. 1:5.
12. Alma 32:28.
13. Alma 32:38.
14. Alma 32:41.
15. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2011, s. 62, 67.

Biskop Dean M. Davies
andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Fastelagen: Ett personligt ansvar att ta hand om fattiga och behövande

Som Frälsarens efterföljare har vi ett personligt ansvar att ta hand om fattiga och behövande.

Min kära bröder, jag älskar prästadömet och jag älskar att vara tillsammans med er. Jag är djupt tacksam för att vi kan tjäna tillsammans i det här stora verket.

Vi lever i en märklig tid. Mirakulösa framgångar inom medicin, vetenskap och teknik har förbättrat livets kvalitet för så många. Men det finns också tecken på stort mänskligt lidande och armod. Förutom krig och krigsrykten ökar förekomsten av naturkatastrofer – bland annat översvämningar, bränder, jordbävningar och sjukdomar – som berör miljoners liv över hela världen.

Kyrkans ledare är medvetna om och vaksamma vad gäller Guds barns välbefinnande överallt. När och där det är möjligt görs kyrkans nödresurser tillgängliga genom humanitära kanaler för att hjälpa behövande. Till exempel drabbades Filippinerna i november förra året av tyfonen Haiyan.

Som kategori-5-tyfon lämnade Haiyan efter sig vidsträckt förödelse och lidande. Hela städer förstördes, många omkom, miljontals hem skadades allvarligt eller förstördes och grundläggande service som

När och där det är möjligt görs kyrkans nödresurser tillgängliga genom humanitära kanaler för att hjälpa behövande.

vatten, avlopp och elektricitet slutade fungera.

Kyrkans resurser var tillgängliga bara några timmar efter katastrofen. Kyrkans medlemmar i Filippinerna kom till sina bröders och systrars undsättning genom att skaffa fram mat, vatten, kläder och hygienpaket åt medlemmar och icke medlemmar.

Kyrkans möteshus blev härbärge för tusentals hemlösa. Under ledning av områdespresidentskapet och lokala prästadömsledare, av vilka många själva förlorat allt de ägde, utvärderades alla medlemmars situation och säkerhet. Inspirerade planer började ta form för att återställa acceptabla levnadsförhållanden och oberoende för medlemmarna.

Enkla resurser togs fram för att hjälpa kyrkans medlemmar bygga upp sina träskjul och hem. Men den här hjälpen var inte bara en allmosa. Medlemmarna fick utbildning och utförde sedan arbetet för sig själva och sedan för andra.

Ett välsignat resultat var att när medlemmarna lärde sig snickeri, rörmokeri och andra kunskaper i husbyggnad kunde de få meningsfullt arbete när närliggande städer och samhällen började återuppbyggas.

Omsorg om fattiga och behövande är en grundläggande lära i evangeliet och en viktig del av den evigafrälsningsplanen.

Före sin jordiska verksamhet förkunnade Jehova för sin profet: "Fattiga kommer ... aldrig att saknas i landet, därför befaller jag dig: Du skall villigt öppna din hand för din bröder, för de behövande och fattiga i ditt land."¹

I vår tid är omsorgen om fattiga och behövande ett av kyrkans fyra gudagivna ansvar som hjälper den enskilde och familjen att nå upphöjelse.²

Att ta hand om fattiga och behövande omfattar både timlig och andlig

frälsning. Det innefattar det tjänande enskilda medlemmar utför när de själva tar hand om fattiga och nödlidande, och dessutom formell välfärds-hjälp från kyrkan som handhas genom prästadömetns myndighet.

En central del av Herrens plan att ta hand om fattiga och behövande är *fastelagen*. ”Herren har gett lagen om fasta och fasteoffer till välsignelse för sitt folk och för att ge dem en möjlighet att hjälpa behövande.”³

Som Frälsarens efterföljare har vi ett personligt ansvar att ta hand om fattiga och behövande. Trofasta medlemmar i kyrkan hjälper till att ta hand om fattiga och behövande genom att fasta en gång i månaden då de avstår från föda och vatten i 24 timmar och sedan ger kyrkan ett

fasteoffer, ett ekonomiskt bidrag, minst motsvarande värdet av den mat de skulle ha ätit.

Jesajas ord bör under bön beaktas och läras ut i varje hem:

”Detta är den fasta jag vill ha: Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok, ja, dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakne var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod.”⁴

Jesaja fortsatte och nämner underbara välsignelser som Herren lovar dem som lyder fastelagen. Han säger:

”Då skall ditt ljus bryta fram som morgonrodnaden och ditt helande visa sig med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig och Herrens härlighet följa i dina spår.

”Då skall Herren svara när du åkallar honom. När du ropar, skall han säga: ’Se här är jag’ ...

Om du delar med dig åt den hungrige av det du har och mättar den som lider nöd, då skall ditt ljus gå upp i mörkret och din natt bli lik middagens ljus.

Och Herren skall alltid leda dig; han skall mätta dig mitt i ödemarken.”⁵

Om det här skriftstället sa president Harold B. Lee följande: ”De enorma välsignelser som blir fastans följder har omtalats i varje tidshushållning, och här säger Herren oss genom sin store profet varför vi uppmanas fasta och välsignelserna som kommer från den. ... Om du analyserar 58:e kapitlet i Jesaja ser du varför Herren vill att vi ska betala fasteoffer och varför han vill att vi ska fasta. Jo, om vi gör det rätta kan vi ropa och Herren kan svara. Vi kan ropa och Herren ska säga: ’Se här är jag.’”

President Lee tillade: ”Vill vi någonsin vara i en situation där vi ropar och han inte svarar? När vi ropar i

förtvivlan och han inte är med oss? Jag tror det är dags att vi tänker på de här grundläggande principerna därför att det ligger dagar framför oss när vi ska komma att behöva fler och fler välsignelser från Herren, då vreden skall oblandad utgutas över hela jorden.”⁶

Vår käre profet Thomas S. Monson har gett vittnat om de här principerna – ett vittnesbörd som kommit genom personlig erfarenhet. Han sa: ”Den medlem i kyrkan som har hjälpt till att sörja för nödlidande varken glömmet eller ångrar den upplevelsen. Flit, sparsamhet, oberoende och hjälpsamhet är inget nytt för oss.”⁷

Bröder, medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är ett folk som ingår förbund och håller buden. Jag kan inte tänka mig någon lag, något bud, om vi trofast håller dem, som är lättare att hålla och som ger större välsignelser än fastelagen. När vi fastar och ger ett ärligt fasteoffer bidrar vi till biskopens förrådshus med pengar vi skulle ha använt för att köpa mat till två måltider. Det krävs inte att vi offrar mer pengar än vi normalt skulle ha använt. På samma gång utlovas vi enastående välsignelser, som jag nämnde tidigare.

Fastelagen gäller alla kyrkans medlemmar. Även unga barn kan lära sig fasta, genom att börja med en måltid och sedan två, allteftersom de förstår och fysiskt kan hålla fastelagen. Män och hustrur, ensamstående medlemmar, ungdomar och barn bör inleda fastan med bön och tacka för välsignelserna i livet och sedan söka Herrens välsignelser och styrka under timmarna av fasta. Fullständig uppfyllelse av fastelagen sker när fasteoffret ges till Herrens ombud, biskopen.

Biskopar, ni leder välfärdverksamheten i församlingen. Ni har ett gudomligt uppdrag att söka upp

och ta hand om fattiga. Med stöd av Hjälpföreningens president och melkisedekska prästadörets kворumledare är ert mål att hjälpa medlemmarna hjälpa sig själva och bli självförsörjande. Ni tar hand om medlemmarnas timliga och andliga behov genom att förståndigt använda fasteoffer som tillfälligt stöd och som tillägg till familjens och samhällets resurser. När ni under bön utövar prästadörets nycklar och urskillning för att hjälpa fattiga och nödlidande, får ni veta det rätta sättet att använda fasteoffer för att uppehålla liv, inte en livsstil.

Aronska prästadörets kворumpresidenter, ni håller nycklar och har makt att betjäna i yttre förrättningar. Ni samarbetar med biskopen och handleder kворummedlemmar om deras plikter i prästadömet och leder dem sedan i att söka upp kyrkans medlemmar för att ge dem möjligheten att bidra med fasteoffer. När ni aronska prästadömsbärare hedrar ert prästadöme och ger denna möjlighet till alla kyrkans medlemmar, möjliggör ni ofta att de utlovade välsignelserna från fastan ges till dem som behöver dem mest. Ni

kommer att se hur omsorgen för de fattiga och behövande har makten att mjuka upp annars förhärdade hjärtan och välsigna dem som inte kommer till kyrkan så ofta.

President Monson har sagt: ”De biskopar som organiserar sina kворum i aronska prästadömet till att delta i insamlandet av fasteoffer får ökad framgång i detta heliga ansvar.”⁸

Biskopar, kom ihåg att omständigheterna i hög grad varierar från ett område till ett annat och från land till land. Att låta aronska prästadörets kворummedlemmar gå från dörr till dörr är kanske inte praktiskt i område ni bor i. Men vi uppmuntrar er att under bön betrakta profetens råd och söka inspiration om rätt sätt för aronska prästadömsbärare i era församlingar att hedra sitt prästadöme genom att delta i insamlandet av fasteoffer.

I kapitel 27 i 3 Nephi frågade den uppståndne Herren: ”Vad slags män bör ni då vara?” Han svarade: ”Sådana som jag är.”⁹ När vi tar på oss Kristi namn och strävar efter att följa honom, får vi hans bild i vårt ansikte och blir

mer lika honom. Att ta hand om fattiga och nödlidande är en oskiljaktig del av Frälsarens verksamhet. Det finns i allt han gör. Han når ut till alla och lyfter oss. Hans ok är mildt, och hans börda är lätt. Jag inbjuder oss alla att bli mer lika Frälsaren genom att ta hand om fattiga och behövande, genom att trofast hålla fastelagen och genom att bidra med ett generöst fasteoffer. Jag vittnar ödmjukt om att trofast omsorg om fattiga och behövande återspeglar andlig mognad och välsignar både givaren och mottagaren. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 5 Mos. 15:11.
2. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.2.
3. *Handbok 2*, 6.1.2.
4. Jes. 58:6–7.
5. Jes. 58:8–11.
6. Harold B. Lee, ”Listen, and Obey” (välfärdsmöte om jordbruk, 3 apr. 1971), kopia av maskinskrivet manuskript, s. 14, Kyrkans historiska biblioteket, Salt Lake City.
7. Thomas S. Monson, ”Är vi förberedda?”, *Liahona*, sept. 2014, s. 4.
8. Thomas S. Monson, möte med presiderande biskopsrådet, 28 feb. 2014.
9. 3 Nephi 27:27.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

”Inte är det väl jag, Herre?”

Vi måste lägga bort vårt högmod, se förbi vår fåfänga och ödmjukt fråga: ”Inte är det väl jag, Herre?”

Det var vår älskade Frälsares sista kväll i livet, kvällen innan han skulle ge sig själv som lösen för hela människosläktet. När han bröt bröd med sina lärjungar sa han något som måste ha gjort dem bestörta och djupt sorgsna. ”En av er kommer att förråda mig”, sa han.

Lärjungarna ifrågasatte inte sanningen i hans ord. Inte heller såg de sig om, pekade på någon annan och frågade: ”Är det han?”

I stället ”blev de mycket bedrövade och började fråga honom, den ene efter den andre: *”Inte är det väl jag, Herre?”*¹

Jag undrar vad vi skulle göra om Frälsaren ställde den frågan till oss? Skulle vi titta på dem omkring oss och tänka: ”Han menar förmodligen broder Johnson. Jag har alltid varit osäker på honom” eller ”Jag är glad att broder Brown är här. Han behöver verkligen höra det här”? Eller skulle vi liksom dessa forna lärjungar vända blicken inåt och ställa den genomträngande frågan: ”Inte är det väl jag?”

I dessa enkla ord, *”Inte är det väl jag, Herre?”*, ligger början till vishet och vägen till personlig omvändelse och varaktig förändring.

En liknelse om maskrosor

Det var en gång en man som tyckte om att gå på kvälls promenad i grannskapet. Han såg särskilt fram emot att gå förbi grannens hus. Grannens gräsmatta var välansad, hans blommor blommade alltid, träden var friska och gav skugga. Det var tydligt att grannen gjorde sitt bästa för att hans gräsmatta skulle se vacker ut.

Men en dag när mannen gick förbi grannens hus såg han mitt i den vackra gräsmattan en ensam, jättestor gul maskros.

Den såg så malplacerad ut att han blev förvånad. Varför ryckte hans

granne inte upp den? Såg han den inte? Visste han inte att maskrosen kunde sprida frön så att det började växa dussintals maskrosor?

Den där ensamma maskrosen störde honom så till den grad att han ville göra någonting åt den. Skulle han helt enkelt rycka upp den? Eller bespruta den med ogräsmiddel? Om han gick dit när det var mörkt kunde han kanske ta bort den obemärkt.

Allt det här sysselsatte hans tankar på hemvägen. Han gick in i sitt hus utan att ens kasta en blick på sin egen trädgård – som var täckt av hundratals gula maskrosor.

Bjälkar och flisor

Påminner den här berättelsen oss om Frälsarens ord?

”Varför ser du flisan i din broders öga men märker inte bjälken i ditt eget öga? ...

Du hycklare, ta först bort bjälken ur ditt eget öga! Då kommer du att se så klart att du kan ta ut flisan ur din broders öga.”²

Det här med bjälkar och flisor tycks vara närbesläktat med vår oförmåga att se oss själva klart. Jag vet inte varför vi är så bra på att ställa diagnos och föreslå botemedel mot andras brister, samtidigt som vi ofta har svårt att se våra egna.

För några år sedan berättades det i nyheterna om en man som trodde att om han gned in ansiktet med citronsaft så skulle han vara osynlig för kameror. Så han gned in hela ansiktet med citronsaft och gick ut och rånade två banker. Kort därefter greps han efter att hans ansikte hade visats på kvällsnyheterna. När polisen visade honom videor av honom från övervakningskamerorna trodde han inte sina ögon. ”Men jag hade ju citronsaft i ansiktet!” sa han.³

När en vetenskapsman på Cornell University hörde talas om det här,

fascinerades han av att någon kunde vara så pinsamt omedveten om sin egen inkompetens. För att avgöra om det var ett allmänt problem lät två forskare collegeelever delta i en serie prov på olika färdigheter och bad dem sedan bedöma hur de klarat sig. De elever som gjorde dåligt ifrån sig var också sämst på att bedöma sin egen prestation. Några av dem uppskattade att deras poäng låg fem gånger högre än de faktiskt gjorde.⁴

Den här studien har upprepats på många olika sätt och bekräftar gång på gång samma slutsats: Många av oss har svårt att se oss själva som vi verkligen är, och även framgångsrika personer överskattar sina egna insatser och underskattar andras.⁵

Det kanske inte spelar så stor roll om vi överskattar hur bra vi kör bil eller hur långt vi kan slå en golfboll. Men när vi börjar tro att vårt bidrag i hemmet, på arbetet eller i kyrkan är större än det i själva verket är så gör det oss blinda för välsignelser och möjligheter att förbättra oss påtagligt inom viktiga områden.

Andliga döda vinklar

En bekant till mig tillhörde tidigare en församling vars statistik låg på topp i kyrkan: hög närvaro, höga besökstal i hemundervisningen, primärbarn som alltid uppförde sig väl, församlingsmiddagar med härlig mat som sällan spilldes på möteshusets golv, och jag tror inte att det någonsin förekom några diskussioner på idrottsmatcher i församlingen.

Min vän och hans fru kallades att gå ut som missionärer. När de återvände tre år senare förvånades de över att få höra att medan de var borta hade elva äktenskap slutat med skilsmässa.

Även om allting utåt sett tydde på trofasthet och styrka i församlingen så

hände något olyckligt i medlemmarnas hjärtan och liv. Vad som är oroande är att den här situationen inte är unik. Sådana fruktansvärda och ofta onödiga saker händer när kyrkans medlemmar drar sig ifrån evangeliet och dess principer. Utåt sett kan de ge intryck av att vara Jesu Kristi lärjungar, men invärtes har deras hjärtan skilts från Frälsaren och hans lära. De har gradvis vänt sig bort från det som hör Anden till och vänt sig till det som hör världen till.

Tidigare värdiga prästadömsbärare börjar intala sig att kyrkan är bra för kvinnor och barn men inte för dem. Eller några är övertygade om att deras pressade program eller unika omständigheter befriar dem från daglig gudsdyrkan och tjänande som skulle hålla dem nära Anden. I en tid som kännetecknas av självrättfärdigande och narcissism är det lätt att vara kreativ med ursäkter för att inte regelbundet vända sig till Gud i bön, att skjuta upp skriftstudier, undvika kyrkans möten och hemaftnar eller att betala ett ärligt tionde och fasteoffer.

Mina kära bröder, vill ni se in i ert eget hjärta och ställa den enkla frågan: *"Inte är det väl jag, Herre?"*

Har ni dragit er ifrån – även i ringa grad – "det evangelium om den välsignade Gudens härlighet, som har anförtratts åt [er]"?⁶ Har ni låtit "den här tidsålderns gud" förblinda era sinnen för "ljuset som strålar ut från evangeliet om Kristi härlighet"?⁷

Mina kära vänner, mina kära bröder, fråga er själva: "Var är min skatt?"

Är era hjärtan fästa vid världens bekvämligheter eller är ert fokus på den hängivne Jesu Kristi lärdomar? "Ty där er skatt är, där kommer också ert hjärta att vara."⁸

Bor Guds ande i era hjärtan? Är ni "rotade och grundade" i kärleken till Gud och er nästa? Läger ni ner tillräckligt med tid och kreativitet på era äktenskaps och familjers lycka? Läger ni er energi på det upphöjda målet att förstå och leva efter "bredden och längden och höjden och djupet"⁹ i Jesu Kristi återställda evangelium?

Bröder, om det är er stora önskan att utveckla kristuslika egenskaper som "tron, dygden, kunskapen, måttligheten, tålmodet, den broderliga välviljan, gudsfruktan, kärleken, ödmjukheten och [tjänandet]"¹⁰ gör vår himmelske Fader er till redskap i sina händer till många själers frälsning.¹¹

Självrannsakan

Bröder, ingen av oss medger gärna att vi driver bort från den rätta kursen. Ofta undviker vi att se djupt in i vår själ och konfrontera våra svagheter, våra brister och vår rädsla. När vi granskar våra liv ser vi det därför genom ett filter som består av våra förutfattade meningar, våra ursäkter och det som vi intalar oss för att rättfärdiga ovärdiga tankar och handlingar.

Men att se sig själv klart är väsentligt för andlig utveckling och andligt välbefinnande. Om våra svagheter och brister blir kvar bland skuggorna kan Frälsarens återlösande kraft inte bota dem så att han kan göra så att det svaga blir starkt.¹² Ironiskt nog gör vår blindhet för våra egna mänskliga svagheter oss också blinda för den gudomliga potential som vår himmelske Fader längtar efter att få ge näring hos var och en av oss.

Så hur kan vi se till att Guds rena sanningsljus skiner in i våra själar så att vi ser oss själva så som han ser oss?

De heliga skrifterna och talen som hålls vid generalkonferensen är en effektiv spegel som vi kan hålla upp för självrannsakan.

När du hör eller läser forntida och nutida profeters ord, fundera då inte på i vad mån orden gäller någon annan. Ställ den enkla frågan: *"Inte är det väl jag, Herre?"*

Vi måste komma till vår evige Fader med förkrossade hjärtan och läragtiga sinnen. Vi måste vara villiga att lära och att förändra oss. Vi vinner så mycket på att besluta oss för att leva det liv som vår himmelske Fader avsett för oss.

De som *inte vill* lära och förändras *gör det förmodligen inte heller* och börjar troligtvis undra om kyrkan verkligen har något att ge dem.

Med de som vill förbättra sig och gå framåt, de som lär av Frälsaren och vill bli lika honom, de som ödmjukar sig som ett litet barn och strävar efter att anpassa tankar och handlingar efter vår Fader i himlen – de får uppleva Frälsarens försonings under. De får i sanning känna Guds underbara Ande. De får smaka den obeskrivliga glädje som är frukten av ett saktmodigt och

ödmjukt hjärta. De välsignas med önskan och förmågan att bli Jesu Kristi sanna lärjungar.

Det godas kraft

Jag har i mitt liv fått umgås med några av de kunnigaste och intelligentaste männen och kvinnorna i världen. När jag var yngre imponerades jag av dem som var välutbildade, framgångsrika och hyllade av världen. Men under årens lopp har jag insett att jag imponeras än mer av de underbara och välsignade själar som är verkligt goda och utan svek.

Är det inte det som evangeliet handlar om och gör för oss? Det är det glada budskapet, och det hjälper oss att bli goda.

Aposteln Jakobs ord gäller för oss i vår tid:

"Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd ...

Ödmjuka er alltså inför Herren, så skall han upphöja er."¹³

Bröder, vi måste lägga bort vårt högmod, se förbi vår fåfänga och ödmjukt fråga: *"Inte är det väl jag, Herre?"*

Och om Herrens svar skulle bli: "Jo, min son, det finns sådant du måste förbättra, sådant som jag kan hjälpa dig att övervinna", så är det min bön att vi ödmjukt accepterar det svaret, ödmjukt

erkänner våra synder och brister och sedan ändrar på våra sätt att vara så att vi kan bli bättre makar, bättre fäder, bättre söner. Må vi hädanefter av all kraft sträva efter att troget gå på Frälsarens välsignade väg – att se oss själva klart är början till vishet.

När vi gör det leder vår barmhärtige Gud oss vid handen och besvarar våra böner. Vi blir ”starka och välsignas från höjden”.¹⁴

Mina kära vänner, ett första steg på det sanna lärjungeskapets härliga och meningsfulla väg är att ställa den enkla frågan:

”Inte är det väl jag, Herre?”

Om detta vittnar jag och ger er min välsignelse i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 26:21–22; kursivering tillagd.
2. Matt. 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, ”The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20 juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger och David Dunning, ”Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, s. 1121–1134. ”Författarna upptäckte i fyra studier att försökspersoner som hamnade i den nedre kvartilen i prov på humor, grammatik och logik kraftigt överskattade sina resultat och sin förmåga. Fastän deras testpoäng placerade dem i den 12:e percentilen bedömde de att de var i den 62:a” (ur sammandraget på psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), kap. 3. Forskarna bad tre delägare att uppskatta sina bidrag till företagets framgång. Deras sammantagna bedömning uppgick till 150 procent.
6. 1 Tim. 1:11.
7. 2 Kor. 4:4.
8. Luk. 12:34.
9. Ef. 3:18.
10. L&F 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Ether 12:27.
13. Jak. 4:6, 10.
14. L&F 1:28.

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Det förberedande prästadömet

I fråga om förberedelse inom prästadömet är ”visa” viktigare än ”berätta”.

Jag är tacksam att få vara tillsammans med Guds prästadöme, som sträcker sig över hela världen. Jag uppskattar er tro, ert tjänande och era böner.

Mitt budskap i kväll handlar om aronska prästadömet. Det gäller oss alla som hjälper till att förverkliga Herrens löften till dem som bär vad som i skrifterna kallas ”det lägre prästadömet”¹. Det kallas också det förberedande prästadömet. Det är den härliga förberedelsen som jag vill tala om i kväll.

Herrens plan för sitt verk är fylld med förberedelse. Han skapade jorden för att vi skulle få uppleva dödlighetens prövningar och möjligheter. Medan vi är här befinner vi oss i det som skrifterna kallar ett ”förberedelsetillstånd”².

Profeten Alma beskrev hur avgörande förberedelsetillståndet är för det eviga livet, där vi kan leva för evigt som familjer hos Gud Fadern och Jesus Kristus.

Han förklarade behovet av den förberedelsen så här: ”Och vi ser att döden drabbar människorna, ja, den död som Amulek har talat om som är den timliga döden. Men människan

fick en tid sig förunnad då hon kunde omvända sig, och därför blev detta liv ett prøvotillstånd, en tid att bereda sig för att möta Gud, en tid att bereda sig för det oändliga tillstånd som vi har talat om, vilket kommer efter de dödas uppståndelse.”³

Liksom tiden vi fått att leva på jorden är till för att bereda oss att möta Gud, är tiden vi fått att tjäna i aronska

prästadömet en möjlighet till förberedelse för hur vi kan ge viktig hjälp åt andra. Liksom Herren ger oss den hjälp vi behöver för att klara jordelivets prövningar, ger han oss också den hjälp vi behöver för att förbereda oss inom prästadömet.

Mitt budskap är både till dem som Herren sänder för att hjälpa till att förbereda aronska prästadömsbärare och till dem som bär aronska prästadömet. Jag talar till fäder. Jag talar till biskopar. Och jag talar till dem i melkisedekska prästadömet som får förtroendet att vara kamrater och lärare åt de unga männen i deras förberedelse i prästadömet.

Jag berömmar och är tacksam för många av er över hela världen och genom tiden.

Det vore försumligt av mig att inte nämna en grensresident och en biskop i min ungdom. Jag blev diakon vid 12 års ålder i en liten gren i östra Förenta staterna. Grenen var så liten att min äldre bror och jag var de enda i aronska prästadömet tills min far, som var grensresident, inbjöd en medelålders man att bli medlem i kyrkan.

Den nyomvände fick aronska prästadömet samt kallelsen att vaka över aronska prästadömet. Jag minns

det fortfarande som om det var i går. Jag minns de vackra höstlöven när den nye medlemmen följde med min bror och mig för att hjälpa en änka. Jag minns inte projektet, men jag minns att jag kände att prästadömet kraft hjälpte oss göra det som jag senare lärde mig att Herren har sagt vi måste göra för att få våra synder förlättna och därigenom förberedas för att se honom.

När jag nu ser tillbaka känner jag tacksamhet för en grensresident som kallade en nyomvänd att hjälpa Herren förbereda två pojkar som en dag själva skulle bli biskopar, med uppdraget att ta hand om fattiga och behövande och även presidera över det förberedande prästadömet.

Jag var fortfarande diakon när vår familj flyttade till en stor församling i Utah. Det var första gången jag upplevde kraften i ett fullt kворum i aronska prästadömet. Det var faktiskt första gången jag sett ett. Och senare var det första gången jag kände kraften och välsignelsen av att ha en biskop som presidera över prästernas kворum.

Biskopen kallade mig som sin förste assistent i prästernas kворum. Jag minns att han själv undervisade kворumet – fastän han var så

upptagen och det fanns andra begåvade män som han kunde ha kallat att undervisa oss. Han lät ställa stolarna i en cirkel i klassrummet. Han placerade mig på stolen på sin högra sida.

Jag såg över hans axel när han undervisade. Ibland kastade han en blick på sina noggrant maskinskrivna noteringar i den lilla läderpärm på ena knät och på de nötta och markerade skrifterna som låg öppna på andra knät. Jag minns spänningen när han berättade om tapperhet ur Daniels bok och bar sitt vittnesbörd om Frälsaren, Herren Jesus Kristus.

Jag ska alltid minnas hur Herren kallar noggrant utvalda kamrater till sina prästadömsbärare som förbereds.

Min biskop hade kraftfulla rådgivare, men av någon anledning som jag inte förstod då ringde han till mig och sa: ”Hal, jag behöver dig som min kamrat för att göra en del besök.” En gång tog han med mig till en änka som bodde ensam och inte hade någon mat hemma. På vägen hem stannade han bilen, öppnade sina nötta skrifter och berättade varför han behandlade änkan som om hon inte bara hade förmåga att ta hand om sig själv, utan att hon också i framtiden skulle kunna ta hand om andra.

En annan gång besökte vi en man som länge varit borta från kyrkan. Min biskop inbjöd honom att komma tillbaks bland de heliga. Jag kände min biskops kärlek till en man som jag tyckte var en osympatisk och uppriorisk fiende.

Vid ett annat tillfälle besökte vi ett hem där två små flickor skickades att öppna dörren av alkoholiserade föräldrar. De små flickorna sa genom nätdörren att deras mor och far låg och sov. Biskopen pratade med dem, log och berömde dem för deras godhet och mod, i omkring tio minuter eller längre. När vi gick därifrån sa han lågmält: "Det var ett bra besök. De små flickorna glömmar aldrig att vi kom."

Två välsignelser som en seniorkamrat i prästadömet kan ge är tillit och exempel på omsorg. Jag såg det när min son fick en hemlärarkamrat som hade mycket större erfarenhet inom prästadömet än han. Hans seniorkamrat hade varit missionspresident två gånger och hade verkat i andra ledarämbeten.

Innan de skulle besöka en av sina tilldelade familjer bad den erfarne prästadömsledaren att få besöka min son hemma först. De lät mig lyssna. Seniorkamraten inledde med bön och bad om hjälp. Sedan sa han ungefär så här till min son: "Jag känner att vi i vår lektion bör uppmana den här familjen till omvändelse. Jag tror inte att de kommer att vilja höra det från mig. Jag tror att de skulle ta emot det budskapet bättre från dig. Vad tror du om det?"

Jag kommer ihåg skrällen i min sons ögon. Jag känner fortfarande glädjen i den stunden när min son tog emot förtroendet.

Det var ingen slump att biskopen satte ihop de här två som kamrater. Det var med noggrann förberedelse

som seniorkamraten hade tagit reda på känslorna hos familjen som de skulle undervisa. Det var genom inspiration som han kände att han skulle ta ett steg tillbaka och lita på att en oerfaren ung man kunde kalla äldre Guds barn till omvändelse och trygghet.

Jag vet inte hur det gick under besöket, men jag vet att en biskop, en bärare av melkisedekska prästadömet och Herren förberedde en pojke för att bli prästadömsbärare och en dag biskop.

Sådana här framgångsberättelser om förberedelse i prästadömet känner också ni till genom det ni sett och upplevt i livet. Ni har känt och varit sådana biskopar, kamrater och föräldrar. Ni har sett Herrens hand i er egen förberedelse för plikter inom prästadömet som han visste ni skulle få.

Alla vi i prästadömet har skyldighet att hjälpa Herren förbereda andra. Det finns några saker vi kan göra som kan vara av största betydelse. Ännu mäktigare än ord, när vi undervisar om en lära, är vårt exempel på att leva efter den läran.

Det viktigaste vi kan göra i vårt prästadömsstjänande är att inbjuda människor att komma till Kristus genom tro, omvändelse, dop och den helige Andens gåva. President Thomas S. Monson har till exempel predikat om allt det här på ett sätt som har berört våra hjärtan. Men det jag vet om hur han hjälpte människor och missionärer och vänner i kyrkan när han presiderade över missionen i Toronto motiverar mig till handling.

I fråga om förberedelse inom prästadömet är "visa" viktigare än "berätta".

Det är därför skrifterna är så viktiga för vår förberedelse i prästadömet. De är fulla av exempel. Jag kan liksom se Alma lyda ängelns befallning och skynda sig tillbaka för att undervisa de ogudaktiga människorna i Ammonihah som hade förkastat honom.⁴ Jag känner kylan i fångelset när Gud sa till profeten Joseph att han skulle fatta mod och att han vakade över honom.⁵ Med de skriftställena i åtanke kan vi vara beredda att fortsätta tjäna när det verkar svårt.

En far eller en biskop eller en seniorhemlärare som visar att han

litar på en ung prästadömsbärare kan förändra hans liv. Min far ombads en gång av en av de tolv apostlarnas kворum att skriva en kort uppsats om vetenskap och religion. Far var en välkänd vetenskapsman och en trofast prästadömsbärare. Jag minns fortfarande hur han gav mig uppsatsen han skrivit och sa: "Innan jag skickar iväg den till de tolv vill jag att du läser den. Du kommer att veta om det är rätt." Han var 32 år äldre än jag och omätligt mycket klokare och mer intelligenter.

Jag stärks fortfarande av tilliten min underbara far och prästadömsbärare visade mig. Jag visste att den tilliten inte gällde mig utan Gud, som kunde och skulle uppenbara för mig det som var sant. Ni erfarna kamrater kan välsigna en ung prästadömsbärare som förbereder sig när ni visar en sådan tillit. Det hjälper honom att lita på inspirationens milda känsla som kommer när han en dag använder sina händer för att besegla en välsignelse att bota ett barn som läkarna säger är döende. Den tilliten har hjälpt mig mer än en gång.

Vår framgång med att förbereda andra i prästadömet kommer i proportion till hur mycket vi älskar dem. Det gäller särskilt när vi måste korrigera dem. Tänk på ett tillfälle när en bärare av aronska prästadömet, kanske vid sakramentsbordet, gör ett fel när han utför en förrättning. Det är en allvarlig

sak. Ibland krävs det att felet rättas offentligt, vilket kan skapa agg, förödmjukelse och till och med att man känner sig bortstött.

Kom ihåg Herrens råd: "I rätt tid skarpt tillrättavisande, när den Helige Anden manar därtill, och därefter visande större kärlek mot honom som du har tillrättaviserat, för att han inte skall betrakta dig som sin fiende."⁶

Ordet *större* har en särskild betydelse i förberedelsen av prästadömsbärare när de behöver tillrättavisning. Ordet antyder en starkare kärlek än den som redan fanns där. Det som behövs är att visa ett större mått. De av er som förbereder prästadömsbärare ser dem förstås göra misstag. Innan de tar emot er tillrättavisning måste de känna er kärlek, tidigt och konstant. De måste känna ert uppriktiga beröm innan de tar emot er tillrättavisning.

Herren själv högaktade dem som bar det lägre prästadömet och hedrade deras potential och deras värde för honom. Lyssna till dessa ord som talades av Johannes Döparen när han återställde aronska prästadömet: "I Messias namn förlämnar jag er, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehåller nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Och detta skall aldrig mer tagas bort från jorden förrän Levis

söner på nytt offer ett offer åt Herren i rättfärdighet."⁷

Aronska prästadömet är ett bihang till det större melkisedekska prästadömet.⁸ Som president över hela prästadömet presiderar kyrkans president också över det förberedande prästadömet. Hans budskap genom åren om att komma till undsättning passar perfekt in på uppdraget att ta omvändelsens och dopets evangelium till andra.

Diakonernas, lärarnas och prästernas kворum ges ständigt rådet att hjälpa varje medlem komma närmare Herren. Presidentskap ger medlemmar uppdraget att nå ut i tro och kärlek. Diakoner delar ut sakramentet med vördnad och med tro på att medlemmarna kan känna försoningens inverkan och bestämma sig för att hålla buden när de tar del av sakramentets heliga emblem.

Lärare och präster ber tillsammans med sina kamrater när de utför uppdraget att vaka över kyrkan, en person i taget. Och hemlärarparen ber tillsammans när de lär sig om behoven och förhoppningarna hos familjernas överhuvuden. När de gör det förbereds de för den stora dag när de ska presidera i tro i sin egen familj.

Jag vittnar om att alla som tjänar tillsammans i prästadömet förbereder människor för Herrens ankomst till sin kyrka. Gud Fadern lever. Jag vet – jag vet – att Jesus är Kristus och att han älskar oss. President Thomas S. Monson är Herrens levande profet. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Se Alma 8:14–18.
5. Se L&F 122:9.
6. L&F 121:43.
7. L&F 13:1.
8. Se L&F 107:14.

Generalauktoriteter och generalämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIOSS KVORUM

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

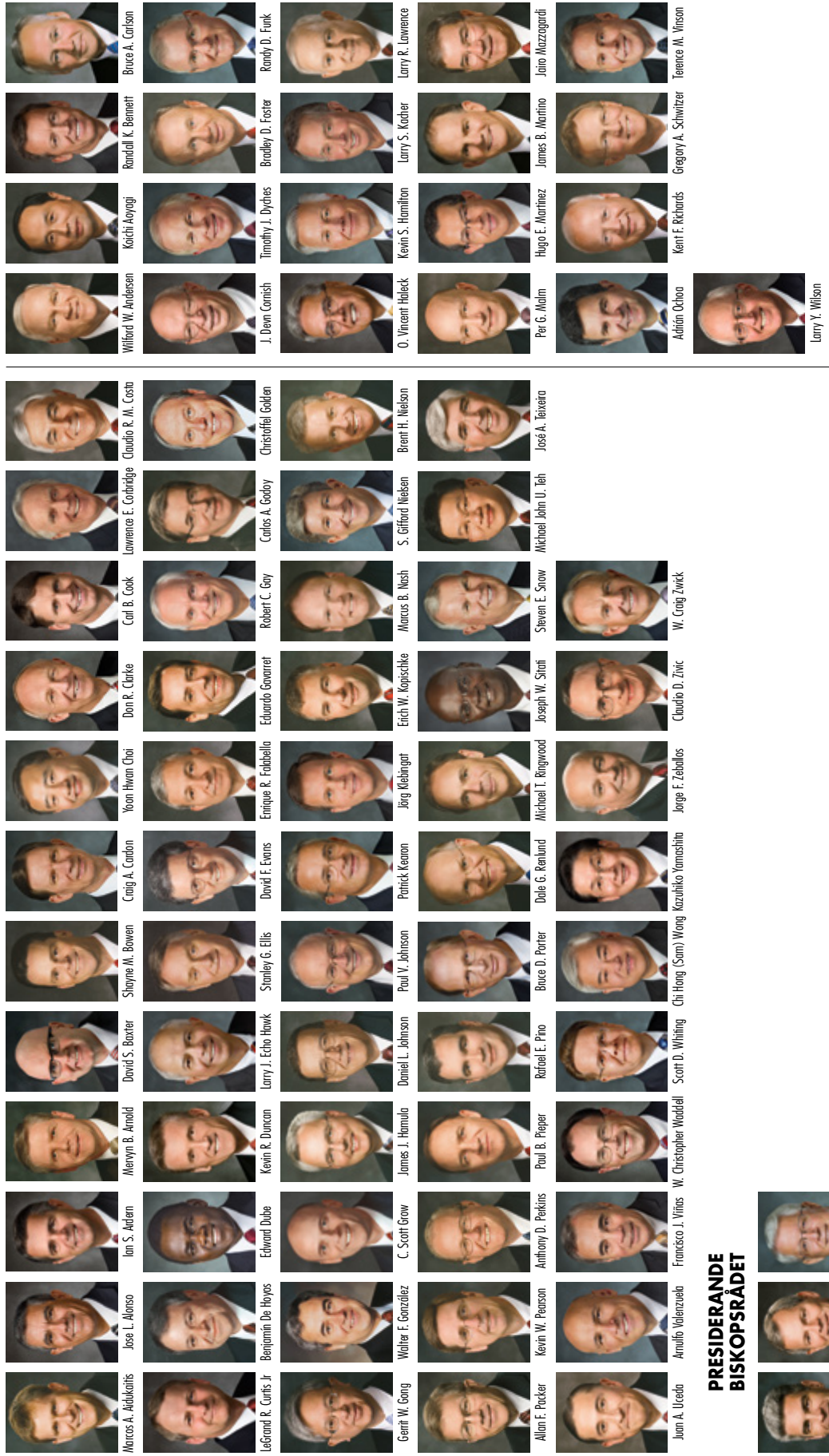
Ulisses Soares

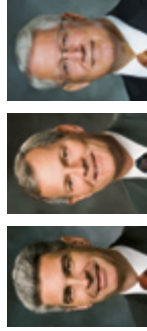
Lynn G. Robbins

DE SJUJTIOS FÖRSTA KVORUM

(i alfabetisk ordning)

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Gérard Coussé
förste rådgivare

Gary F. Swenson
presiderande biskop

Denn M. Dondos
andra rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN

John S. Tanner
första rådgivare

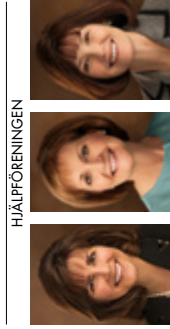

Tad R. Callister
president

Devin C. Durrant
andra rådgivare

GENERALÄMBETSMÄN

Carole M. Stephens
första rådgivare

Linda K. Burton
president

Linda S. Reeves
andra rådgivare

Jean A. Stevens
första rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Cheryl A. Esplin
andra rådgivare

UNGÅ MÅN

Larry M. Gibson
förste rådgivare

David L. Beck
president

Randall L. Ridd
andra rådgivare

Medurs med början längst upp till vänster ses medlemmar och missionärer i Alexandria, Virginia, USA; Johannesburg, Sydafrika; Cuauhtémoc, Mexiko; Saipan, Nordmarianerna; Peachtree Corners, Georgia, USA; Canoas, Brasilien; San Lorenzo, Paraguay; Verona, Wisconsin, USA och Waterford, Irland.

President Thomas S. Monson

Hemåt med säker ledning

Vi ser mot himlen för att få den osvikliga vägledning vi behöver för att ta ut och följa en klok och riktig kurs.

Bröder, vi har samlats som en mäktig prästadörets grupp, här i konferenscentret och på andra platser runtom i världen. Jag är hedrad men också ödmjuk inför det ansvar jag fått att i dag rikta några ord till er. Min bön är att Herrens ande ska vara med mig när jag gör det.

För sjuttiofem år sedan, den 14 februari 1939, firades en helgdag i Hamburg i Tyskland. Under glödande tal, massornas hurrarop och patriotisk musik "sjösattes det nya slagskeppet *Bismarck* i floden Elbe". Det var världen mäktigaste fartyg, en imponerande koloss av pansar och maskineri. Det behövdes över 57 000 ritningar för att konstruera manövertornen med radarstyrda dubbla 38 centimeters kanoner. Fartyget hade 4 500 mil strömkretsar. Det vägde över 35 000 ton och var pansarbeklätt för att ge maximalt skydd. Majestätisk, gigantisk, med fruktansvärd eldkraft – den mäktiga kolossen ansågs osänkbar.

Bismarcks första möte med ödet ägde rum drygt två år senare, den 24 maj 1941, när brittiska flottans två starkaste slagskepp, *Prince of Wales* och *Hood*, angrep *Bismarck* och den tyska kryssaren *Prinz Eugen*.

Inom fem minuter sände *Bismarck* slagskeppet *Hood* till Atlantens djup och alla utom tre av en besättning på över 1 400 man. Det andra brittiska slagskeppet, *Prince of Wales*, hade fått svåra skador och vände om.

Under de kommande tre dagarna ansattes *Bismarck* om och om igen av brittiska slagskepp och stridsflyg. Allt som allt satte britererna in fem slagskepp, två hangarfartyg,

elva kryssare och tjugoen jagare för att finna och sänka den mäktiga *Bismarck*.

Under sjöslagen tillfogades *Bismarck* bara lätta skador av bombardemanget. Var den osänkbar trots allt? Men så fick en torped in en lyckträff som skadade *Bismarcks* roder. Alla reparationsförsök var fruktlösa. Kanonerna var redo för eldgivning och manskapet stridsberett, men *Bismarck* kunde bara styra i en långsam och värdig cirkel. Det slagkraftiga tyska flygvapnet var precis utom räckhåll. En säker hamn för *Bismarck* låg utom räckhåll. Ingendera kunde ge den behövliga fristaden, för *Bismarck* hade förlorat förmågan att hålla en utlagd kurs. Inget roder, ingen hjälp, ingen hamn. Slutet närmade sig. Brittiska kanoner flammade medan den tyska besättningen flydde, och sänkte det tidigare till synes oförstörbara skeppet. Atlantens hungriga vågor slickade först dess sidor och slukade sedan tyska marinens stolthet. *Bismarck* fanns inte mer.¹

I likhet med *Bismarck* är var och en av oss ett ingenjörskonstens under.

Skapelsen av oss däremot begränsades inte av mänskligt geni. Människan kan uppfinna de mest komplexa maskiner men kan inte ge dem vare sig liv, tankeförmåga eller omdöme. De gåvorna kommer från Gud och kan bara förlänas av honom.

Bröder, analogt med rodret som är absolut nödvändigt för ett skepp, har vi fått ett sätt att se vilken riktning vi färdas i. Herrens fyrtoorn lyser för oss alla där vi seglar på livets hav. Vår avsikt är att hålla rak kurs mot vårt önskade mål: Guds celestiala rike. En man utan syfte är som ett skepp utan roder. Det är inte troligt att han når en

säker hamn. Till oss ges signalen: Ta ut kursen, hissa segel, ställ in rodret och ge dig av.

Så som med det mäktiga *Bismarck* är det också med människan. Turbiners och propellrars kraft är värdeflös om man saknar riktning, om man inte tämjer energin, om man inte styr rodrets kraft, ett roder som är dolt och förhållandevis litet men vars funktion är livsviktig.

Vår Fader gav solen, månen, stjärnorna och himmelska galaxer till att vägleda sjöfarande på havets leder. Oss som vandrar på livets väg förser han med en tydlig karta och pekar ut vägen till vårt önskade mål. Han varnar oss för omvägarna, fallgroparna och fällorna. Vi får inte låta oss luras av dem som vill föra oss vilse, syndens slipade råttfångare som vinkar åt oss här och där. I stället ska vi stanna upp och be, lyssna till den milda, stilla rösten som till djupet av vår själ talar Mästarens vänliga inbjudan: "Kom ... och följ mig."²

Men det finns de som inte hör, som inte vill lyda, som föredrar att gå sin egen väg. Alltför ofta ger de efter för de frestelser som omger oss alla och som kan tyckas så lockande.

Vi som bär prästadömet har satts på jorden i svåra tider. Vi lever i en komplicerad värld med konflikter överallt. Politiska intriger ödelägger nationers stabilitet, tyranner griper efter makt och vissa samhällsskikt tycks för alltid förtryckta, berövade sina möjligheter och överlämnade åt en känsla av misslyckande. Människors spetsfundigheter ringer i våra öron och synden omger oss.

Vi har ansvaret att vara värdiga alla de underbara välsignelser som vår Fader i himlen har i beredskap åt oss. Vart vi än går bär vi vårt prästadöme med oss. Står vi på heliga platser? Innan du utsätter dig själv

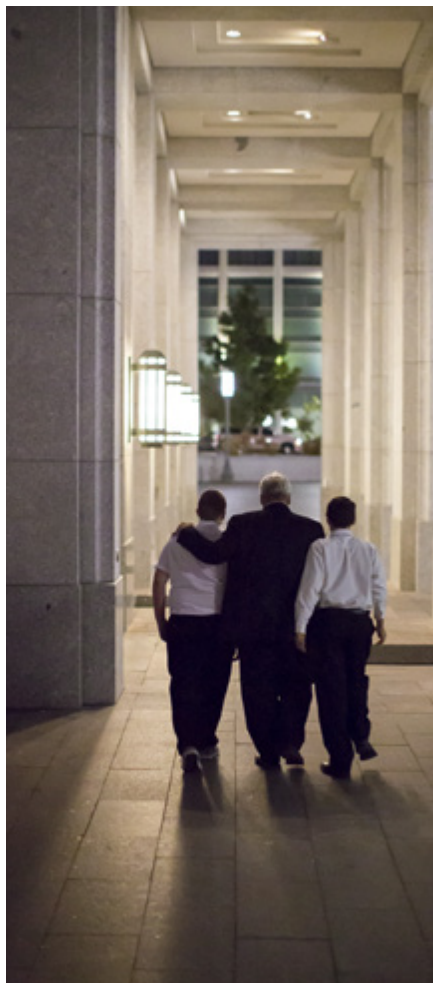
och ditt prästadöme för fara genom att besöka platser eller delta i aktiviteter som inte är värdiga vare sig dig eller ditt prästadöme, stanna upp och tänk på följderna.

Vi som har ordinerats till Guds prästadöme kan göra skillnad. När vi bevarar vår personliga renhet och ärar prästadömet blir vi rättfärdiga föredömen som andra kan följa. Aposteln Paulus manade: "Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, tro och renhet."³ Han skrev också att Kristi efterföljare skulle "lysa som stjärnor i världen".⁴ Genom att vara föredömen i rättfärdighet kan vi hjälpa till att lysa upp en allt mörkare värld.

Många av er minns president N. Eldon Tanner som verkade som rådgivare åt fyra av kyrkans presidenter. Han var ett orubbligt föredöme i rättfärdighet under sin karriär inom industrin, som regeringstjänsteman i Kanada och som en Jesu Kristi apostel. Han gav oss det här inspirerade rådet: "Inget kan ge större glädje och framgång än att leva efter evangeliets lärdomar. Var ett föredöme, ett gott inflytande."

Han fortsatte: "Var och en av oss har blivit förutordinerad till något arbete som [Guds] utvalda tjänare, åt vilken han har funnit det lämpligt att ge sitt prästadöme och makten att handla i hans namn. Kom alltid ihåg att människor litat på att ni ska leda dem och att ni påverkar människors liv i god eller dålig riktning, ett inflytande som ska märkas i generationer framåt."⁵

Vi stärks av sanningen att den största kraften i vår värld i dag är Guds kraft som verkar genom människan. För att kunna segla tryggt på jordelivets hav behöver vi vägledning från den evige kaptenen – den store Jehova. Vi sträcker oss utåt, vi sträcker oss uppåt för att få himmelsk hjälp.

Ett välkänt exempel på någon som inte sträckte sig uppåt är Kain, som var son till Adam och Eva. Kain hade de bästa förutsättningar men var viljesvag och tillät snikenhet, avund, olydnad och till och med mord att skada det personliga roder som skulle ha fört honom till trygghet och upphöjelse. Kain började se neråt i stället för uppåt, och han föll.

I en annan tid sattes en Guds tjänare på prov av en ogudaktig kung. Med hjälp av himmelsk inspiration uttydde Daniel skriften på väggen för kungen. När han utlovades belöning – en kunglig skrud, en halskedja av guld och politisk makt – sa Daniel: ”Behåll dina gåvor och ge dina belöningar åt någon annan.”⁶ Daniel hade erbjudits stora rikedomar och makt, belöningar som representerar det som tillhör världen och inte Gud. Daniel stod emot och förblev trofast.

När Daniel senare bad till Gud trots ett påbud som förbjöd detta, kastades han i lejongropen. Vi läser i Bibeln att när man dagen därpå ”[tog] upp

Daniel ur gropen ... kunde man inte upptäcka någon skada på honom, ty han hade förtröstat på ... Gud”.⁷ Daniels beslutsamhet att hålla en stadig kurs skänkte gudomligt beskydd och en trygg fristad i nödens stund. Vi kan också få sådant beskydd och sådan fristad om vi håller en stadig kurs mot vårt eviga hem.

Historiens ur, likt sanden i timreglaset, mäter tidens gång. En ny rollbesättning står på livets scen. Vår tids problem tornar upp sig hotande framför oss. Historien igenom har Satan arbetat outröttligt på att förgöra Frälsarens efterföljare. Om vi ger efter för hans frestelser mister vi, liksom den mäktiga *Bismarck*, det roder som kan föra oss i säkerhet. Nej, mitt i vårt moderna, invecklade sätt att leva ser vi i stället mot himlen för att få den osvikliga vägledning vi behöver för att ta ut och följa en klok och riktig kurs. Vår himmelske Fader låter inte våra uppriktiga böner förbli obesvarade. Om vi söker himmelsk hjälp slutar vårt roder, till skillnad från *Bismarcks*, aldrig att fungera.

När vi ger oss ut på vår egen resa, må vi då segla tryggt på livets hav. Må vi ha en Daniels mod så att vi kan förbli sanna och trofasta lärjungar trots de synder och frestelser som omger oss. Må våra vittnesbörd vara lika djupa och starka som Nephis bror Jakobs vittnesbörd, han som när han träffade en man som på alla sätt och vis försökte förgöra hans tro sa: ”Jag kunde inte rubbas.”⁸

När trons roder styr vår färd, bröder, hittar också vi vägen hem i säkerhet, hem till Gud, för att bo hos honom för evigt. Att vi alla ska göra det är min bön i Jesu Kristi, vår Frälsares och Återlösares heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck* (1974).
2. Luk. 18:22.
3. 1 Tim. 4:12.
4. Se Fil. 2:15.
5. Se N. Eldon Tanner, ”Ty de skattade högre att bli ärade av människor än att bli ärade av Gud”, *Nordstjärnan*, apr. 1976, s. 60.
6. Dan. 5:17.
7. Dan. 6:23.
8. Se Jakobs bok 7:5.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Fortsatt uppenbarelse

Vi behöver ha mer än mänskligt omdöme och logiskt tänkande för att få svar på livets viktigaste frågor. Vi behöver uppenbarelse från Gud.

Det är min förhoppning för oss i dag att vi alla ska uppleva kärlek och ljus från Gud. Det finns många som lyssnar i dag som känner stort behov av välsignelsen att få personlig uppenbarelse från vår kärleksfulle himmelske Fader.

För missionspresidenter kan det vara en vädjan om att få veta hur de ska uppmuntra en missionär som kämpar med svårigheter. För en far eller mor på en krigshärjad plats i världen är det ett förtvivlat behov att få veta om de bör föra familjen i säkerhet eller stanna där de är. Hundratals stavspresidenter och biskopar ber i dag för att få veta hur de ska hjälpa Herren rädda ett förlorat får. Och för profeten är det att få veta vad Herren vill att han ska säga till kyrkan och till en värld i kaos.

Vi vet alla att vi behöver mer än mänskligt omdöme och logiskt tänkande för att få svar på livets viktigaste frågor. Vi behöver uppenbarelse från Gud. Och det räcker inte med en uppenbarelse bara i pressade tider, vi behöver en ständigt förnyad ström. Vi behöver inte ljus och tröst bara en enda gång, vi behöver den fortsatta välsignelsen av kommunikation med Gud.

Vår kyrka har sitt ursprung i att en ung pojke visste att det förhåller sig så. Den unge Joseph Smith insåg att han inte av sig själv kunde veta vilken kyrka han borde ansluta sig till. Så han bad till Gud så som Jakobs brev berättade att han kunde göra. Gud Fadern och hans älskade Son visade sig i en skogsdunge. De besvarade frågan som det översteg Josephs förmåga att lösa.

Då kallades han inte bara av Gud att upprätta Jesu Kristi sanna kyrka, han gavs också makten att nedkalla den Helige Anden så att Guds uppenbarelsor kunde vara fortlöpande.

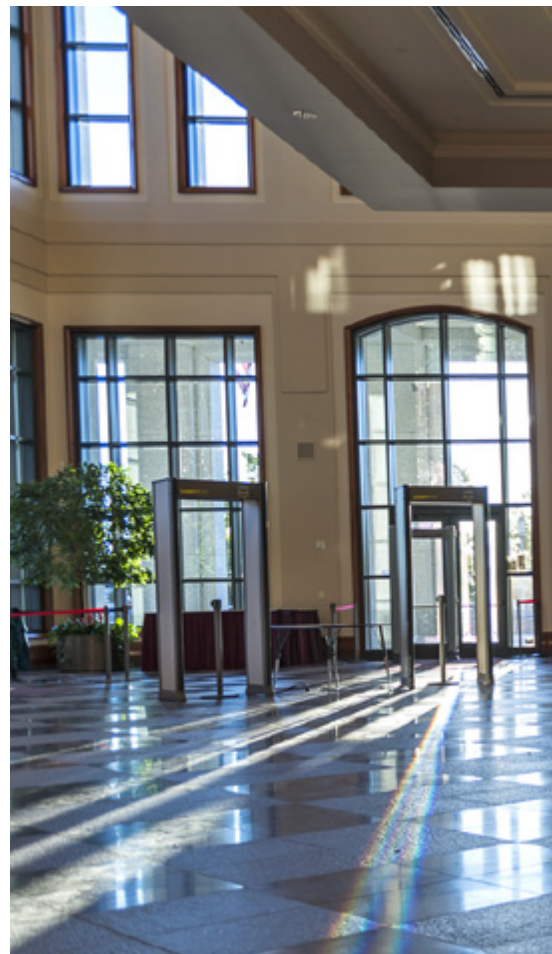
President Boyd K. Packer beskrev detta kännetecken på den sanna kyrkan så här: "Uppenbarelse fortsätter i kyrkan; profeten erhåller sådan för kyrkan; presidenten för sin stav, sin mission eller sitt kворum; biskopen för sin församling; fadern för sin familj; den enskilde för sig själv."¹

Den här underbara uppenbarelsprocessen börjar, slutar och fortsätter när vi får personlig uppenbarelse. Låt oss ta den enastående Nephi, Lehis son, till föredöme. Hans far hade en dröm. Andra i Nephis familj ansåg att Lehis dröm var ett tecken på

sinnestörning. Drömmen innehöll en befallning från Gud att Lehis söner skulle utsätta sig för den stora risken att återvända till Jerusalem och hämta plåtarna som innehöll Guds ord, så att de kunde ha dem med på färden till det utlovade landet.

Vi citerar ofta Nephis modiga ord när hans far bad dem återvända till Jerusalem. Ni minns orden: "Jag skall gå och göra det som Herren har befallt."²

När Lehi hörde Nephi säga de orden står det i skriften att han var "mycket glad".³ Han var glad, för han visste att Nephi välsignats med en uppenbarelse som bekräftade att hans fars

dröm verkligen kom från Gud. Nephi sa inte: "Jag skall gå och göra det som min far sagt åt mig att göra." Han sa: "Jag skall gå och göra det som Herren har befallt."

Ni vet också av erfarenhet från era familjer varför Lehi var "mycket glad". Han var glad för att han visste att Nephi hade fått bekräftelse genom uppenbarelse.

Många föräldrar har bestämda regler för när ett barn i tonåren ska komma hem på kvällen. Men tänk så glad en förälder blir – det blev en förälder för bara några veckor sedan – när den får veta att ett barn som nyss flyttat hemifrån inte bara

själv har bestämt när hon senast ska vara hemma, utan också helgar sabbatsdagen precis som hon lärt sig hemma. Uppenbarelse till en förälder får bestående verkan genom den påföljande personliga uppenbarelsen hos barnet.

Min mor måste ha förstått den principen om uppenbarelse. Som ung man stängde jag alltid bakdörren mycket tyst när jag kom hem sent på kvällen. Jag var tvungen att gå förbi mors sovrum på vägen till mitt. Hur tyst jag än gick, så snart jag kom till hennes dörr som stod på glänt hörde jag henne säga mitt namn mycket tyst: "Hal, kom in ett slag."

Så jag gick in och satte mig på hennes sängkant. Det var mörkt i rummet. Om ni hade lyssnat på oss, hade ni trott att det bara var ett vänskapligt samtal om livet. Men än i dag återkommer hennes ord till mig med samma kraft som jag känner när jag läser min patriarkaliska välsignelse.

Jag vet inte vad hon bad om i sina böner när hon väntade på mig de där kvällarna. Jag antar att det till en del gällde min säkerhet. Men jag är säker på att hon bad som en patriark ber innan han ger en välsignelse. Han ber att hans ord ska komma till mottagaren som Guds ord, inte hans. Mors böner för den välsignelsen besvarades

på mitt huvud. Hon är i andevärlden och har varit där i över fyrtio år. Jag är säker på att hon glatts mycket över att jag välsignades som hon bad, att jag i hennes råd kunde höra Guds bud. Och jag har försökt att gå och göra det hon hoppades att jag skulle göra.

Jag har sett samma under av fortsatt uppenbarelse hos stavspresidenter och biskopar i kyrkan. Liksom i uppenbarelsen till familjeledare hänger uppenbarelsens värde på om de som blir ledda får en bekräftande uppenbarelse.

Jag såg uppenbarelsens under kort efter att Tetondammen i Idaho brustit 1976. Många av er vet vad som hände. Men exemplet med fortsatt uppenbarelse som kom genom en stavspresident kan välsigna oss alla i kommande dagar.

Tusentals personer evakuerades när deras hus förstördes. En stavspresident i området fick i uppdrag att leda hjälparbetet. Jag var i ett klassrum på Ricks College några dagar efter katastrofen. En chef för den federala katastrofmyndigheten hade anlänt. Han och hans medarbetare kom till den sal dit stavspresidenten hade sammankallat biskopar och även några präster från andra kyrkor i området. Jag var där eftersom många av de överlevande hade inhysts på det college där jag var rektor.

När mötet började reste sig representanten från den federala myndigheten och började med myndig röst tala om vad som behövde göras. När han hade räknat upp fem eller sex åtgärder som han sa var väsentliga, svarade stavspresidenten stillsamt: "Vi har redan gjort det."

Efter några minuter sa mannen från katastrofmyndigheten: "Jag tror jag sätter mig och tittar på en stund." Han och hans medarbetare lyssnade sedan när biskopar och presidenter

för äldstekvorum rapporterade vad de hade gjort. De redogjorde för vilka anvisningar de hade fått av sina ledare och följt. De berättade vad de hade känt sig inspirerade att göra när de följde instruktionerna att hitta familjer och hjälpa dem. Det var sent på dagen. De var alla för trötta för att visa några känslor förutom sin kärlek till människorna.

Stavspresidenten gav några sista anvisningar till biskoparna och talade sedan om när påföljande rapportmöte skulle hållas tidigt nästa morgon.

Morgonen därpå kom ledaren för den federala gruppen 20 minuter före utsatt tid till rapport- och uppdragsmötet. Jag stod i närheten. Jag hörde honom tyst säga till stavspresidenten: "Vad vill du att jag och mina medarbetare ska göra?"

Vad den mannen såg har jag sett i svåra och prövande tider världen över. President Packer hade rätt. Fortsatt uppenbarelse ges till stavspresidenter för att lyfta dem över deras egen visdom och förmåga. Och dessutom ger Herren dem som presidenten leder ett bekräftande vittnesbörd, att presidentens befallningar kommer från Gud genom den Helige Anden till en ofullkomlig människa.

Jag har haft välsignelsen att kallas att följa inspirerade ledare under en stor

del av mitt liv. Som ung man kallades jag som rådgivare till presidenten för ett äldstekvorum. Senare har jag varit rådgivare till två distriktspresidenter och en presiderande biskop i kyrkan. Jag har varit medlem av de tolv apostlarnas kvorum och rådgivare till två av kyrkans presidenter. Jag har sett uppenbarelsen ges till dem som sedan bekräftats av deras efterföljare.

Den personliga bekräftande uppenbarelsen som vi alla längtar efter kommer inte lättvindigt, inte heller kommer den bara vi ber om den. Herren gav oss följande norm för vad som krävs för att ta emot sådana vittnesbörd från Gud. Det är till ledning för alla som önskar personlig uppenbarelse, som vi alla behöver.

"Låt även ditt inre vara fyllt av kärlek till alla människor och till trons egna, och prydd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet, och läran om prästadömet skall falla över din själ som himlens dagg.

Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare."⁴

Från det här hämtar jag ett råd till oss alla. Underskatta inte känslan du får av kärlek till Guds profet. Vart jag än kommer i kyrkan, oavsett vem som är profet just då, säger medlemmarna: "När du kommer tillbaka till kyrkans huvudkontor, berätta då för profeten hur mycket vi älskar honom."

Det är mycket mer än hjältedyrkan eller känslan vi ibland har av beundran för heroiska gestalter. Den är en gåva från Gud. Med den får du lättare gåvan att få ett bekräftande vittnesbörd när han talar i sitt ämbete som Herrens profet. Kärleken du känner är den kärlek som Herren har till vem som än är hans språkrör.

Det är inte lätt att alltid känna så, för Herren ber ofta sina profeter säga

sådant som människor har svårt att acceptera. Våra sjäalars fiende försöker få oss att ta illa upp och tvivla på att profeten är kallad av Gud.

Jag har sett den Helige Anden röra vid ett uppmjukat hjärta för att ge en Guds ödmjuka lärjunge en bekräftande uppenbarelse.

Profeten sände mig långt bort till en litet samhälle för att förläna en man den heliga beseglingsmakten. Bara Guds profet har nycklarna att besluta vem som ska få den heliga makt som Herren gav Petrus, den främste aposteln. Jag hade fått samma beseglingsmakt, men kunde bara förläna den åt någon annan på uppdrag av kyrkans president.

I ett rum i ett kapell långt från Salt Lake City lade jag så mina händer på huvudet på en man som av profeten utvalts att få beseglingsmakten. Hans händer visade spår av att han brukat jorden i hela sitt liv för en mager utkomst. Hans lilla hustru satt nära honom. Hon visade också spår av många års hårt arbete vid sin makes sida.

Jag uttalade orden, givna av profeten: "Med fullmakt av", och sedan profetens namn, "och på hans uppdrag som innehar alla prästadörets nycklar på jorden i denna tid, förläna jag dig beseglingsmakten", och sa hans namn och sedan namnet på

templet där han skulle vara beseglare.

Tårar rann nerför hans kinder. Jag såg att hans hustru också grät. Jag väntade på att de skulle samla sig. Hon reste sig och kom fram till mig. Hon tittade upp och sa försynt att hon var glad men också ledsen. Hon sa att hon hade tyckt så mycket om att gå i templet med sin make men att hon nu kände att hon inte kunde följa med honom dit eftersom Gud hade valt ut honom till en så stor och helig tjänst. Sedan sa hon att hon hade den här känslan av otillräcklighet över att vara hans tempelkamrat därför att hon varken kunde läsa eller skriva.

Jag försäkrade henne att det var en ära för hennes man att ha hennes sällskap i templet på grund av hennes stora andliga kraft. Så gott jag kunde med min lilla kunskap om hennes språk, talade jag om för henne att Gud hade uppenbarat ting för henne som gick långt utöver all världslig utbildning.

Hon visste genom Andens gåva att Gud genom sin profet hade gett hennes älskade make ett gudomligt förtroende. Hon visste för egen del att nycklarna till att ge den beseglingsmakten innehades av en man som hon aldrig hade sett men ändå själv visste att han var Guds levande profet. Hon visste, utan att något levande vittne behövde tala om det för henne, att

profeten hade bett angående hennes makes namn. Hon visste för egen del att Gud hade förlänat kallelsen.

Hon visste också att förrättningarna hennes man skulle utföra, skulle binda samman människor för evigt i det celestialet riket. Hon hade fått bekräftat för sitt sinne och hjärta att det löfte som Herren gav Petrus fortfarande finns i kyrkan: "Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen."⁵ Det visste hon själv genom uppenbarelse från Gud.

Låt oss återvända till vår utgångspunkt. "Uppenbarelse fortsätter i kyrkan. Profeten erhåller sådan för kyrkan; presidenten för sin stav, sin mission eller sitt kворum; biskopen för sin församling; fadern för sin familj; den enskilde för sig själv."⁶

Jag vittnar för dig att det här är sant. Din himmelske Fader hör dina böner. Han älskar dig. Han vet vad du heter. Jesus är Kristus, Guds Son och vår Återlösare. Hans kärlek till dig övergår ditt förstånd.

Gud utgjuter uppenbarelse över sina barn genom den Helige Anden. Han talar till sin profet på jorden, som i dag är Thomas S. Monson. Jag vittnar om att han innehar och utövar alla prästadörets nycklar på jorden.

När du på den här konferensen lyssnar till de ord som talas av dem som Gud kallat att tala för honom, är det min bön att du ska få den bekräftande uppenbarelse som du behöver för att hitta vägen hem, för att bo hos honom för evigt i en besegrad familj. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Boyd K. Packer, "Vi tro allt vad Gud har uppenbarat", *Nordstjärnan*, dec. 1974, s. 514.
2. 1 Nephi 3:7.
3. 1 Nephi 3:8.
4. L&F 121:45–46.
5. Matt. 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Nordstjärnan*, dec. 1974, s. 514.

Äldste Russell M. Nelson
i de tolv apostlarnas kворum

Att stödja profeterna

Att stödja profeter är ett personligt åtagande att vi tänker göra allt för att uppehålla deras profetiska prioriteter.

President Eyring, vi tackar dig för ditt lärorika och inspirerande tal. Mina kära bröder och systrar, vi tackar er för er tro och hängivenhet. Igår fick vi tillfälle att stödja Thomas S. Monson som Herrens profet och president för Herrens kyrka. Och ofta sjunger vi "Tack, Gud, att profeter du sänder".¹ Förstår ni och jag verkligen vad det betyder? Tänk vilken förmån det är att Herren låter oss stödja hans profet, vars råd är obesudlat, ofördärvat, omotiverat av personlig ambition och fullständigt sant!

Men hur stödjer man en profet? Långt innan han blev president för kyrkan förklarade president Joseph F. Smith: "Det är en viktig plikt som vilar på de heliga som röstar för att stödja kyrkans auktoriteter, att inte bara göra det genom att räcka upp handen, som en ren formalitet, utan göra det i *gärning* och i sanning."²

Jag kommer så väl ihåg min mest unika "gärning" att stödja en profet. Som läkare och hjärtkirurg fick jag 1972 ansvaret att utföra öppen hjärtkirurgi på president Spencer W. Kimball när han var tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum. Det var en mycket komplicerad operation. Och jag hade ingen erfarenhet av att utföra en sådan operation på en 77-årig patient med hjärtsvikt. Jag

rekommenderade inte operationen och jag informerade president Kimball och första presidentskapet om det. Men i tro beslöt president Kimball sig för att genomgå operationen, men bara eftersom första presidentskapet rådde honom till det. Det visar hur han stödde sina ledare! Och hans beslut gjorde mig mycket nervös!

Tack vare Herren lyckades operationen. När president Kimballs hjärta började slå igen, slog det med stor kraft! I den stunden vittnade Anden tydligt för mig att den här mannen en dag skulle bli president för kyrkan!³

Ni vet redan utgången. Bara 20 månader senare blev president Kimball president för kyrkan. Och han var en djärv och modig ledare i många år.

Sedan dess har vi stött Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley och nu Thomas S. Monson som presidenter för kyrkan. Profeter i ordets alla bemärkelser!

Mina kära bröder och systrar, om inget annat så skingrade återställelsen den urgamla myten att Gud har slutat tala till sina barn. Inget är längre bort från sanningen. En profet har stått som överhuvud för Guds kyrka i alla tidsutdelningar, från Adam till vår tid.⁴ Profeter vittnar om Jesus Kristus – om hans gudomlighet och om hans jordiska mission och verksamhet.⁵ Vi hedrar

profeten Joseph Smith som den sista tidsutdelningens profet. Och vi hedrar varje man som efterträtt honom som president för kyrkan.

När vi stödjer profeter och andra ledare,⁶ tillämpar vi lagen om enhälligt bifall, ty Herren har sagt: "Det ... skall [inte] bli någon givet att gå ut och predika mitt evangelium, eller att bygga upp min kyrka, om han inte har ordinerats av någon som har myndighet, och det är känt i kyrkan att han har myndighet och har blivit regelmässigt ordinerad av kyrkans ledare."⁷

Det här ger oss som medlemmar i Herrens kyrka tillförsikt och tro när vi strävar efter att hålla den skriftliga befallningen att följa Herrens röst,⁸ som vi hör genom hans tjänares röst, profeterna.⁹ Alla ledare i Herrens kyrka kallas genom vederbörlig myndighet. Ingen profet, eller någon annan ledare i kyrkan för den delen, har någonsin kallat sig själv. Ingen profet har någonsin blivit vald genom omröstning. Herren klaggjorde det när han sa: "Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er

och ordinerat er.”¹⁰ Ni och jag ”röstar” inte på kyrkans ledare på någon nivå. Men vi har förmånen att stödja dem.

Herrens sätt skiljer sig från människans sätt. Människans sätt är att friställa människor från verksamhet när de blir gamla eller handikappade. Men människans vägar är inte och kommer aldrig att vara Herrens vägar. Att stödja profeter är ett personligt åtagande att vi tänker göra allt för att uppehålla deras profetiska prioriteter. När vi stödjer någon är det som en ed. Vi visar att vi ser deras profetkallelse som legitim och bindande för oss.

Tjugosex år innan äldste George Albert Smith blev president för kyrkan sa han: ”Den skyldighet vi ålägger oss när vi räcker upp handen ... är ytterst helig. Den innebär *inte* att vi går vår väg i all stillhet och är villiga att låta Herrens profet leda verket, utan innebär ... att vi ska stödja honom, be för honom, försvara hans rykte och sträva efter att följa de anvisningar som Herren ger honom.”¹¹

Den levande Herren leder sin levande kyrka!¹² Herren uppenbarar sin vilja för kyrkan till sin profet. Igår, när vi hade stött Thomas S. Monson som kyrkans president, hade vi också förmånen att stödja honom, rådgivarna i första presidentskapet och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare. Tänk på det! Vi stödjer 15 män som Guds profeter! De håller alla prästadömetts nycklar som någonsin förlänats människan i denna tidshushållning.

Att 15 män har kallats till det heliga apostlaämbetet ger stort skydd åt oss som medlemmar i kyrkan. Varför? Därför att dessa ledares beslut måste vara enhälliga.¹³ Kan ni föreställa er hur Anden måste inspirera 15 män för att de ska bli enhälliga? De här 15 männen har varierande utbildning och yrkesmässig bakgrund, med olika uppfattningar om många saker. Tro mig! Dessa 15 män – profeter, siare och uppenbarare – vet vad Herrens

vilja är när enhällighet uppnås! De arbetar ivrigt för att se till att Herrens vilja verkligen ska ske. Herrens bön ger ett mönster för var och en av de här 15 männen när de ber. ”Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen.”¹⁴

Aposteln som har varit apostel längst presiderar.¹⁵ Det tillvägagångssättet betyder vanligtvis att äldre män blir kyrkans president.¹⁶ Det medför kontinuitet, beprövad mognad, erfarenhet och omfattande förberedelse enligt Herrens ledning.

Den återställda kyrkan har organiserats av Herren själv. Han har inrättat ett anmärkningsvärt sätt att leda kyrkan med kontinuitet och förstärkning. Förfaringssättet ombesörjer profetiskt ledarskap även när sjukdom och oförmåga oundvikligen kommer med tilltagande ålder.¹⁷ Det finns många motviker och säkerhetsanordningar som gör att ingen någonsin kan leda kyrkan vilse. Seniorledare får ständig utbildning så att de en dag är redo att

sitta i de högsta råden. De lär sig hur man hör Herrens röst genom Andens viskningar.

Medan president Gordon B. Hinckley verkade som förste rådgivare till president Ezra Taft Benson, som då närmade sig slutet av sitt jordeliv, förklarade han:

”De principer och tillvägagångssätt som Herren har inrättat för att leda sin kyrka tar hänsyn till alla ... omständigheter. Det är viktigt att det inte finns något tvivel eller oro om kyrkans ledning och utövandet av de profetiska gåvorna, däribland rätten till inspiration och uppenbarelse vid administreringen av kyrkans angelägenheter och program, när presidenten är sjuk eller inte kan verka till fullo.

Första presidentskapet och de tolv rådgivare, som är kallade och ordinerade att inneha prästadömetts nycklar, har myndigheten och ansvaret att leda kyrkan, att utföra dess förrättningar, förklara dess lärdomar och upprätthålla och ta hand om dess formaliteter.”

President Hinckley fortsatte:

”När presidenten är sjuk eller inte kan fungera till fullo i alla de uppgifter som hör till hans ämbete, utgör hans båda rådgivare tillsammans det första presidentskapets kворum. De tar hand om presidentskapets dagliga arbete ...

Alla större frågor om policy, tillvägagångssätt, program eller lärosatser beaktas emellertid efter moget övervägande och under bön av första presidentskapet och de tolv kворum tillsammans.”¹⁸

Förra året när president Monson uppnådde milstolpen fem år som president för kyrkan, tänkte han tillbaka på sina 50 år som apostel och sa: ”Åldern tar så småningom ut sin rätt hos oss alla. Men vi instämmer med kung Benjamin som sa: ... ’Men jag är liksom ni själva underkastad alla slags skröpligheter till kropp och sinne. Ändå har jag valts ... och invigts av min far ... och har skyddats och bevarats av [Herrens] ojämförliga makt för att tjäna er med all

kraft, sinne och styrka som Herren har förunnat mig’ (Mosiah 2:11).”

President Monson fortsatte: ”Trots att vi kan drabbas av hälsoproblem, trots svagheter till kropp eller sinne, så tjänar vi efter bästa förmåga. Jag försäkrar er att kyrkan är i goda händer. Tillvägagångssättet som inrättats för första presidentskapets råd och de tolv [apostlarnas] kворum försäkrar [oss] om att den alltid kommer att vara i goda händer och att oavsett vad som händer finns det ingen anledning till oro eller rädsla. Vår Frälsare Jesus Kristus, som vi följer, som vi tillber och som vi tjänar, står alltid vid rodret.”¹⁹

President Monson, vi tackar dig för dessa sanningar! Och vi tackar dig för ditt livslånga, föredömliga och hän- givna tjänande. Låt mig ta mig friheten att tala för kyrkans medlemmar över hela världen och uttrycka vår gemensamma och uppriktiga tacksamhet för dig. Vi hedrar dig! Vi älskar dig! Vi stöder dig, inte bara med uppräckt hand utan av hela hjärtat och vårt hän- givna arbete. Ödmjukt och innerligt, ”vi alltid ber för dig, käre profet!”²⁰ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. ”Tack, Gud, att profeter du sänder”, *Psalmer*, nr 10.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 213; kursivering tillagd. Det här uttalandet gavs 1998 när president Smith var andre rådgivare i första presidentskapet.
3. För mer information, se Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), s. 153–156.
4. Se Handledning för skriftstudier, ”Tidsutdelning”.
5. Ett antal profeter förutsade Herrens ankomst, bland andra Lehi (se 1 Nephi 1:19), Nephi (se 1 Nephi 11:31–33; 19:7–8), Jakob (se Jakob 4:4–6), Benjamin (se Mosiah 3:5–11, 15), Abinadi (se Mosiah 15:1–9), Alma (se Alma 40:2) och lamaniten Samuel (se Helaman 14:12). Innan Frälsaren föddes i Betlehem förutsåg de hans försoningsoffer och hans påföljande uppståndelse.

6. Principen att visa vårt stöd för våra ledare är grundläggande genom hela Herrens kyrka. En person inröstas innan han avskiljs till ett ämbete eller ordineras till ett ämbete inom prästadömet.
7. L&F 42:11. Att rösta på våra ledare blev en praxis den 6 april 1830 när kyrkan organiserades och i mars 1836 när medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum inröstades som profeter, siare och uppenbarare (se *History of the Church*, 1:74–77; 2:417).
8. Mormons bok varnar oss för att ignorera profetiska lärdomar. Vi läser i boken att "den stora och rymliga byggnaden var världens högmod, och den föll, och dess fall var mycket stort. Och Herrens ängel talade ... och sade: Så skall alla nationer, släkter, tungomål och folk förgöras som kämpar mot Lammets tolv apostlar" (1 Nephi 11:36).
9. Se Dan. 9:10; Amos 3:7; L&F 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. Se Joh. 15:16; se också King James Bible, Joh. 15:16. I den femte trosartikeln står det: "Vi tror att en man för att predika evangeliet och betjäna i dess förordningar måste kallas av Gud genom profetia och genom handpåläggning av dem som har myndighet."
11. *Kyrkans presidents lärdomar: George Albert Smith* (2011), s. 62; kursivering tillagd. Det här citatet kom från ett konferenstal av äldste George Albert Smith 1919. Han blev kyrkans president 1945.
12. Se L&F 1:30, 38.
13. Se L&F 107:27.
14. 3 Nephi 13:10; se också Matt. 6:10; Luk. 11:2.
15. När en president för kyrkan dör, blir första presidentskapet upplöst och rådgivarna tar sin plats i de tolv apostlarnas kvorum. De tolv kvorum presidenter sedan över kyrkan tills första presidentskapet omorganiserats. Den tidsperioden kallas apostoliskt interregnum. Historiskt sett har den intervallen varierat från fyra dagar till tre och ett halvt år.
16. Naturligtvis gällde inte detta successionsmönster kallelsen av Joseph Smith, som förutordinerades till att vara återställens profet och den första presidenten för kyrkan (se 2 Nephi 3:6–22; se också Abraham 3:22–23).
17. Vi vet att Herren själv kan kalla hem vem som helst av oss närhelst han vill.
18. Gordon B. Hinckley, "Gud står vid rodret", *Nordstjärnan*, juli 1994, s. 56; se också Gordon B. Hinckley, "Han slumrar icke, ej heller sover han", *Nordstjärnan*, okt. 1983, s. 6–7.
19. "Message from President Thomas S. Monson", *Church News*, 3 feb. 2013, s. 9.
20. "Vi alltid ber för dig", *Psalmer*, nr 12.

Carol F. McConkie

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Följ profeternas ord

Vi är i harmoni med himlens gudomliga avsikter när vi stöder profeten och väljer att följa hans ord.

Vår himmelske Fader älskar alla sina barn och vill att de ska känna till och förstå hans lyckasplan. Därför kallar han profeter, män som ordinerats med makt och myndighet till att verka i Guds namn för hans barns frälsning. De är rättfärdighetens budbärare, vittnen om Jesus Kristus och den obegränsade kraften i hans försoning. De innehar nycklarna till Guds rike på jorden och bemyndigar utförandet av frälsande förrättningar.

I Herrens sanna kyrka "finns [det] aldrig mer än en i sänder på jorden som har förlänats denna makt och detta prästadömes nycklar".¹ Vi stöder president Thomas S. Monson som vår profet, siare och uppenbarare. Han uppenbarar Herrens ord för att vägleda och leda *hela* kyrkan. Som president J. Reuben Clark Jr. förklarade: "Endast kyrkans president ... har rätten att erhålla uppenbarelser för kyrkan."²

Beträffande den levande profeten befaller Herren medlemmarna i sin kyrka:

"Du [skall] ge akt på *alla* hans ord och befallningar som han skall ge dig så som han tar emot dem och vandrar i all helighet inför mig,

ty hans ord skall ni ta emot som från min egen mun, med största tålamod och tro.

Ty om ni gör detta skall helvetets portar inte få överhand över er."³

Vi är i harmoni med himlens gudomliga avsikter när vi stöder profeten och väljer att följa hans ord.

Vi stöder även president Monsons rådgivare och de tolv apostlarnas kvorum som profeter, siare och uppenbarare. "De har rättigheten, makten och myndigheten att förkunna [Herrens] sinne och vilja ... underkastade kyrkans president."⁴ De talar i Kristi namn. De profeterar i Kristi namn. De gör allt i Jesu Kristi namn. I deras ord hör vi Herrens röst och känner Frälsarens kärlek. "Och vad de än talar när de manas av den Helige Anden skall vara helig skrift ... och Guds kraft till frälsning."⁵ Herren själv har sagt: "Antingen [det är] genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma."⁶

Vi är tacksamma för en kyrka som är "uppbyggd på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv".⁷ Herrens hus är ett ordningens hus och vi behöver aldrig tveka om var vi ska leta efter svar på våra frågor, eller vara osäkra på vilken röst vi ska följa. Vi behöver inte "kastas hit och dit av vågorna och föras bort av varje vindkast i läran".⁸ Gud uppenbarar sitt ord genom sina ordinerade tjänare, för att "de skall

utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son”.⁹ När vi väljer att följa profeternas ord är vi på förbundets väg som leder till evig fullkomlighet.

En ensamstående mor som kämpade för att överleva i en tid av hungersnöd lär oss vad det innebär att stödja profeten. Herren sa till profeten Elia att gå till Sarefat. Där skulle han finna en änka som Gud hade befallt skulle ge honom mat att äta. När Elia närmade sig staden såg han henne samla ved. Han ropade till henne: ”Hämta lite vatten åt mig i kärlet, så att jag får dricka.”¹⁰

”När hon gick för att hämta det, ropade han efter henne [igen]: ”Tag

också med dig en bit bröd åt mig.’

Men hon svarade: ’Så sant Herren, din Gud, lever, jag har inte en kaka bröd, utan bara en näve mjöl i krukan och litet olja i kannan. Jag håller just på att samla ihop ett par vedpinnar och skall nu gå hem och laga till det åt mig och min son. Vi skall äta det och sedan dö.’”

Elia svarar: ”Var inte rädd. Gå och gör som du har sagt. Men laga *först* till en liten kaka åt mig och bär ut den till mig. Laga sedan till åt dig och din son.”¹¹

Tänk ett ögonblick på svårigheten i det som profeten bad den svältande modern att göra. Gud själv skulle säkerligen ha kunnat förse sin trogne tjänare med mat. Men Elia handlade i Herrens namn som han var befalld,

vilket innebar att han bad en älskad Guds dotter att offra det hon hade för att stödja profeten.

Men Elia utlovade även en välsignelse för lydningen: ”Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan skall inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan.”¹² Herren gav änkan möjlighet att välja att tro på och lyda profetens ord.

I en värld som hotas av hungersnöd i fråga om rättfärdighet och av andlig svält har vi blivit befallda att stödja profeten. När vi följer, stöder och bejakar profetiska ord, vittnar vi om att vi har tron till att ödmjukt underkasta oss Herrens vilja, visdom *och* tidsplan.

Vi lyssnar till profetiska ord även när det verkar orimligt, olägligt och obekvämt. Enligt världens standard kan det vara impopulärt, politiskt inkorrekt eller socialt oacceptabelt att följa profeten. Men att följa profeten är alltid rätt. ”Nej, så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar.”¹³ ”Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.”¹⁴

Herren hedrar och gynnar dem som lyssnar till profetisk vägledning. När änkan i Sarefat lydde Elia räddade det hennes liv och slutligen också hennes sons liv. Som profeten hade lovat: ”Hon hade sedan att äta en lång tid, hon själv och han och hennes husfolk ... enligt det ord som Herren hade talat genom Elia.”¹⁵

Herren ”föder dem som förtröstar på honom”.¹⁶ Profeternas ord är som manna för själen. När vi tar del av dem välsignas, beskyddas och bevaras vi både timligt och andligt. När vi mättar oss med deras ord får vi veta hur vi kommer till Kristus och får leva.

Äldste Bruce R. McConkie skrev att genom sina profeter ”uppenbarar Herren frälsningens sanningar ... den

frälsning som är i Kristus, och han drar upp linjerna för ... kursen som leder till evigt liv ... I varje tidsålder ger Herren sitt folk den vägledning de behöver i farans stund. Och det kommer utan tvekan dagar framöver när inget utom Guds visdom, nedstigande från himlen och flödande fram genom profetiska läppar, kan rädda hans folk.”¹⁷

Profeternas ord, genom min Laurellärare, gav mig en vision av hur relationen i ett tempeläktenskap skulle se ut. Profeternas ord gav mig tro och hopp på att jag kunde förbereda mig för och få ett lyckligt hem. Jag studerade konsekvent profeters lärdomar, både forntida och nutida, och det bar upp mig under de krävande och ofta tröttsamma åren när jag födde, undervisade och fostrade sju barn. Profeternas ord i skrifterna och från den här talarstolen är ord av tröst, kärlek, styrka och uppmuntran till oss alla.

När vi lyssnar till profeternas ord bygger vi våra hem och våra liv på en evig, säker grund, ”på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son ... så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund”.¹⁸

Vi har ett val. Vi kan välja att bortse från, ta lätt på, trampa på eller göra uppror mot Kristi ord, uttalade av hans ordinerade tjänare. Men Frälsaren lärde att de som gör så kommer att avskäras från hans förbundsfolk.¹⁹

När vi under bön läser och studerar heliga profetiska ord, med tro på Kristus och med ett ärligt uppsåt, talar den helige Anden sanning till sinnet och hjärtat. Må vi öppna våra öron så att vi kan höra, våra hjärtan så att vi kan förstå och våra sinnen så att Guds hemligheter kan uppenbaras för vår syn.²⁰

Jag vittnar om att Joseph Smith var och är den profet Gud kallade att återställa Jesu Kristi evangelium och hans prästadöme till jorden. Och jag vittnar om att vi, i president Monson, leds av en sann Guds profet i dag. Må vi välja att stå på profeternas sida och följa deras ord tills vi blir enade i tro, renade i Kristus och fyllda med kunskapen om Guds Son. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 132:7; se också *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.1.1: Jesus Kristus innehar alla de prästadömens nycklar som hör till hans kyrka. Han har förlänat var och en av sina apostlar alla de nycklar som hör till Guds rike på jorden. Den levande apostel som verkat längst i ämbetet, kyrkans president, är den ende på jorden som är bemyndigad att använda alla prästadömens nycklar.”
2. J. Reuben Clark Jr, "When Are the Writings and Sermons of Church Leaders

- Entitled to the Claim of Scripture?" (tal till seminarie-och institutpersonal, Brigham Young-universitetet, 7 juli 1954).
3. L&F 21:4–6; kursivering tillagd.
 4. J. Reuben Clark Jr., "When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?"
 5. L&F 68:4.
 6. L&F 1:38.
 7. Se Ef. 2:20.
 8. Se Ef. 4:14.
 9. Ef. 4:12–13.
 10. 1 Kung. 17:10.
 11. 1 Kung. 17:11–13; kursivering tillagd.
 12. 1 Kung. 17:14.
 13. Jes. 55:9.
 14. Ords. 3:5.
 15. 1 Kung. 17:15–16.
 16. Roger Hoffman, "Consider the Lilies".
 17. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (Deseret Book Company, 1985), s. 478; interpunktion modifierad; använd med tillstånd.
 18. Helaman 5:12.
 19. Se 3 Nephi 20:23.
 20. Se Mosiah 2:9.

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kворum

Evigt liv: att känna vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus

Gud och Kristus är bokstavligen en Fader och en Son – åtskilda, personliga varelser som är fullständigt förenade i avsikt.

För många år sedan bestämde jag mig för att studera profeternas sista vittnesbörd i varje tidsutdelning. De bar alla kraftfullt vittnesbörd om Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus.

När jag har läst dessa vittnesbörd, och många andra genom åren, har jag alltid berörts av att känna hur djupt vår himmelske Fader älskar sin äldste Son och hur Jesus visar sin kärlek genom att följa sin Faders vilja. Jag vittnar om att när vi gör det som är nödvändigt för att lära känna dem och deras kärlek för varandra, får vi "den största av alla Guds gåvor" – ja, evigt liv.¹ För "detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus".²

Hur kan vi få den gåvan? Den kommer genom personlig uppenbarelse, vilket vi har undervisats om den här morgonen.

Minns du när du först visste att Gud fanns och kände hans kärlek? Som pojke brukade jag titta upp mot den

stjärnbeströdda himlen och känna hans närhet. Det var spännande att utforska den enastående skönheten i Guds skapelser, från små insekter till mäktiga träd. När jag såg jordens skönhet visste jag att min himmelske Fader älskade mig. Jag visste att jag bokstavligen var ett andebarn och att vi alla är Guds söner och döttrar.

Du kanske undrar hur jag visste det? Skrifterna lär: "Åt några är det genom den Helige Anden givet att veta att Jesus Kristus är Guds Son, och ... åt andra är det givet att tro på deras ord, så att även de kan få evigt liv om de förblir trofasta."³ Jag tror inte att det här betyder att en del människor för alltid kommer att vara beroende av andras vittnesbörd.

Mitt eget vittnesbörd växte medan jag lärde mer om min himmelske Fader och Frälsaren genom undervisningen och vittnesbörden från mina föräldrar, lärare, skrifterna – som jag läste flitigt – och särskilt den Helige Anden. När jag utövade tro och höll

buden vittnade den Helige Anden för mig om att det jag lärde mig var sant. Det var så jag själv kom till insikt.

Sökandet efter personlig uppenbarelse en nyckel till detta. Nephi uppmanar oss att "mätta oss med Kristi ord, ty se, Kristi ord skall tillkännage för oss allt vi bör göra".⁴

Före min åttonde födelsedag ville jag veta mer om dopet. Jag läste skrifterna och bad. Jag lärde mig att jag skulle få den Helige Andens gåva när jag konfirmerades. Jag började också förstå att Gud och Kristus bokstavligen är en Fader och en Son – åtskilda, personliga varelser som är fullständigt förenade i avsikt. "Vi älskar därför att [de] först har älskat oss."⁵ Och om och om igen observerade jag hur de älskade varandra och samverkade till vårt bästa. Lyssna på några av de många skriftställen som undervisar om den sanningen:

När vår himmelske Fader lärde oss om vår föruttilvaros talade han om Jesus Kristus som "min älskade Son,

som var min Älskade och Utvalde från begynnelsen".⁶ När Fadern skapade jorden gjorde han det "genom [sin] Enfödde" Son.⁷

Jesu moder Maria fick veta att hon skulle föda "den Högstes Son".⁸ Och när Jesus var en ung man sa han till sin mor att han måste "ägnas [sig] åt det som tillhör [hans] Fader".⁹ Många år senare, när Frälsaren döptes, talade vår himmelske Fader från himlarna och sa: "Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje."¹⁰

Jesus undervisade sina lärjungar om bönen med Jesus följande ord:

"Fader vår, som är i himlen. Helgat bliv ditt namn.

Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen."¹¹

Han lärde Nikodemus: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son."¹² Och han förklarade sina underverk med orden: "Sonen kan inte göra något av sig själv, utan endast det han ser Fadern göra. Ty vad Fadern gör, det gör Sonen."¹³

När stunden för försoningen närmade sig bad Jesus och sa: "Fader, stunden har kommit ... Jag har förhärsligt dig på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra."¹⁴ Och sedan, när våra synders tyngd drabbade honom, bönföll han: "Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill."¹⁵ I sin sista stund på korset bad Jesus: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör." Och sedan ropade han: "Fader, i dina händer överlämnar jag min ande."¹⁶

Därefter besökte han de andar som hade dött, i andevärlden, för att ge dem "kraft att efter hans uppståndelse från de döda komma fram för att inträda i hans Faders rike".¹⁷ Efter sin uppståndelse uppenbarade Frälsaren sig för Maria från Magdala och sa: "Jag far upp till min Fader och till er Fader."¹⁸

När Herren kom till folket på den amerikanska kontinenten presenterade Fadern honom med orden: "Se min älskade Son, i vilken jag finner gott behag, i vilken jag har förhärsligt mitt namn."¹⁹ När Jesus kom ned till folket presenterade han sig själv med orden: "Se, jag är Jesus Kristus ... Jag har ... förhärsligt Fadern genom att ta på mig världens synder."²⁰ När han undervisade om sin lära förklarade han:

"Det är den lära som Fadern har givit mig. Och jag vittnar om Fadern och Fadern vittnar om mig."²¹

"Sannerligen ... Fadern och jag är ett."²²

Finns det ett mönster i de här skriftställena som vittnar om Fadern och Sonen som åtskilda, personliga

varelser? Hur är de då *ett*? Inte för att de är samma person utan för att de är förenade i avsikt, likvärdigt hängivna i "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan".²³

Jesus är en Gud, dock utmärker han sig ständigt som en åtskild, enskild varelse som ber till sin Fader och som säger att han utför sin Faders vilja. Under sin verksamhet bland nephiterna bad han: "Fader, jag ber inte för världen utan för dem som du har givit mig ut ur världen ... så att jag kan vara i dem så som du, Fader, är i mig, så att vi kan vara ett, och så att jag kan bli förhärslig i dem."²⁴

Med tanke på detta förvånar det oss inte att återställelsen av evangeliet inleddes med att inte en utan

två förhärligade varelser visade sig. Om den första synen vittnade Joseph Smith: "En av dem talade till mig och nämnde mig vid namn och sade, medan han pekade på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom!*"²⁵

Den unge profeten, som gick in i lunden för att ta reda på vilken kyrka han skulle tillhöra, gick dit med orubblig tro och kom ut med kunskap och som vittne om den ende sanne Guden och den som han hade sänt, Jesus Kristus. Joseph, liksom profeterna före honom, blev så ett redskap för att återställa till världen den kunskap som leder till evigt liv.

Du kan också söka vår himmelske Fader och "denne Jesus om vilken profeterna och apostlarna har [vittnat]"²⁶ i skrifterna och under den här generalkonferensen. När du söker ett personligt vittnesbörd, din personliga uppenbarelse, upptäcker du att vår himmelske Fader har gett dig ett särskilt sätt att få reda på sanningen för dig själv: genom Gudomens tredje medlem, en person som består av

ande som vi kallar den Helige Anden.

"Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar", inklusive det som jag har talat till er om i dag, "frågar Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om inte dessa uppteckningar är sanna. Och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft.

Och genom den Helige Andens kraft kan ni få veta sanningen om allting."²⁷

Bröder och systrar, jag vittnar om att vår himmelske Fader vill att vi ska söka efter den kunskapen nu. Profeten Helamans ord ropar till oss ur stofet: "Kom ihåg ... kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval ... och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla."²⁸Ja, då kan vi inte falla.

Den säkra grundvalen är Jesus Kristus. Han är "himlens Klippa"²⁹. När vi bygger vårt hus på honom kan regnet i de sista dagarna falla, över-
svämningarna komma och vindarna

blåsa, men vi ska inte falla. Vi ska inte falla, för våra hem och våra familjer är grundade på Kristus.³⁰

Jag vittnar om att ett sådant hem är "ett hus för härlighet"³¹. Där samlas vi för att be till vår himmelske Fader i hans älskade Sons Jesu Kristi namn. Där prisar vi dem och ger dem vår tacksamhet. Där tar vi emot den Helige Anden och "löftet som han ger till oss om evigt liv, ja, det celestiala rikets härlighet".³²

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att vår Frälsare är Jesus Kristus, att han lever, att vår evige himmelske Fader älskar oss och vakar över oss, att vi har en profet i vår tidsutdelning, ja, president Thomas S. Monson, som leder och vägleder oss. Den Helige Anden vittnar om att detta är sant för alla som aktivt söker den insikten. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 14:7.
2. Joh. 17:3.
3. L&F 46:13–14.
4. Se 2 Nephi 32:3.
5. 1 Joh. 4:19.
6. Mose 4:2.
7. Mose 2:1.
8. Luk. 1:32.
9. Luk. 2:49.
10. Matt. 3:17.
11. Matt. 6:9–10.
12. Joh. 3:16.
13. Joh. 5:19; se också v. 17.
14. Joh. 17:1, 4.
15. Matt. 26:39.
16. Luk. 23:34, 46.
17. L&F 138:51.
18. Joh. 20:17.
19. Se 3 Nephi 11:7.
20. 3 Nephi 11:10–11.
21. 3 Nephi 11:32.
22. 3 Nephi 11:27.
23. Mose 1:39.
24. 3 Nephi 19:29.
25. Joseph Smith – Historien 1:17.
26. Ether 12:41.
27. Moroni 10:4–5.
28. Helaman 5:12.
29. Mose 7:53.
30. Se 3 Nephi 14:24–25.
31. L&F 88:119; 109:8, 16.
32. Se L&F 88:4.

Äldste James J. Hamula
i de sjuttios kворum

Sakramentet och försoningen

*Sakramentets förrättning behöver bli heligare för
och mer helgad av var och en av oss.*

Kvällen före Getsemane och Golgata samlade Jesus sina apostlar en sista gång för gudsdyrkan. De träffades i övre rummet i en lärjunges hem i Jerusalem och det var under påskhögtiden.¹

Framför sig hade de den traditionella påskmåltiden som bestod av offerlammet, vin och osyrat bröd – symboler för Israels tidigare befrielse från slaveri och död² och en framtida återlösning som ännu inte inträffat.³ När måltiden närmade sig slutet tog Jesus ett bröd, tackade Gud och bröt det⁴ och gav det till sina apostlar med orden: "Tag och ät."⁵ "Detta är min kropp, som utges för er. Gör detta till minne av mig."⁶ På liknande sätt tog han bägaren med vin, välsignade det och lät det gå runt till dem som satt omkring honom och sa: "Denna bägare är det nya förbundet i mitt blod"⁷ "som är utgjutet ... till syndernas förlåtelse".⁸ "Gör detta till minne av mig."⁹

På det här enkla men djupsinniga sättet instiftade Jesus en ny förrättning för Guds förbundsfolk. Nu skulle man inte längre spilla djurblod eller äta djurkött i väntan på ett återlösnings offer av en Kristus som ännu

inte hade kommit.¹⁰ I stället, eftersom Kristus nu anlant, skulle symboler för hans sargade kropp och spillda blod tas och ätas till minne av hans återlösningsoffer.¹¹ Genom att ta del av den här nya förrättningen visade man för alla att man högtidligen accepterar Jesus som den utlovade Kristus och helhjärtat vill följa honom och hålla hans bud. De som gjorde så och som levde sitt liv så, skulle den andliga döden gå förbi, och de skulle få evigt liv.

Under timmarna och dagarna som följde gick Jesus till Getsemane, fördes till Golgata och kom segrande ut från Josef av Arimateas grav. Efter Jesu himmelfärd samlades hans trofasta lärjungar i och omkring Jerusalem första dagen i veckan till "brödsbrytelse"¹² och det gjorde de "troget"¹³. Säkerligen gjorde de inte det bara för att minnas Herren som lämnat dem, utan också för att uttrycka tacksamhet mot och tro på den härliga återlösning som han erbjöd dem.

Det är betecknande att Jesus, när han besökte sina lärjungar på den amerikanska kontinenten, också instiftade sakramentet bland dem.¹⁴ Han sa då: "Detta skall ni alltid vinnlägga er om att göra"¹⁵ och "det skall vara ett vittnesbörd för Fadern att ni alltid kommer ihåg mig"¹⁶. Och återigen när återställelsen inleddes instiftade Herren sakramentets förrättning och gav liknande instruktioner till oss som han hade gett sina tidigare lärjungar.¹⁷

Sakramentets förrättning har kallats "en av kyrkans heligaste förrättningar".¹⁸ Den behöver bli heligare för och helighållas mer av var och en av oss. Jesus Kristus själv instiftade förrättningen för att påminna oss om vad han gjort för att återlösa oss och för att lära oss hur vi kan ta del av hans återlösning och därigenom få leva med Gud igen.

Med det brutna brödet visar vi att vi minns Jesu Kristi fysiska kropp, en kropp som utsattes för smärta, bedrövelser och frestelser av alla slag,¹⁹ en kropp som tyngdes av en sådan ångestfylld börda att han blödde ur varje por,²⁰ en kropp vars kött sönderhetsades och vars hjärta korsades genom korsfästelsen.²¹ Vi uttrycker vår tro på att fastän samma kropp lades ner i döden, uppstod den från graven för att aldrig mer uppleva sjukdom, förruttelse eller död.²² Och när vi tar del av brödet visar vi vår tro på att våra

kroppar, liksom Kristi jordiska kropp, ska befrias från dödens bojor, uppstå i triumf från graven och återställas till våra eviga andar.²³

Med en liten mugg vatten betyder vi att vi minns blodet som Jesus spillde och det andliga lidande han utstod för hela mänskligheten. Vi minns smärtan som gjorde att stora blodsdroppar föll i Getsemane.²⁴ Vi minns hur han blev slagen och gisslad av dem som fängslat honom.²⁵ Vi minns blodet som rann från hans händer, fötter och sida på Golgata.²⁶ Och vi minns hans egna ord om sitt lidande: "Hur svåra vet du inte och hur intensiva vet du inte, ja, hur svåra att uthärda vet du inte."²⁷ När vi tar del av vattnet uppmärksammar vi att hans blod och lidande sonade våra synder och att han förlåter våra synder när vi omfattar och tar emot principerna och förrättningarna i hans evangelium.

Alltså påminns vi genom brödet och vattnet om att Kristus återlöser oss från död och synd. Ordningen att ta brödet först och vattnet därefter är inte oväsentlig. När vi tar del av brödet påminns vi om vår säkra uppståndelse som betyder mer än bara en återförning av kropp och ande. Genom uppståndelsens kraft återställs vi till Guds närhet.²⁸ Den verkligheten ställer oss inför vårt livs mest grundläggande fråga. Den grundläggande fråga som vi alla ställs inför är inte om vi kommer att leva utan med vem vi kommer att leva efter döden. Vi kommer alla att återvända till Guds närhet, men inte alla får stanna kvar hos honom.

Under jordelivet blir var och en av oss befläckade av synd och överträdelse.²⁹ Vi har tankar, ord och handlingar som är allt annat än dygdiga.³⁰ Kort sagt blir vi orena. Och Jesus klargjorde vad följderna är av orenhet i Guds närhet: "Intet orent kan vistas ... i hans närhet."³¹ Den verkligheten blev

uppenbar för Alma den yngre, som, när han hade träffat en helig ängel, var så plågad, söndersliten och pinad av sin orenhet att han ville bli "förintad till både själ och kropp, så att [han] inte behövde föras fram för att stå i ... Guds närhet".³²

När vi tar del av sakramentets vatten får vi lära hur vi kan bli rena från synd och överträdelse och därmed få vara i Guds närhet. Genom att utgjuta sitt oskyldiga blod tillfredsställde Jesus Kristus rättvisans krav för varje synd och överträdelse. Han erbjuder sig sedan att göra oss rena om vi har tillräckligt stor tro på honom för att omvända oss, ta emot alla frälsningens förrättningar och förbund – som börjar med dopet – och ta emot den Helige Anden. När vi tar emot den Helige Anden blir vi

renade. Jesus förkunnade tydligt den här läran:

"Och inget orent kan komma in i [Guds] rike. Därför kommer ingenting in i hans vila utom de som har tvättat sina kläder i mitt blod ...

Och detta är befallningen: Omvänd er, alla jordens ändar, och kom till mig och bli döpta i mitt namn så att ni kan bli heliggjorda genom att ta emot den Helige Anden, så att ni kan stå obefläckade inför mig på den yttersta dagen."³³

Det här är Kristi lära.³⁴ När vi tar emot den här läran och låter den styra våra liv, tvättas vi symboliskt i Kristi blod och görs rena.³⁵

Genom sakramentsbönerna uttrycker vi att vi godtar denna Kristi lära och att vi är fast beslutna att följa den. I vår vädjan till Gud, vår evige Fader, förkunnar vi att vi "alltid ska

minnas” hans dyrbara Son. Först betygar vi vår ”villighet” att minnas. Sedan ”betygar” vi att vi minns. När vi gör det förpliktar vi oss högtidligen att utöva tro på Jesus Kristus och på att han återlöste oss alla från död och synd.

Vi förkunnar vidare att vi ska ”hålla hans bud”. Det här är en högtidlig förpliktelse att omvända sig. Om våra tankar, ord eller handlingar inte har varit vad de borde ha varit tidigare, förpliktar vi oss på nytt att mer hängivet forma våra liv efter hans i framtiden.

Sedan förkunnar vi att vi ”är villiga att ta på oss hans Sons namn”.³⁶ Det är ett högtidligt åtagande att underkasta oss hans myndighet och utföra hans verk, vilket innefattar att vi tar emot varje frälsande förrättning och förbund.³⁷

När vi åtar oss att följa de här principerna blir vi i sakramentsbönerna lovade att vi ska ”ha hans Ande hos [oss]”.³⁸ Att på nytt ta emot Anden är en av de största välsignelserna, eftersom det är genom Anden som vi renas från synd och överträdelse.³⁹

Bröder och systrar, den viktigaste händelsen i tiden och evigheten är Jesu Kristi försoning. Han som genomförde försoningen har gett oss sakramentets förrättning för att hjälpa oss att inte bara minnas utan också

göra anspråk på den oförlitliga nådehandlingens välsignelser. När vi regelbundet och uppriktigt deltar i den här heliga förrättningen kan vi lättare omfatta och följa Krista lära efter dopet och därigenom sträva efter helgelse och fullfölja helgelseprocessen. Ja, sakramentets förrättning hjälper oss att trofast härda ut till änden och ta emot Faderns fullhet på samma sätt som Jesus gjorde, genom att gå från nåd till nåd.⁴⁰

Jag vittnar om Jesu Kristi makt att återlösa oss alla från död och synd och om att hans prästadömsförrättningar, däribland sakramentet, har kraften att förbereda oss för att ”se Guds, ja, Faderns, ansikte och leva”.⁴¹ Må vi ta del av sakramentet nästa vecka, och varje vecka därefter, med en djupare önskan och ett mer uppriktigt syfte, ber jag i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Matt. 26:17–20; Mark. 14:12–17; Luk. 22:7–18.
2. Se 2 Mos. 12; 4 Mos. 28:16–25; Bible Dictionary, ”Feasts”.
3. Se 2 Mos. 13:12–13; Mosiah 2:3–4; Mose 5:5–8.
4. Se Matt. 26:26; Mark. 14:22; Luk. 22:19; 1 Kor. 11:24. När Jesus däremot instiftade sakramentet bland nephiterna efter sin uppståndelse så bryter han brödet först och välsignar det sedan (se 3 Nephi 18:3).
5. Matt. 26:26; Mark. 14:22; 1 Kor. 11:24.
6. Luk. 22:19; se också 1 Kor. 11:24.

7. Luk. 22:20; se också Matt. 26:28; Mark. 14:24; 1 Kor. 11:25.
8. Matt. 26:28.
9. Luk. 22:19; se också 3 Nephi 18:11.
10. Se 2 Nephi 11:4; 25:24–25; Jakobs bok 4:5; Alma 34:14; 3 Nephi 9:17, 19–20; Mose 5:5–8.
11. Se Joh. 6:51–57; 1 Kor. 11:24–26; L&F 20:40.
12. Apg. 20:7.
13. Apg. 2:42.
14. Se 3 Nephi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3 Nephi 18:6.
16. 3 Nephi 18:7.
17. Se L&F 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Fielding Smith* (2013), s. 95. ”Enligt min uppfattning är sakramentsmötet det allra heligaste mötet av alla möten i kyrkan” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Fielding Smith*, s. 93).
19. Se Alma 7:11.
20. Se Luk. 22:44; Mosiah 3:7; L&F 19:18.
21. Se Ps. 22:16; Joh. 19:33–34; 20:25–27; 3 Nephi 11:14; L&F 6:37; James E. Talmage, *Jesu Kristus*, (1964), s. 656.
22. Se Matt. 28:6; Luk. 24:6, 39; Joh. 20:20; L&F 76:22–24.
23. Se Joh. 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3 Nephi 27:13–15.
24. Se Luk. 22:44; Mosiah 3:7; L&F 19:18.
25. Se Jes. 53:5; Matt. 26:67; 27:26, 29–30; Mark. 14:65; 15:15, 19; Luk. 22:63–65; Joh. 19:1; Mosiah 15:5.
26. Se Matt. 27:35; Mark. 15:15; Luk. 23:33; Joh. 19:16, 33–34.
27. L&F 19:15.
28. Se Alma 11:42–45; 3 Nephi 27:13–15.
29. Se Mose 6:55.
30. Se Matt. 5:27–28; 12:36; Jak. 3:1–13; Mosiah 4:29–30; Alma 12:14.
31. Mose 6:57; se också 1 Kor. 6:9; Ef. 5:5; 1 Nephi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3 Nephi 27:19; L&F 1:31–32.
32. Alma 36:15; se också v. 14; Upp. 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3 Nephi 27:19–20.
34. Se 2 Nephi 31:2–21; 3 Nephi 11:31–41; 27:13–22; L&F 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Se 3 Nephi 27:19; se också Upp. 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Ether 13:10–11; Mose 6:59–60.
36. Se L&F 20:77; Moroni 4:3.
37. Se Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998); Dallin H. Oaks, ”Att ta på oss Jesu Kristi namn”, *Nordstjärnan*, Rapport från 155:e årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, 1985, s. 74–77.
38. L&F 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Se Rom. 15:16; 1 Kor. 6:11; 2 Nephi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3 Nephi 27:20; Moroni 6:4.
40. Se L&F 93:6–20.
41. L&F 84:22.

President Thomas S. Monson

Tänk på var din fot går fram

När vi ser upp till Jesus som vårt föredöme och går i hans fotspår kan vi återvända i trygghet till vår himmelske Fader.

Mina älskade bröder och syster, jag känner mig ödmjuk när jag står inför er denna morgon. Må er tro och era böner vara med mig när jag framför mitt budskap till er.

Vi påbörjade alla en underbar och ytterst viktig resa när vi lämnade andevärlden och kom till detta ofta problematiska tillstånd som vi kallar dödligheten. Den huvudsakliga avsikten med vår tillvaro på jorden är att vi ska få en kropp av kött och ben, få upplevelser som endast är möjliga när vi skilts från våra himmelska föräldrar och för att se om vi väljer att hålla buden. I Abrahams bok kapitel tre läser vi: "Och vi skall pröva dem med detta för att se om de kommer att göra allt vad Herren deras Gud befäller dem."¹

När vi kom till jorden förde vi med oss en av Guds stora gåvor, vår handlingsfrihet. På tusentals olika sätt har vi förmånen att själva välja. Här lär vi i erfarenhetens hårda skola. Vi skiljer mellan gott och ont. Vi skiljer mellan bittert och sött. Vi lär oss att våra beslut avgör vår bestämmelse.

Jag är säker på att vi lämnade vår Fader med en överväldigande önskan

att återvända till honom, att uppnå upphöjelsen han planerat för oss och som vi själva så innerligt sökte. Även om det är vår sak att hitta och följa stigen som leder oss tillbaka till vår Fader i himlen, så sände han oss inte hit utan riktning eller vägledning. I stället har han gett oss verktygen vi behöver, och han hjälper oss när vi söker hans hjälp och försöker göra allt vi kan för att hålla ut till änden och få evigt liv.

Som vägledning har vi Guds och hans Sons ord i våra heliga skrifter. Vi får råd och undervisning av Guds profeter. Och allra viktigast, vi har fått ett fullkomligt exempel som vi kan följa, ja, vår Herre och Frälsare Jesu Kristi exempel, och vi har befallts att följa hans exempel. Frälsaren själv sa: "Kom ... och följ mig."² "De gärningar som ni har sett mig göra skall även ni göra."³ Han ställde frågan: "Vad slags män bör ni då vara?" Och sedan svarade han: "Sannerligen säger jag er: Sådana som jag är."⁴ "Han stakade ut stigen och visade vägen."⁵

När vi ser upp till Jesus som vårt föredöme och följer i hans fotspår kan vi återvända i trygghet till vår himmelske Fader för att leva med honom för

evigt. Profeten Nephi sade: "Om en människa inte håller ut intill änden genom att följa den levande Gudens Sons exempel, så kan hon inte bli frälst."⁶

Varje gång en kvinna berättade om sina upplevelser i det heliga landet utropade hon: "Jag vandrade där Jesus vandrade."

Hon hade varit i den trakt där Jesus levde och undervisade. Kanske hade hon stått på samma klippa där han en gång stått, eller sett ut över samma bergskedja som han en gång sett ut över. Själva upplevelserna var speciella för henne, men att fysiskt vandra *där* Jesus vandrade är mindre viktigt än att vandra *som* han vandrade. Att ta efter hans gärningar och följa hans exempel är mycket viktigare än att försöka hitta samma stigar som han vandrade på under jordelivet.

När Jesus bad en viss rik man att "komma och följa honom"⁷ menade han inte bara att den rike mannen skulle följa honom över bergen och ner i dalarna.

Vi behöver inte vandra utmed Galileiska sjön eller bland Judéens höjder för att vandra där Jesus vandrade. Vi kan alla vandra samma stig som han vandrade när vi, med hans ord i våra öron, hans ande i vårt bröst och hans undervisning som vägledning i livet, väljer att följa honom genom vår vandring på jorden. Hans exempel lyser upp vägen. Han sa: "Jag är vägen och sanningen och livet."⁸

När vi studerar den väg Jesus vandrade inser vi att den tog honom igenom många av de svårigheter vi själva möter i livet.

Jesus vandrade till exempel längs besvikelsens stig. Han upplevde många besvikelser, men en av de mest intensiva beskrivs i hans klagan över Jerusalem i slutet av hans offentliga verksamhet. Israels barn hade förkastat

tryggheten som hans beskyddande vinge erbjöd dem. Han såg ut över staden som snart skulle lämnas åt ödeläggelsen och överväldigades av djup sorg. Han utropade i sin smärta: "Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar dem som är sända till dig! Hur ofta hade jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte."⁹

Jesus vandrade längs frestelsens stig. Lucifer, den onde, samlade sitt största vapen, sitt mest lockande ordklyveri, och frestade honom när han fastat i 40 dagar och 40 nätter. Jesus gav inte efter utan motstod varje frestelse. Han avvisade honom med orden: "Gå bort, Satan!"¹⁰

Jesus vandrade längs smärtans stig. Tänk på Getsemane, där han "kom i svår ångest ... och hans svett blev som blodsdroppar, som föll ner på jorden".¹¹ Och ingen kan glömma hans lidande på det grymma korset.

Var och en av oss ska vandra längs besvikelsens stig, kanske på grund av en förlorad möjlighet, en missbrukat styrka, en älskad persons val eller ett eget val. Frestelsens stig kommer också alla att möta. Vi läser i kapitel 29 i Läran och förbunden: "Och det är nödvändigt att djävulen frestar människobarnen, annars skulle de inte kunna handla av sig själva."¹²

Likaså kommer vi att vandra längs smärtans stig. Vi som hans tjänare kan inte förvänta oss mer än Mästaren, som inte lämnade jordelivet förrän efter stor smärta och stort lidande.

Men samtidigt som vår stig för med sig bitter smärta för den också med sig stor glädje.

Vi kan med Jesus vandra längs lydnadens stig. Det blir inte alltid lätt, men låt oss som motto ha Samuels ord: "Se, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av baggar."¹³ Låt oss minnas att slutresultatet av olydnad är fångenskap och

död medan belöningen för lydnad är frihet och evigt liv.

Vi kan som Jesus vandra längs tjänandets stig. Som ett godhetens sökarljus belyser Jesu liv hur vi kan verka bland människorna. Han gav styrka åt krymplingens ben, syn åt den blindes ögon och hörsel åt den döves öron.

Jesus vandrade bönen stig. Han lärde oss be genom att ge oss den vackra bön som kallas Fader vår. Och vem kan glömma hans bön i Getsemane: "Ske inte min vilja utan din."¹⁴

Annan undervisning till oss från Frälsaren är lätt tillgänglig, den finns i de heliga skrifterna. I sin bergspredikan lär han oss att vara barmhärtiga, ödmjuka, rättfärdiga, renhjärtade, att skapa frid. Han säger till oss att modigt stå för vår tro, även när vi hånas eller förföljs. Han ber oss låta vårt ljus lysa så att andra kan se det och vilja prisa vår Fader i himlen. Han lär oss att

vara moraliskt rena i både tanke och handling. Han säger att det är mycket viktigare att samla skatter i himlen än på jorden.¹⁵

Hans liknelser undervisar med makt och myndighet. Med berättelsen om den barmhärtige samariten lär han oss att älska och tjäna vår nästa.¹⁶ I sin liknelse om talenterna lär han oss att förbättra oss själva och sträva efter fullkomlighet.¹⁷ Genom liknelsen om det återfunna fåret ber han oss gå ut och rädda dem som lämnat stigen och gått vilse.¹⁸

När vi strävar efter att sätta Kristus i centrum i våra liv genom att lära av hans ord, följa hans undervisning och vandra på hans stigar, lovar han att dela med oss det eviga liv som han

dog för att uppnå. Det finns inget viktigare mål än detta, att vi ska välja att ta emot hans lära och bli hans lärjungar och utföra hans verk under jordelivet. Inget annat val vi gör kan göra oss till den han kan göra oss till.

När jag tänker på dem som i sanning har försökt följa Frälsarens exempel och som vandrat längs hans stig, så tänker jag osökt på Gustav och Margarete Wacker, två av de mest kristuslika människor jag känt. De var tyskar som hade utvandrat till östra Kanada, och jag träffade dem när jag verkade som missionspresident där. Broder Wacker livnärde sig som frisör. De hade inte mycket, men delade med sig av allt de hade. De välsignades inte med barn men tog hand om alla som

kom till deras hem. Män och kvinnor med lärdom och bildning sökte upp dessa enkla, olärda Guds tjänare och skattade sig lyckliga om de fick tillbringa en timme i deras närhet.

De såg alldagliga ut, talade stapplande engelska och var aningen svåra att förstå. Deras hem var anspråkslöst. De hade varken bil eller tv eller något av det som världen vanligtvis lägger märke till. Men de trofasta kom till deras dörr för att få uppleva den ande som rådde där. Deras hem var ett himmelrike på jorden och de utstrålade en anda av ren frid och godhet.

Även vi kan utstråla denna anda och dela den med världen när vi vandrar längs vår Frälsares stig och följer hans fullkomliga föredöme.

Ordspråksboken manar oss: ”Tänk på var din fot går fram.”¹⁹ När vi gör det har vi tron och önskan att vandra den stig som Jesus vandrade. Då tvivlar vi inte på att vi är på den stig som vår Fader vill att vi ska följa. Frälsarens exempel ger oss en mall för allt vi gör och hans ord ger oss osviklig vägledning. Hans stig för oss hem i säkerhet. Må vi välsignas med detta är min bön i Jesu Kristi namn, han som jag älskar, som jag tjänar och som jag vittnar om, amen. ■

SLUTNOTER

1. Abraham 3:25.
2. Luk. 18:22.
3. 3 Nephi 27:21.
4. 3 Nephi 27:27.
5. Eliza R. Snow, ”How Great the Wisdom and the Love”, *Hymns*, nr. 195.
6. 2 Nephi 31:16.
7. Se Luk. 18:22.
8. Joh. 14:6.
9. Luk. 13:34.
10. Matt. 4:10.
11. Luk. 22:44.
12. L&F 29:39.
13. 1 Sam. 15:22.
14. Luk. 22:42.
15. Se Matt. 5; 6.
16. Se Luk. 10:30–37.
17. Se Matt. 25:14–30.
18. Se Luk. 15:4–7.
19. Ords. 4:26.

Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

Stanna i båten och håll dig fast!

Om vi håller blicken fäst på Herren utlovas vi en ojämefrlig välsignelse.

Nyligen tog en god vän med sig sin son på en tur nerför Coloradofloden genom Cataract Canyon i sydöstra Utah. Kanjonen är berömd för sin 23 kilometer långa sträcka med forsar som kan vara mycket riskfyllda.

De hade förberett sig för äventyret genom att noga gå igenom innehållet på National Park Services webbplats, där det finns viktig information om personlig förberedelse och vanliga, dolda faror.

Innan de gav sig iväg gick en erfaren färdledare igenom viktiga säkerhetsföreskrifter. Han betonade tre huvudregler som skulle skydda gruppen under forsranningen. "Regel ett: Stanna i båten! Regel två: Bär alltid flytväst! Regel tre: Håll dig alltid fast med båda händerna!" Sedan sa han, med ännu större eftertryck: "Kom framför allt ihåg regel ett: Stanna i båten!"

Det här äventyret påminner mig om vår jordiska färd. De flesta av oss upplever perioder i våra liv där vi uppskattar livets lugna vatten. Vid andra tider råkar vi ut för forsar som

bildligt kan jämföras med forsarna på 23-kilometerssträckan genom Cataract Canyon, svårigheter som kan bestå i kroppslig eller psykisk ohälsa, förlusten av en nära anhörig, brustna drömmar och förhoppningar och, för några, en troskris när de ställs inför livets problem, frågor och tvivel.

Herren har i sin godhet ordnat med hjälp: en båt, viktig utrustning som flytvästar och erfarna färdledare som ger ledning samt säkerhetsföreskrifter för att hjälpa oss klara av att ta oss längs med livets flod till slutmålet.

Låt oss ta upp regel ett: Stanna i båten!

President Brigham Young använde ofta "det gamla skeppet Sion" som metafor för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Han sa vid ett tillfälle: "Vi är mitt ute på havet. Det drar ihop sig till storm och som sjömännen säger, får hon kämpa hårt. 'Jag tänker inte stanna här', säger en. 'Jag tror inte att det här är "Skeppet Sion".' 'Men vi är mitt ute på havet.' 'Det bryr jag mig inte om. Jag blir inte kvar här.' Han kastar av sig rocken och hoppar

överbord. Drunknar han inte? Jo. Så är det med dem som lämnar denna kyrka. Den är det 'gamla skeppet Sion'. Låt oss stanna på det."¹

Vid ett annat tillfälle sa president Young att han också var orolig för att människor skulle gå vilse när de blir välsignade, när livet leker: "Det är i lugnt väder, när det gamla skeppet Sion seglar i en stilla bris [och] allt är frid på däck, som några av bröderna vill ge sig ut i valbåtarna för att ... bada och några drunknar, några driver bort och andra återvänder till skeppet. Låt oss hålla fast vid det gamla skeppet så för hon oss i hamn i [säkerhet]. Ni behöver inte oroa er."²

Slutligen påminde president Young de heliga: "Vi är ombord på det gamla skeppet Sion ... [Gud] står vid rodret och är kvar där ... Allt är väl. Sjung halleluja, för Herren är här. Han befäller och leder oss. Om de heliga obetingad litar på sin Gud, aldrig överger sina förbund eller sin Gud, leder han oss rätt."³

Med tanke på de svårigheter vi alla står inför i dag, hur kan vi hålla oss kvar på det gamla skeppet Sion?

Låt mig förklara. Vi behöver uppleva fortsatt omvändelse genom öka vår tro på Jesus Kristus och vår trofasthet mot hans evangelium, inte bara en gång utan regelbundet. Alma frågade: "Och se, nu säger jag er, mina bröder [och systrar]: Om ni har upplevt en hjärtats förändring, och om ni har känt er manade att sjunga sången om den återlösande kärleken, så vill jag fråga: Har ni den känslan nu?"⁴

De erfarna färdledarna kan jämföras med kyrkans apostlar och profeter och inspirerade lokala prästadöms- och biorganisationsledare. De hjälper oss i säkerhet fram till vårt slutliga mål.

Nyligen talade jag vid seminariet för nya missionspresidenter och gav dem följande råd:

"Håll missionens blick riktad på kyrkans ledare ... Vi för er inte och ... kan inte föra [er] vilse.

Och när ni lär era missionärer att rikta blicken på oss, lär dem då att aldrig följa dem som tror att de vet mer om hur kyrkans angelägenheter ska handhas än ... vår himmelske Fader och Herren Jesus Kristus" genom de

prästadömsledare som har nycklarna till att presidera.

"Jag har i min verksamhet upptäckt att de som blivit vilsna [och] förvirrade typiskt nog är de som oftast ... glömt att när första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum talar med en röst så är det Herrens röst för den tiden. Herren påminner oss: 'Antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma' [L&F 1:38]."⁵

Med andra ord lämnar de det gamla skeppet Sion, de avfaller. Tragiskt nog får de ofta uppleva oönskade följder på kort sikt och så småningom på lång sikt, inte bara för egen del utan också i familjens liv.

Våra lokala ledare i kyrkan har i likhet med vana färdledare lärt av livets erfarenheter. De har utbildats och handledts av apostlar och profeter och andra ämbetsmän i kyrkan. Och vad än viktigare: Herren själv har undervisat dem.

I år talade jag till de unga vuxna i kyrkan vid KUV:s brasafton i maj. Jag sa:

"Jag har hört att vissa människor anser att kyrkans ledare lever inuti en 'bubbla'. Vad de glömmet är att vi är erfarna män och kvinnor och att vi har levt våra liv på så många platser och arbetat med många människor med olika bakgrund. Våra nuvarande uppdrag inom kyrkan för oss bokstavligen jorden runt, där vi träffar världens politiska, religiösa och humanitära ledare samt företagsledare. Vi har ju besökt [ledare i] Vita huset i Washington och nationers [och religioners] ledare världen runt, men vi har också besökt de enklaste [familjer och personer] på jorden ...

Om ni noga betraktar våra liv och vårt tjänande, håller ni nog med om att vi ser och upplever världen på ett sätt som få andra gör. Ni inser då att

vi lever i en 'bubbla' i mindre grad än de flesta ...

Det är något med [kyrkans ledares] visdom, enskilt och som grupp, som borde ge er lite tröst. Vi har upplevt allt, inklusive följderna av olika samhällslagar, handlingsprogram, besvikelser, tragedier och dödsfall i våra egna familjer. Vi är inte omedvetna om era liv."⁶

Jämte regel ett som jag har förklarat, kom också ihåg regel två och tre: Bär alltid flytväst och håll dig fast med båda händerna. Herrens ord finns i skrifterna och i apostlarnas och profeternas undervisning. De ger oss råd och ledning som, om de följs, fungerar som andliga flytvästar och de hjälper oss veta hur vi ska hålla oss fast med båda händerna.

Vi behöver bli som Mosiahs söner som blev "starka i kunskapen om sanningen". Vi kan bli män och kvinnor "med sunt förstånd". Det kan vi bara uppnå om vi "flitigt utforskar skrifterna för att [vi] skall kunna få kännedom om Guds ord".⁷

När vi utforskar skrifterna och nuvarande och tidigare apostlars och profeters ord bör vi koncentrera oss på att studera, efterleva och älska Kristi lära.

Förutom att göra personliga skriftstudier till en vana, måste vi göra som Mosiahs söner och hänge oss åt "mycket bön och fasta".⁸

Det tycks som om de här sakerna som är svåra att mäta är av stor vikt. Koncentrera dig på de här enkla sakerna och låt inte annat avleda din uppmärksamhet.

Jag har känt personer som inte har stannat i båten och inte har hållit sig fast med båda händerna under prövningar och svårigheter eller som inte har stannat i båten när det har varit förhållandevis lugnt. Jag har sett att många av dem tappade sitt fokus på de centrala sanningarna i evangeliet: skälet till att de gick med i kyrkan, skälet till att de aktivt och hängivet levde efter evangeliets normer och var till välsignelse för andra genom hängivet tjänande, på alla de sätt som kyrkan

har varit "en plats för andlig näring och utveckling".⁹

Joseph Smith undervisade om den här centrala sanningen: "De fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta."¹⁰

Om vi håller blicken fäst på Herren utlovas vi en ojämförlig välsignelse: "Därför måste ni sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor. Om ni alltså strävar framåt, mättar er med Kristi ord och håller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv."¹¹

Ibland börjar trofasta sista dagars heliga och oppriktiga undersökare koncentrera sig på "tilläggen" i stället för på grundläggande principer. Det vill säga: Satan frestar oss och avleder vår uppmärksamhet från det återställda evangeliets enkla och klara budskap. Det här leder ofta till att de slutar ta sakramentet därför att de fokuserar på, ja, är helt upptagna av, mindre viktiga seder eller lärosatser.

Andra koncentrerar sig på de frågor och tvivel de har. Att ha frågor och uppleva tvivel är naturligtvis inte oförenligt med hängivet lärjungeskap. Första presidentskapets råd och de tolv apostlarnas kворum tillkännagav nyligen: "Vi förstår att medlemmar i kyrkan ibland har frågor om kyrkans lära, historia eller handlingssätt. Medlemmar har alltid frihet att ställa sådana frågor och oppriktigt söka större insikt."¹²

Tänk på att Joseph Smith själv hade frågor som inledde återställelsen. Han var en sökare och fann i likhet med Abraham svaren på de viktigaste frågorna i livet.

De viktiga frågorna koncentrerar sig på det som betyder allra mest: vår himmelske Faders plan och Frälsarens försoning. Vårt sökande bör leda till att vi blir goda, kärleksfulla, förlåtande, tålmodiga och hängivna lärjungar. Vi måste vara villiga, som Paulus lärde, att "[bära] varandras bördor, så uppfyller [vi] Kristi lag".¹³

Att bära varandras bördor innebär att hjälpa, stötta och förstå alla: de som är sjuka, svaga, fattiga i anden och kroppen, den som söker och den som är bekymrad och också andra medlemmar som försöker vara Kristi lärjungar, samt kyrkans ledare som kallats av Herren att verka en tid.

Bröder och systrar, stanna i båten, använd flytväst och håll er fast er med båda händerna. Undvik allt som avleder er uppmärksamhet! Och om någon av er har fallit ur båten, ska vi leta efter er, hitta er, hjälpa er och dra upp er på det gamla skeppet Sion i säkerhet, där Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus står vid rodret och leder oss rätt. Det vittnar jag i ödmjukhet om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 82.
2. Brigham Young, "Discourse", *Deseret News*, 27 jan. 1858, s. 373.
3. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News*, 18 nov. 1857, s. 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, "Mission Leadership" (tal hållet under seminarium för nya missionspresidenter, 25 juni 2014), s. 8.
6. M. Russell Ballard, "Bli stilla och besinna att jag är Gud" (KUV:s brasafton, 4 maj 2014); lds.org/broadcasts.
7. Se Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Brev från första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum, 28 juni 2014.
10. Joseph Smith, *Elders' Journal*, juli 1838, s. 44; se också Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith, s. 49.
11. 2 Nephi 31:20.
12. Brev från första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum, 28 juni 2014.
13. Gal. 6:2.

Äldste Richard G. Scott
i de tolv apostlarnas kворum

Sätt utövandet av din tro främst

Trots alla negativa utmaningar vi har i livet måste vi ta oss tid att aktivt utöva vår tro.

När Adam och Eva var i Edens lustgård blev de rikligt välsignade med allt som de behövde för sitt dagliga uppehälle. De hade inga svårigheter, utmaningar eller smärtor. Eftersom de aldrig hade upplevt svåra tider visste de inte att de kunde vara lyckliga. De hade aldrig upplevt oro, så de kunde inte känna frid.

Så småningom överträdde Adam och Eva budet att inte äta av frukten från trädet med kunskap om gott och ont. Därför var de inte längre kvar i ett tillstånd av oskuld. De började uppleva motsatsens princip. De började råka ut för sjukdomar som försvagade deras hälsa. De började känna sorg såväl som glädje.

Genom att Adam och Eva åt av den förbjudna frukten introducerades kunskapen om gott och ont i världen. Deras val gjorde det möjligt för var och en av oss att komma till jorden för att bli prövade.¹ Vi har välsignats med handlingsfriheten, som är förmågan att fatta beslut och att ta ansvar för dessa beslut. Fallet möjliggjorde känslor av både glädje och sorg i våra liv. Vi vet vad frid är eftersom vi kan känna oro.²

Vår Fader i himlen visste att det här skulle ske med oss. Allt är en del

av hans fullkomliga lycksalighetsplan. Han förberedde en väg genom sin fullkomligt lydige Son, Jesus Kristus, vår Frälsare, vars försoning kan övervinna varje svårighet vi upplever under jordelivet.

Vi lever i svåra tider. Jag behöver inte nämna alla källor till ont i världen. Det är inte nödvändigt att beskriva alla de utmaningar och sorger som är en del av jordelivet. Vi är alla väl förtrogna med vår egen kamp mot frestelser, smärta och sorg.

Vi fick lära att avsikten med att vi skulle komma hit var att vi skulle prövas och utvecklas.³ Vi visste att vi skulle möta motståndarens ondska. Ibland kan det kännas som om vi är mer medvetna om jordelivets negativa sidor än om dess positiva. Profeten Lehi lärde: "Ty det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting."⁴ Trots alla negativa utmaningar vi har i livet måste vi ta oss tid att aktivt utöva vår tro. Sådant utövande inbjuder den positiva, trosfyllda kraften i Jesu Kristi försoning till våra liv.

Vår Fader i himlen har gett oss verktyg för att hjälpa oss komma till Kristus och utöva tro på hans

försoning. När de här verktygen blir till grundläggande vanor visar de den enklaste vägen till att finna frid i jordelivets utmaningar. I dag har jag valt att ta upp fyra av dessa verktyg. När jag talar, utvärdera då gärna ditt eget, personliga bruk av varje verktyg. Sök sedan Herrens vägledning för att avgöra hur du bättre kan använda vart och ett av dem.

Bönen

Det första verktyget är bönen. Välj att samtala ofta med din Fader i himlen. Ta dig tid att varje dag dela dina tankar och känslor med honom. Berätta för honom om allt som rör dig. Han är intresserad av de viktigaste såväl som de mest triviala sidorna av ditt liv. Dela hela skalan av känslor och upplevelser med honom.

Eftersom han respekterar din handlingsfrihet tvingar han dig aldrig att be till honom. Men när du utövar handlingsfrihet och tar med honom i varje aspekt av ditt dagliga liv börjar ditt hjärta fyllas av frid, jublande frid. Den friden belyser dina svårigheter med ett evigt ljus. Den hjälper dig hantera de här utmaningarna med ett evigt perspektiv.

Föräldrar, hjälp till att skydda era barn genom att rusta dem morgon och kväll med familjbönens kraft. Barnen bombarderas dagligen av ondska: begär, girighet, stolthet och många andra syndfulla beteenden. Skydda era barn från det dagliga världsliga inflytandet genom att rusta dem med familjbönens mäktiga välsignelser. Familjbön borde vara en daglig prioritet som inte är förhandlingsbar.

Skriftstudier

Det andra verktyget är att studera Guds ord i skrifterna och de levande profeternas ord. Vi talar med Gud genom bön. Han svarar oss oftast

genom sitt skrivna ord. Om du vill veta hur den gudomliges röst låter och känns, läs då hans ord, studera skrifterna och begrund dem.⁵ Gör dem till en väsentlig del av det dagliga livet. Om du vill att dina barn ska känna igen, förstå och handla enligt Andens maningar måste du studera skrifterna med dem.

Fall inte för Satans lögn att du inte har tid att studera skrifterna. Välj att ta dig tid till att studera dem. Att dagligen mätta sig med Guds ord är viktigare än sömn, skola, arbete, teveprogram, videospel eller sociala media. Du kan behöva prioritera annorlunda för att få tid att studera Guds ord. I så fall, gör det!

Det finns många profetiska löften om välsignelserna som kommer av dagliga studier i skrifterna.⁶

Jag instämmer och lovar dig: Om du avsätter tid varje dag, personligen och med din familj, till att studera Guds ord så kommer frid att råda i ditt liv. Den friden kommer inte utifrån världen. Friden kommer inifrån ditt hem, inifrån din familj inifrån ditt eget hjärta. Den är en Andens gåva. Den strålar ut från dig och påverkar andra i världen omkring dig. Du gör något mycket betydelsefullt när du bidrar till den ökande friden i världen.

Jag säger inte att du inte får några fler provningar. Kom ihåg att när Adam och Eva var i lustgården var de fria från utmaningar, men de kunde inte uppleva glädje, lycka och frid.⁷ Provningar är en viktig del av jordelivet. Genom dagliga, ihärdiga skriftstudier finner du frid i tumultet omkring dig och styrka att motstå

frestelser. Du utvecklar en stark tro på Guds nåd och vet att genom Jesu Kristi försoning kommer allt att ställas tillrätta efter Guds tidsplan.

Familjens hemafton

När du arbetar på att stärka din familj och främja frid, kom då ihåg det tredje verktyget: familjens hemafton varje vecka. Var försiktig så att inte hemaftonen bara blir till något som du drar ihop efter en hektisk dag. Bestäm att på måndagskvällen ska din familj vara tillsammans hemma. Låt inte jobbkrav, idrott, aktiviteter, läxor eller något annat bli viktigare än tiden du tillbringar tillsammans hemma med din familj.

Hur kvällen struktureras har inte lika stor betydelse som den investerade tiden. Evangeliet bör undervisas både formellt och informellt. Gör det till en meningsfull upplevelse för varje familjemedlem. Familjens hemafton är ett värdefullt tillfälle att bära vittnesbörd i en trygg miljö, att lära sig undervisa, planera och organisera, att stärka familjebanden, att utveckla familjetraditioner, att samtala med

varandra och framförallt att ha riktigt roligt tillsammans!

På generalkonferensen i april förkunnade syster Linda S. Reeves djärvt: ”Jag [måste] vittna om välsignelserna av dagliga skriftstudier och bön och hemafton varje vecka. Det är just de här vanorna som tar bort stressen, ger våra liv inriktning och beskyddar våra hem.”⁸ Syster Reeves är en mycket klok kvinna. Med kraft uppmanar jag er att söka få ett eget vittnesbörd om de här tre avgörande vanorna.

Tempelbesök

Det fjärde verktyget är att besöka templet. Vi vet alla att det inte finns någon plats på jorden som är mer fridfull än Guds tempel. Om du inte har en tempelrekommendation, uppfyll kraven för att få en. När du har en rekommendation, använd den ofta.⁹ Planera tid att regelbundet vara i templet. Låt inte någon eller något hindra dig från att vara där.

När du är i templet, lyssna till orden i förrättningarna, begrunda dem, be om dem och sök att förstå deras innebörd.

Templet är en av de bästa platserna för att förstå kraften i Jesu Kristi försoning. Sök *honom* där. Kom ihåg att du kan välsignas på många fler sätt om du tar med dig egna släktnamn till templet.

De här fyra verktygen är grundläggande vanor som förankrar ditt liv i Jesu Kristi försonings kraft. Kom ihåg att Frälsaren är Fridsfursten. Frid i detta jordiska liv kommer genom hans försoningsoffer. När vi konsekvent ber morgon och kväll, studerar skrifterna dagligen, har hemafton varje vecka och besöker templet regelbundet följer vi aktivt hans inbjudan att ”komma till honom”. Ju mer vi utvecklar de här vanorna, desto mer angelägen är Satan att skada oss, men desto mindre är hans förmåga att göra det. Genom att använda de här verktygen utövar vi vår handlingsfrihet till att ta emot alla försoningsoffers gåvor.

Jag påstår inte att alla livets svårigheter försvinner när du gör det här. Vi kom till jordelivet just för att växa genom prövningar. Prövningar hjälper oss att bli mer lika vår Fader i himlen och Jesu Kristi försoning gör det möjligt för oss att uthärda de här utmaningarna.¹⁰ Jag vittnar om att när vi aktivt kommer till honom kan vi uthärda varje frestelse, varje sorg, varje utmaning vi möter, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mose 5:11.
2. Se Mose 4–5.
3. Se Abraham 3:25.
4. 2 Nephi 2:11.
5. Se L&F 18:36; se också v. 34–35.
6. Här är några exempel:

President Thomas S. Monson sa: ”När vi läser och begrundar skrifterna upplever vi Andens ljuva viskningar till våra själar. Vi kan finna svar på våra frågor. Vi lär oss om välsignelserna som kommer av att hålla Guds bud. Vi får ett säkert vittnesbörd om vår himmelske Fader och vår Frälsare Jesus Kristus och om deras kärlek till oss. När skriftstudier samverkar med våra böner kan vi med säkerhet veta att Jesu Kristi evangelium är sant ... Om vi

Cuahtémoc, Mexiko

minns bönen och tar oss tid att vända oss till skrifterna, blir våra liv oändligt mer välsignade, och våra bördor görs lättare" ("Vi vandrar aldrig ensamma", *Liahona*, nov. 2013, s. 122).

President Gordon B. Hinckley sa: "Utan reservation lovar jag er att om var och en av er följer detta enkla program, oavsett hur många gånger ni har läst Mormons bok tidigare, så kommer ni att känna Herrens ande i större mått i ert liv och ert hem, en starkare beslutsamhet att vandra i lydnad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever." ("Ett levande och sant vittnesbörd", *Liahona*, aug. 2005, s. 6).

President Howard W. Hunter sa: "Familjerna får stora välsignelser när kloka fäder och mödrar samlar barnen omkring sig och läser ur skrifterna tillsammans och sedan otvunget och på ett sätt som är förstäligt för alla diskuterar de vackra berättelserna och de intryck de efterlämnar. Ofta har de unga och de små förvånande insikter i och uppskattning av religionens grundläggande litteratur" (se "Att läsa skrifterna", *Nordstjärnan*, maj 1980, s. 97).

President Ezra Taft Benson sa: "Vi gör ofta stora ansträngningar för att försöka öka aktiviteten i våra stavar. Vi arbetar flitigt med att öka närvaron på sakramentsmötena. Vi arbetar på att få fler unga män att gå på mission. Vi strävar efter att få ett större antal att gifta sig i templet. Allt det här är berömvärda insatser och viktigt för rikets tillväxt. Men när enskilda medlemmar och familjer fördjupar sig i skrifterna regelbundet och konsekvent, förbättras dessa andra områden automatiskt. Vittnesbörden växer. Beslut stärks. Familjer

beskyddas. Personlig uppenbarelse flödar" (se "Ordets makt", *Nordstjärnan*, nr 6 1986, s. 82–83).

President Spencer W. Kimball förkunnade: "Jag märker att när jag blir försumlig i mitt förhållande till gudomen, och när det verkar som om inget gudomligt öra hör och ingen gudomlig röst talar, då är jag långt, långt borta. Om jag då fördjupar mig i skrifterna krymper avståndet och andligheten kommer tillbaka. Jag märker att jag känner större kärlek till dem jag måste älska av allt mitt hjärta, själ, sinne och styrka, och när jag älskar dem mer finner jag det lättare att följa deras råd" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W. Kimball* [2006], s. 68–69).

President Marion G. Romney sa: "Jag är övertygad om att om föräldrar i våra hem läser Mormons bok, regelbundet och i en anda av bön, själva och tillsammans med sina barn, så kommer andan i denna underbara bok att genomsyra våra hem och alla som bor där. Vörndnaden ökar liksom den ömsidiga respekten och hänsynen för varandra. Missämja upphör. Föräldrar undervisar sina barn med större kärlek och visdom. Barnen blir mer mottagliga för sina föräldrars råd och följer dem mer. Rättfärdigheten tilltar. Tro, hopp och kärlek – Kristi rena kärlek – råder då i våra hem och i våra liv och skänker oss frid, glädje och lycka" (se "Mormons bok", *Nordstjärnan*, okt. 1980, s. 121).

President Boyd K. Packer sa: "Sann lärdom, som blir förstädd, förändrar attityder och beteende. Att studera evangeliets lärdomar förbättrar beteendet snabbare än studier av själva beteendet" ("Frukten icke", *Liahona*, maj 2004, s. 79).

Äldste David A. Bednar sa: "Varje familjebön, varje gång familjen studerar skrifterna tillsammans och varje hemafton är ett penseldrag på vår själs målarduk. Kanske finns det inte någon enskild händelse som tycks imponerande eller minnesvärd. Men precis som de gula och guldgula och bruna penseldragen kompletterar varandra och skapar ett imponerande mästerverk, så kan det här att vi konsekvent gör till synes små saker leda till betydande andliga resultat" ("Flitigare och mer omtänksamma hemma", *Liahona*, nov. 2009, s. 19–20).

7. Se 2 Nephi 2:13.

8. Linda S. Reeves, "Skydd mot pornografi – ett hem med Kristus i centrum", *Liahona*, maj 2014, s. 17.

9. President Howard W. Hunter sa: "I denna anda inbjuder jag de sista dagars heliga att se på Herrens tempel som en stor symbol för ert medlemskap. Det är mitt hjärtas djupaste önskan att alla medlemmar i kyrkan blir värdiga att gå in i templet. Det skulle behaga Herren om alla vuxna medlemmar vore värdiga – och hade – en giltigt tempelrekommendation. De saker som vi måste göra och inte får göra för att vara värdiga en tempelrekommendation är samma saker som garanterar att vi blir lyckliga både som individer och familjer. Låt oss bli ett tempelbesökande folk. Kom till templet så ofta som personliga omständigheter tillåter. Sätt upp en bild på ett tempel i ert hem så att era barn ser det. Lär dem om ändamålen med Herrens hus. Få dem att under sina tidigaste år planera att åka till templet och sedan förbli värdiga denna välsignelse" ("Dyrbara och mycket stora löften", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 7).

10. Se 2 Nephi 2:2.

Äldste Carlos A. Godoy
i de sjuttios kvorum

Herren har en plan för oss!

Om vi fortsätter att leva som vi gör, kommer då de välsignelser som utlovas i våra patriarkaliska välsignelser att uppfyllas?

Vilken förmån det är att vara en del av denna historiska konferens när talare har möjligheten att tala sitt modersmål. När jag senast stod vid denna talarstol oroade jag mig för mitt engelska uttal. Nu oroar jag mig för min portugisiska. Jag vill inte prata snabbare än undertexten.

Alla har vi upplevt eller kommer att uppleva stunder när vi fattar viktiga beslut i våra liv. Vilket yrke ska jag välja? Ska jag gå ut som missionär? Är det här den rätta för mig att gifta mig med?

Inom de här olika områdena i livet kan en liten förändring åt något håll få avgörande följder. Med president Dieter F. Uchtdorfs ord: "Då jag under åren tjänat Herren ... har jag insett att skillnaden mellan lycka och elände hos enskilda, i äktenskap och i familjer i grund och botten ofta handlar om ett fel på endast några få grader" ("Det handlar om några få grader", *Liahona*, maj 2008, s. 58).

Hur kan vi undvika de här små felräkningarna?

Jag ska illustrera mitt budskap med en personlig upplevelse.

I slutet av 1980-talet bestod vår unga familj av min fru Mônica, två av våra fyra barn och mig. Vi bodde

i São Paulo i Brasilien. Jag arbetade för ett bra företag. Jag var färdig med mina studier och hade nyligen blivit avlöst som biskop i församlingen där vi bott. Livet lekte och allt verkade

vara som det skulle – tills en dag när en gammal vän kom på besök.

När han skulle gå sa han något och ställde en fråga som gjorde mig lite osäker. Han sa: "Carlos, allting verkar gå bra för dig, familjen, ditt jobb och ditt tjänande i kyrkan men ..." och så kom frågan: "Om du fortsätter att leva som du gör nu, kommer då de välsignelser som utlovas i din patriarkaliska välsignelse att uppfyllas?"

Jag hade aldrig tänkt på min patriarkaliska välsignelse på det sättet. Jag läste den då och då, men aldrig för att se framtida välsignelser och utvärdera hur jag levde just nu.

Efter hans besök tänkte jag på min patriarkaliska välsignelse och undrade: "Om vi fortsätter att leva som vi gör nu, blir de utlovade välsignelserna uppfyllda?" Efter att ha tänkt på saken fick jag en känsla av att vissa förändringar behövdes. Särskilt vad gällde utbildning och yrke.

Det var inget val mellan rätt och fel, utan mellan bra och bättre, som äldste Dallin H. Oaks lärde oss när han sa: "När vi överväger olika val bör vi komma ihåg att det inte räcker att något är bra. Andra val är bättre, och ytterligare andra är bäst" ("Bra, bättre, bäst", *Liahona*, nov. 2007, s. 105).

Hur kan vi då vara säkra på att vi fattar det bästa beslutet?

Här är några principer som jag lärt mig:

Första principen: Vi måste ha målet i sikte när vi bedömer våra alternativ

Om vi fattar beslut som kan påverka oss och dem vi älskar på lång sikt utan att se på följderna så kan det medföra vissa risker. Om vi däremot tänker igenom vilka följder besluten kan få i framtiden, så ser vi tydligare vilken väg vi bör följa i nuläget.

Att förstå vilka vi är, varför vi är här och vad Herren förväntar sig av

oss i det här livet, ger oss det större perspektiv som vi behöver.

Det finns exempel i skrifterna på hur ett större perspektiv kan visa vilken väg vi bör ta.

Mose talade med Herren ansikte mot ansikte. Han lärde sig om frälsningsplanen och förstod därför bättre sin roll som profet för Israels insamling.

”Och Gud talade till Mose och sade: Se, jag är Herren Gud den Allsmäktige ...

och jag skall visa dig mina händers verk ...

Och jag har ett uppdrag åt dig, min son Mose” (Mose 1:3–4, 6).

Med den här insikten kunde Mose uthärda många års lidande i öknen och leda Israel tillbaka till deras hem.

Lehi, den store profeten i Mormons bok, drömde och såg en syn där han

fick veta att hans mission var att leda sin familj till ett utlovat land.

”Och det hände sig att Herren i en dröm befallde min far att han skulle ta med sig sin familj och bege sig ut i vildmarken ...

Och han lämnade sitt hus och sitt arveland och sitt guld och sitt silver och sina dyrbarheter” (1 Nephi 2:2, 4).

Lehi var trogen synen trots resans svårigheter och att han behövde lämna sitt bekväma liv i Jerusalem.

Profeten Joseph Smith är ett annat stort exempel. Genom de många uppenbarelser som följde på den första synen kunde han genomföra sitt uppdrag att återställa allt (se Joseph Smith – Historien 1:1–26).

Och vi då? Vad förväntar sig Herren av oss?

Vi behöver inte se en ängel för att förstå. Vi har skrifterna, templet,

levande profeter, våra patriarkaliska välsignelser, inspirerade ledare och framför allt rätten att ta emot personlig uppenbarelse som vägledning för våra beslut.

Andra principen: Vi måste vara beredda på de utmaningar som kommer

De bästa vägarna i livet är sällan de lättaste. Ofta är det precis tvärtom. Vi kan till exempel se på de profeter jag just nämnde.

Mose, Lehi och Joseph Smith hade inga lätta resor trots att de fattade de rätta besluten.

Är vi villiga att betala priset för våra beslut? Är vi beredda att lämna vår bekvämlighetszon för att nå något som är bättre?

För att återgå till upplevelsen med min patriarkaliska välsignelse så drog jag slutsatsen att jag borde utbilda mig

vidare och söka stipendium till ett amerikanskt universitet. Om jag blev antagen skulle jag behöva lämna mitt arbete, sälja allt vi hade och komma och bo i Förenta staterna som stipendiat i två år.

Prov som TOEFL och GMAT blev de första utmaningarna. Det tog tre långa år av förberedelser, många "nej" och några "kanske" innan jag blev antagen till ett universitet. Jag minns fortfarande telefonsamtalet som jag fick i slutet av det tredje året från den som var ansvarig för skolans stipendium.

Han sa: "Carlos, jag har några goda och några dåliga nyheter. Den goda nyheten är att du är en av tre finalister i år." Det fanns bara en ledig plats just då. "Den dåliga nyheten är att en av kandidaterna är son till en viktig person, och den andre är son till en annan viktig person. Och så har vi dig."

Jag svarade snabbt: "Och jag ... jag är en Guds son."

Lyckligtvis var det inte vår jordiska

härkomst som avgjorde saken och jag blev antagen det året, 1992.

Vi är barn till en allsmäktig Gud. Han är vår Fader. Han älskar oss och har en plan för oss. Vi är inte här, i det här livet, för att slösa bort vår tid, bli gamla och dö. Gud vill att vi ska växa och nå vår potential.

Med president Thomas S. Monsons ord: "Var och en av er, oavsett ålder, ensamstående eller gifta, har möjlighet att lära och tillväxa. Öka er kunskap, både intellektuellt och andligt, så att den till fullo svarar mot era gudomliga möjligheter" ("Hjälpföreningens oerhörda styrka", *Nordstjärnan*, jan. 1998, s. 98).

Tredje principen: Vi behöver dela den här visionen med dem vi älskar

Lehi gjorde flera försök att hjälpa Laman och Lemuel förstå hur viktig förändringen de gjorde var. Det faktum att de inte delade faderns vision gjorde att de klagade under resan.

Nephi å andra sidan sökte Herren för att få se det hans far hade sett.

"Och det hände sig att sedan jag, Nephi, hade hört alla min fars ord om det han sett i en syn ... önskade jag ... att även jag skulle få se och höra och veta allt detta genom den Helige Andens kraft" (1 Nephi 10:17).

Med den visionen kunde Nephi både övervinna resans svårigheter och leda sin familj när det var nödvändigt.

Det är mycket troligt att de vi älskar påverkas när vi väljer en viss väg. Några får också uppleva resultaten av vårt val med oss. Förhoppningsvis kan de se det vi ser och dela vår övertygelse. Det är inte alltid möjligt, men när det händer är resan mycket lättare.

I den personliga upplevelse jag använde som illustration behövde jag otvivelaktigt stöd av min fru. Barnen var fortfarande små och hade inte mycket att säga till om, men min frus stöd var väsentligt. Jag minns att Mônica och jag i början ofta behövde samtala utförligt om ändringarna i planen, tills hon kände sig nöjd med dem och också blev övertygad. Den här gemensamma visionen gjorde att hon inte bara stöttade mig i förändringen, utan också blev en viktig del av dess framgång.

Jag vet att Herren har en plan för oss i det här livet. Han känner oss. Han vet vad som är bäst för oss. Att det går bra för oss betyder inte att vi inte då och då bör fundera över om det kan finnas något bättre. Om vi fortsätter att leva som vi gör, kommer då de välsignelser som utlovas i våra patriarkaliska välsignelser att uppfyllas?

Gud lever. Han är vår Fader. Frälsaren Jesus Kristus lever och jag vet att vi genom hans försoningsoffer kan finna styrka att övervinna våra dagliga utmaningar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Allan F. Packer
i de sjuttios kvorum

Boken

Släktforskning och tempeltjänst bör vara en regelbundet återkommande del av vår personliga gudsdyrkan.

S om tolvårig scout fick jag ett mycket välkommet tillskott till min scoututrustning. Det var en yxa med kraftigt läderfodral! Vid nästa övernattningshajk kom vi fram till lägret efter mörkrets inbrott, våta och kalla på grund av den djupa snön på leden. Allt jag kunde tänka på var att göra upp en stor, sprakande brasa. Jag började genast hugga upp ett nedfallet träd med min nya yxa. När jag högg blev jag frustrerad eftersom den inte verkade klyva trädet särskilt bra. I min frustration tog jag i hårdare. Jag återvände besviken till lägret med bara några få vedträn. I skenet från någon annans eld upptäckte jag vad

problemet var. Jag hade inte tagit av yxans fodral. Jag kan däremot berätta att fodralet var i småbitar. Lärdomen: Jag distraherades av annat.

När vi strävar efter upphöjelse måste vi arbeta på alla krav och inte låta oss distraheras genom att fokusera på ett eller två krav eller på andra ovidkommande saker. När vi söker Guds rike så leder det till lycka och glädje.¹ Om det behövs måste vi vara villiga att *ändra* oss. Små och ofta förekommande förändringar är mindre smärtsamma och omvälvande än stora kursändringar.

För inte så länge sedan reste syster Packer och jag till flera främmande länder. Vi gjorde i ordning pass och

andra dokument. Vi fick alla sprutor, hälsoundersökningar, visum och stämplor. När vi kom fram inspekterades våra dokument och när vi uppfyllt alla krav fick vi komma in.

Att kvalificera sig för upphöjelse är som att besöka ett främmande land. Vi måste först skaffa ett andligt pass. Vi *bestämmer* inte kraven, men var och en av oss måste uppfylla dem alla. Frälsningsplanen innehåller alla läror, lagar, bud och förrättningar som behövs för att vi *alla* ska kunna kvalificera oss för upphöjelse.² Sedan kan "hela människosläktet ... frälsas genom [Jesu] Kristi försoning".³ Kyrkan hjälper oss, men kan inte göra det åt oss. Att kvalificera oss för upphöjelse är något vi måste arbeta på hela livet.

Kristus grundade sin kyrka för att hjälpa oss. Han har kallat 15 män – som vi stödjer som profeter, siare och uppenbarare – för att leda kyrkan och undervisa folket. Första presidentskapet⁴ och de tolv apostlarnas kvorum⁵ har samma makt och myndighet⁶ som senioraposteln som utsetts som kyrkans president. De sjuttios kvorum är kallade att bistå.⁷ Det var inte ledarna som ställde kraven för vår upphöjelse. Det var Gud! Ledarna har kallats att undervisa, förklara, uppmanna och till och med *varna* så att vi håller oss på rätt kurs.⁸

Som det förklaras i kyrkans handbok: "Kyrkan koncentrerar sig på gudagivna ansvar när det gäller att fullgöra sitt syfte att hjälpa den enskilde och familjen att nå upphöjelse. Till dessa ansvar hör: hjälpa medlemmar att leva efter Jesu Kristi evangelium, samla Israel genom missionsarbete, ta hand om fattiga och behövande och möjliggöra de dödas frälsning genom att bygga tempel och utföra ställföreträdande förrättningar."⁹ Dessa fyra fokusområden och alla andra lagar, bud och förordningar är krav och inte

frivilliga. Genom Jesu Kristi försoning och genom att göra allt det här, får vi de stämplor som krävs i våra andliga pass.

Under den här konferensen blir vi undervisade om förändringar som hjälper oss alla att bli bättre förberedda.

Familjen står i centrum av frälsningsplanen och det är kanske därför den också kallas "lycksalighetsplanen".¹⁰ President Boyd K. Packer har sagt: "Det främsta syftet med all verksamhet i kyrkan är att en man och hans hustru och deras barn kan vara lyckliga i sitt hem."¹¹

President Spencer W. Kimball sa: "Vår framgång, enskilt och som kyrka, [beror] till stor del ... på hur trofast vi anstränger oss att efterleva evangeliet i hemmet."¹² Tempeltjänst och släktforskning är ett sätt att leva efter evangeliet i hemmet. Det bör vara en familjeaktivitet snarare än en kyrkoaktivitet.

Det har lagts förnyad betoning på tempeltjänst och släktforskning från första presidentskapet och de tolv kvorum.¹³ Om du följer den uppmaningen ökar din och din familjs glädje och lycka.

I Läran och förbunden läser vi: "Herrens stora dag är nära ... Låt oss därför som kyrka och som folk och som sista dagars heliga offra ett offer åt Herren i rättfärdighet, och låt oss i hans heliga tempel ... lägga fram en bok som innehåller uppteckningarna om våra döda, som på alla sätt skall vara värdiga att tas emot."¹⁴

Den här "boken" förbereds med hjälp av uppgifter på namn och förrättningar i kyrkans databas Släktrådet.

Jag kontrollerar och lägger till uppgifter i den här databasen eftersom jag vill att namnen på alla dem jag älskar ska vara med i boken. Vill inte du det?

I Läran och förbunden kapitel 128 står det: "Ty vi kan inte fullkomliggöras utan [våra förfäder], inte heller kan de fullkomliggöras utan oss."¹⁵

Släkthistoria är mer än släktlinjer, regler, namn, datum och platser. Det handlar inte bara om att fokusera på det förflutna. Släkthistoria handlar också om nuet, när vi skapar vår egen historia. Det handlar om framtiden när vi formar framtidens historia genom våra efterkommande. När till exempel en ung mor berättar om sin släkt och

visar bilder för sina barn, så ägnar hon sig åt släkthistoria.

Liksom vi tar del av sakramentet, går på möten, läser skrifterna och ber personliga böner, bör släktforskning och tempeltjänst vara en regelbunden del av vår personliga gudsdyrkan. Gensvaret från våra ungdomar och andra att följa profetiska uppmaningar har varit inspirerande och visar att det här arbetet *kan och bör* utföras av *alla* medlemmar *oavsett* ålder.

Som äldste Quentin L. Cook förklarade: "Äntligen har vi läran, templet och tekniken."¹⁶ Arbetet är numera mycket enklare och begränsas bara av antalet medlemmar som prioriterar det. Arbetet kräver fortfarande tid och uppoffringar, men *alla* kan göra det och med relativ lätthet jämfört med för bara några år sedan.

För att hjälpa medlemmarna har kyrkan samlat uppteckningar och tagit fram verktyg så att mycket av arbetet kan utföras i våra egna hem eller församlingsbyggnader och i templet. De flesta hindren har tagits bort. Vilken uppfattning *vi än har haft tidigare* så är det annorlunda nu!

Men det finns ett hinder som kyrkan inte kan ta bort. Det är en persons motvilja mot att utföra det här arbetet. Allt som krävs är ett beslut och en liten ansträngning. Det tar inte mycket tid. Om vi bara konsekvent lägger ner en liten stund på arbetet så upplever vi glädjen i det. Fatta beslutet att ta ett steg, lära och be andra att hjälpa dig. Det vill de! De namn du finner och tar med dig till templet upptecknas i "boken".¹⁷

Trots den dramatiska ökningen av antalet medlemmar som deltar finner vi att relativt få medlemmar regelbundet släktforskar och utför tempelförrättningar för sin släkt.¹⁸ *Det innebär att vi behöver prioritera om.* Kämpa inte emot förändringen utan omfamna den! Förändring är en del av lycksalighetsplanen.

Det här arbetet behöver göras, inte för kyrkans skull utan för våra dödas och vår egen skull. Vi och våra avlidna förfäder behöver stämplarna i våra andliga pass.

Våra familjer kan bara bli "samman-svetsade"¹⁹ över generationsgränserna genom beseglade förrättningar i templen. Stegen är enkla: *Hitta bara ett namn och ta med det till templet.* Så småningom kan du också hjälpa andra att göra det.

Med några få undantag kan alla, *alla*, göra det här!

Påtagliga välsignelser åtföljer det här arbetet. Många föräldrar och ledare bekymras över världens nuvarande tillstånd och hur det påverkar familjer och unga.

Äldste David A. Bednar har lovat: "Jag inbjuder kyrkans unga att lära sig om och uppleva Elias ande ... Jag lovar er att ni då skyddas mot den ondes tilltagande inflytande. När ni deltar i och älskar det här heliga verket så skyddas ni i er ungdom och i hela ert liv."²⁰

Bröder och systrar, det är dags att ta av fodralet från våra yxor och skrida till verket. Vi får inte offra vår eller våra familjers upphöjelse på grund av minde viktiga intressen.

Det här är Guds verk som ska utföras av både medlemmar och icke medlemmar, unga och gamla, män och kvinnor.

Jag slutar med att citera första versen i psalm 324 i den engelska psalmboken, med ett ord ändrat:

*Stå upp, o ni Guds [folk]!
Glöm det som ringa är.
Hjärta och själ och styrka ge
att tjäna kungarnas Konung.*²¹

Jesus Kristus är Konungen! Jag vittnar om honom i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER.

1. Se 2 Nephi 2:22–25; 9:18; Mosiah 2:41.
2. SeHandledning för skriftstudier, "Återlösningensplanen"; scriptures.lds.org.
3. Trosartikel 3.
4. Se L&F 107:22.
5. Se L&F 107:23.
6. Se L&F 107:24.
7. Se L&F 107:25–26.
8. SeHandledning för skriftstudier, "Första presidentskapet", "Apostel", "Sjuttio"; scriptures.lds.org.
9. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.2.

10. Alma 42:8.

11. Boyd K. Packer, "Vittnesbördet", *Liahona*, maj 2014, s. 95.
12. Spencer W. Kimball, "Lev efter evangeliet i hemmet", *Nordstjärnan*, okt. 1978, s. 172.
13. Se Thomas S. Monson, "Påskynda arbetet", *Liahona*, juni 2014, s. 4–5; Henry B. Eyring, "Löftet att hjärtan ska vändas", *Liahona*, juli 2014, s. 4–5; Russell M. Nelson, "It All Starts with Love" (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Russell M. Nelson, "Adding 'Family' to Family History Work" (video), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Russell M. Nelson, "Generationer sammanlänkade genom kärlek", *Liahona*, maj 2010, s. 91–94; Richard G. Scott, "Glädjen i att återlösa de döda", *Liahona*, nov. 2012, s. 93–95; Quentin L. Cook, "Rötter och grenar", *Liahona*, maj 2014, s. 44–48; David A. Bednar, "Barnens hjärtan skall vända sig", *Liahona*, nov. 2011, s. 24–27; Neil L. Andersen, "Ett klassrum med tro, hopp och kärlek" (tal till KUV-lärare), lds.org/broadcasts; Neil L. Andersen, "Find Our Cousins!" (tal vid släktforskningskonferensen RootsTech, 8 feb. 2014), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
14. L&F 128:24.
15. L&F 128:18.
16. Quentin L. Cook, "Rötter och grenar", *Liahona*, maj 2014, s. 47.
17. L&F 128:24.
18. Se Quentin L. Cook, "Rötter och grenar", *Liahona*, maj 2014, s. 47.
19. L&F 128:18.
20. David A. Bednar, "Barnens hjärtan skall vända sig", *Liahona*, nov. 2011, s. 26, 27.
21. "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 324.

Äldste Hugo E. Martinez
i de sjuttios kворum

Vårt personliga tjänande

Jesu Kristi kärlek måste vara vår vägvisare om vi ska bli medvetna om behoven hos dem som vi kan hjälpa på något sätt.

Jesu Kristi Kyrka av Sista av Sista Dagens Heliga får vi möjligheten och den personliga välsignelsen att tjäna. Under min tid som medlem har jag tjänat på många sätt. Precis som broder Udine Falabella, far till äldste Enrique R. Falabella, brukade säga: "Tjänar man så tjänar man ett syfte. Tjänar man inte så tjänar man inget till." Det är ord som vi behöver hålla i sinne och hjärta.

När jag har sökt vägledning för mitt tjänande har jag funnit tröst i att minnas att Frälsarens fokus är den enskilde och familjen. Hans kärlek och milda omsorg om individen har lärt mig att han vet hur värdefullt vart och ett av vår himmelske Faders barn är, och att vi nödvändigt måste se till att var och en får hjälp och styrka genom Jesu Kristi evangelium.

I skrifterna läser vi:

"Kom ihåg att själarna är mycket värdefulla i Guds ögon ...

Och om det vore så att ni arbetade *alla* era dagar ... och *endast förde en enda* själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!"¹

Gud anser att varje själ är mycket

värdefull, för vi är hans barn och vi har potential att bli lika honom.²

Jesu Kristi kärlek måste vara vår vägvisare om vi ska bli medvetna om behoven hos dem som vi kan hjälpa på något sätt. Vår Herres Jesu Kristi lärdomar visar oss vägen. Det

är så vårt personliga tjänande börjar. Vi upptäcker behoven och sedan uppfyller vi dem. Som syster Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident, sa: "Observera och tjäna."³

President Thomas S. Monson är ett stort föredöme i den här principen. I januari 2005 presiderade han över en konferens för prästadömsledare i Puerto Rico och visade hur Frälsaren och hans tjänare bistår andra genom personligt tjänande. Vid slutet av det underbara mötet började president Monson hälsa på alla närvarande prästadömsledare. Plötsligt märkte han att en av dem höll sig på avstånd, för sig själv.

President Monson lämnade gruppen, gick fram till brodern och talade med honom. Med rörelse i rösten berättade José R. Zayas för honom att det var ett under att han kommit fram till honom, att det var svaret på de böner som han och hans fru Yolanda hade uppsänt före mötet. Han berättade för president Monson

att hans dotter var mycket sjuk och att han hade med sig ett brev från sin fru som hon ville att president Monson skulle få. Broder Zayas hade sagt till sin fru att det var omöjligt eftersom president Monson skulle vara alltför upptagen. President Monson lyssnade på hans berättelse och bad att få brevet, som han tyst läste. Sedan stoppade han det i kostymfickan och sa till broder Zayas att han skulle göra det de bett honom om.

På så sätt fick den här familjen uppleva vår Herres Jesu Kristi beröring, genom hans tjänare. Jag tror att Frälsarens ord i liknelsen om den barmhärtige samariten gäller oss: "Gå du och gör som han."⁴

Den 21 september 1998 drabbade orkanen George Puerto Rico och orsakade stor förödelse. Syster Martínez, våra fem barn och jag överlevde den hårda stormen och dess orkanvindar genom att stanna kvar i vårt hem. Men i två veckor var vi utan rinnande vatten och elektricitet.

När vårt vatten tog slut var det svårt att få tag i mer. Jag glömmer aldrig de bröder som hjälpte oss genom att förse oss med denna dyrbara vätska, inte heller glömmer jag hur kärleksfullt systrarna hjälpte oss.

Germán Colón kom hem till oss i en pickup med en stor plastbehållare

med vatten. Orsaken till att han kom var, med hans egna ord: "Jag vet att ni har små barn som behöver vatten." Ett par dagar senare lastade broder Noel Muñoz och broder Herminio Gómez tre stora vattentankar på ett lastbilsflak. De dök oväntat upp hos oss och fyllde alla vattenflaskor vi hade med dricksvatten och erbjöd även våra grannar att fylla sina.

Våra böner besvarades genom deras personliga tjänande. Dessa tre bröders ansikten återspeglade den kärlek som Jesus Kristus har till oss och deras hjälp – med andra ord, deras personliga tjänande – gav oss mycket mer än vatten. Det är ytterst viktigt att varje son eller dotter till Gud vet att människor är intresserade av och värnar om deras välfärd.

Jag vittnar för er om att vår himmelske Fader och vår Herre Jesus Kristus känner oss var och en personligen. Därför ger de oss det vi behöver så att vi har möjlighet att nå vår gudomliga potential. Längs vägen placerar de människor som hjälper oss. Sedan, när vi blir redskap i deras händer, kan vi tjäna och hjälpa dem som de genom uppenbarelse visar oss.

På det här sättet når Herren Jesus Kristus ut till alla vår himmelske Faders barn. Den gode herden samlar alla sina

får. Han samlar in dem ett efter ett när de använder sin moraliska handlingsfrihet – efter att ha hört hans tjänares röst och tagit emot deras hjälp. Då känner de igen hans röst och följer honom. Sådant personligt tjänande är nödvändigt om vi ska kunna hålla våra dopförbund.

På samma sätt är vårt goda exempel på en Kristi lärjunge ett introduktionsbrev till dem som vi kan berätta om hans evangelium för. När vi öppnar munnen och berättar om Jesu Kristi återställda evangelium är vi "hans underherdar, med uppgiften att ge näring åt fåren och lammen i hans hjord".⁵ Vi är då de "svaga och ringa"⁶ som han gjort till "människofiskare"⁷.

Vårt personliga tjänande begränsas inte till de levande på den här jorden. Vi kan också utföra arbete för de döda, för dem som lever i andevärlden och som under sitt jordeliv inte hade möjlighet att ta emot de frälsande förrättningarna i Jesu Kristi evangelium. Vi kan också föra dagbok och skriva vår släkthistoria för att vända de levandes hjärtan till de levande – och de levandes hjärtan till sina förfäder. Det handlar om att länka samman vår släkt, generation för generation, i eviga band. När vi gör det blir vi "frälsare ... på Sions berg".⁸

Vi har den utsökta möjligheten att vara redskap i hans händer. Vi

kan vara det i våra äktenskap, i våra familjer, med våra vänner och med vår nästa. Det är vårt personliga tjänande som Jesu Kristi sanna lärjungar.

”Och alla folk skall samlas inför honom, och han skall skilja dem från varandra, som en herde skiljer fåren från getterna.

Och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra.

Då skall konungen säga till dem som står på hans högra sida: Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse.

Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig.

Då skall de rättfärdiga svara honom: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?

Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig?

Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig?

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.”⁹

Att vi må göra detta är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 18:10, 15; kursivering tillagd.
2. SeHandledning för skriftstudier, ”Själens”; <https://www.lds.org/scriptures/?lang=swe>.
3. Linda K. Burton, ”Observera och tjäna”, *Liahona*, nov. 2012, s. 78.
4. Luk. 10:37.
5. Alexander B. Morrison, ”Ge näring åt Kristi hjord”, *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 13.
6. L&F 1:23.
7. Matt. 4:19.
8. Ob. 1:21.
9. Matt. 25:32–40.

Äldste Larry S. Kacher
i de sjuttios kворum

Lek inte med heliga ting

Utforska era val genom att ställa er frågan: ”Är mina beslut fast rotade i Jesu Kristi evangeliums rika mylla?”

Bröder och systrar, de beslut vi fattar här i livet har stor inverkan på förloppet av vårt eviga liv. Det finns både synliga och osynliga krafter som påverkar våra val. Det fick jag erfara för ungefär fem år sedan på ett sätt som kunde ha stått mig oerhört dyrt.

Vi reste med familj och vänner i södra Oman. Vi beslöt oss för att koppla av på stranden längs Indiska oceanens kust. Strax efter vår ankomst frågade vår 16-åriga dotter Nellie om hon fick simma ut till vad som såg ut att vara ett sandrev. Jag lade märke till de brytande vågorna och sa till henne att jag skulle simma dit först, för jag tänkte att det kanske fanns farliga strömmar.

Efter att ha simmat en liten stund ropade jag på min fru och frågade om jag var nära sandrevet. Hon svarade: ”Du har simmat långt förbi det.” Utan att veta det hade jag fångats i en ripström¹ och drogs snabbt ut till havs.

Jag visste inte vad jag skulle göra. Det enda jag kom på var att vända om och simma tillbaka mot stranden. Det var helt fel sak att göra. Jag kände mig hjälplös. Krafter bortom min kontroll drog mig längre ut till havs. Vad som

gjorde det hela värre var att min fru hade litat på mitt omdöme och följt efter mig.

Bröder och systrar, jag trodde att jag kanske inte skulle överleva och att jag genom mitt beslut även skulle orsaka min hustrus död. Efter stora ansträngningar och vad jag tror var gudomligt ingripande, rörde våra fötter på något sätt vid sandbotten och vi kunde tryggt gå tillbaka till våra vänner och vår dotter.

Det finns många strömmar i jordelivet, en del är ofarliga men andra är det inte. President Spencer W. Kimball lärde att det finns starka krafter i våra egna liv som påminner om de osynliga strömmarna i havet.² Dessa krafter är verkliga. Vi bör aldrig bortse från dem.

Låt mig berätta om en annan ström, en gudomlig ström som har blivit till stor välsignelse i mitt liv. Jag omvändes till kyrkan som vuxen. Innan jag blev medlem var min största ambition i livet att åka skidor och därför flyttade jag till Europa efter high school för att uppfylla min dröm. Efter flera månader av vad som verkade vara ett idealiskt liv, kände jag att jag borde ge mig av. På den tiden förstod jag inte källan till den känslan, men jag valde att följa

den. Jag hamnade i Provo i Utah med några goda vänner som precis som jag tillhörde en annan kyrka.

I Provo träffade jag människor som levde på ett helt annat sätt än jag. Jag drogs till dem men förstod inte varför. Till en början gjorde jag motstånd mot de här känslorna, men jag fann snart en frid och tröst som jag aldrig känt. Jag började fångas av en annan ström – en som förde mig till kunskap om en kärleksfull himmelsk Fader och hans Son Jesus Kristus.

Jag döptes tillsammans med mina vänner 1972. Den nya ström som jag valde att följa, Jesu Kristi evangelium, gav riktning och mening åt mitt liv. Men det skedde inte utan utmaningar. Allt var nytt för mig. Ibland kände jag mig vilsen och förvirrad. Vänner och släktingar ställde frågor och gjorde det svårt för mig.

Jag var tvungen att välja. Några av deras frågor skapade tvivel och osäkerhet. Det var ett viktigt val. Vart skulle jag vända mig för att få svar? Det fanns många som ville övertyga mig om att jag var på fel väg, "ripströmmar" som bestämt sig för att dra iväg mig från den fridfulla strömmen som hade blivit en sådan underbar källa till glädje. Jag insåg klart och tydligt att det finns "en motsats till allting" och vikten av att jag handlade av mig själv och inte lät andra fatta mina beslut.³

Jag ställde mig frågan: "Varför skulle jag vända mig bort från det som gett mig så stor tröst?" Som Herren påminde Oliver Cowdery: "Talade jag inte frid till ditt sinne om detta?"⁴ Jag hade haft en liknande upplevelse. Därför vände jag mig, än mer beslutsamt, till en kärleksfull himmelsk Fader, till skrifterna och till vänner jag litade på.

Ändå fanns det många frågor jag inte kunde besvara. Hur skulle jag

hantera osäkerheten de skapade? Istället för att låta dem förstöra den frid och glädje som kommit in i mitt liv valde jag att lägga dem åt sidan ett tag och lita på att Herren i sinom tid skulle uppenbara allting. Jag fann tröst i hans ord till profeten Joseph: "Se, ni är små barn och ni kan inte bära allt nu. Ni måste växa till i nåd och kunskap om sanningen."⁵ Jag valde att inte överge det jag visste var sant genom att följa en okänd och tvivelaktig ström, en potentiell "ripström". Som N. Eldon Tanner sa lärde jag mig "hur mycket visare och bättre det är för människan att ta emot evangeliets enkla sanningar ... och att i tro acceptera de ting som hon ... inte kan förstå".⁶

Innebär det att det inte finns utrymme för ärliga frågor? Fråga den unge pojke som sökte tillflykt i en helig lund för att få veta vilken av alla kyrkor

han skulle sluta sig till. Håll Läran och förbunden i handen och vet att mycket av det som uppenbarats i denna inspirerade uppteckning är resultatet av ödmjukt sanningssökande. Som Joseph upptäckte: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt ... och han skall få den".⁷ Genom att ställa uppriktiga frågor och söka gudomliga svar lär vi oss "rad på rad, bud på bud",⁸ allt eftersom vi tillväxer i kunskap och visdom.

Frågan är inte "Finns det rum för ärliga, uppriktiga frågor?" utan "Vart vänder jag mig för att finna sanning när frågor uppstår?" "Är jag klok nog att hålla fast vid det som jag vet är sant trots att jag kanske har vissa frågor?" Jag vittnar om att det finns en gudomlig källa – en som vet allting – som känner änden från begynnelsen. Alla ting är närvarande för honom.⁹ Skrifterna vittnar om att han "vandrar inte

på krokiga stigar ... inte heller avviker han från det han har sagt”.¹⁰

Under vårt jordelivs resa får vi aldrig tro att våra val bara påverkar oss själva. Nyligen besökte en ung man mitt hem. Han hade en positiv utstrålning, men jag anade att han inte var helt aktiv i kyrkan. Han berättade för mig att han vuxit upp i ett evangelieinriktat hem tills han far var otrogen mot hans mor. Det ledde till att de skildes och det fick alla hans syskon att ifrågasätta kyrkan och falla ifrån. Det var med ett tungt hjärta jag samtalade med denne unge far som nu, påverkad av sin fars val, fostrade dyrbara själar utan de välsignelser som Jesu Kristi evangelium ger.

En annan man jag känner, en före detta trofast medlem i kyrkan, hade frågor om en viss lärosats. Istället för att be vår himmelske Fader om svar valde han att helt lita till världsliga källor för vägledning. Hans hjärta vändes åt fel håll när han strävade efter att äras av människor. Hans stolthet kanske belönades, åtminstone tillfälligt, men han blev utestängd från himlens krafter.¹¹ Istället för att finna sanningen förlorade han sitt vittnesbörd och drog med sig många släktingar.

Dessa två män fångades in av osynliga ripströmmar och drog med sig många.

Å andra sidan tänker jag på mina svärföräldrar LaRue och Louise Miller som, trots att de aldrig haft många världsliga tillgångar, valde att inte bara lära sin barn det återställda evangeliets rena lära utan också att dagligen följa den. På så sätt välsignade de sina efterkommande med evangeliets frukter och hoppet om evigt liv.

I sitt hem skapade de ett mönster där prästadömet respekterades, där det fanns ett överflöd av kärlek och harmoni och där evangeliets principer vägledde deras liv. Louise och LaRue visade, sida vid sida, vad det innebär att leva med Jesus Kristus som förebild. Deras barn kunde tydligt se vilka av livets strömmar som skulle ge frid och lycka. Och de valde därefter. Som president Kimball lärde: ”Om vi ... kan skapa en stark, stadig ström, som flyter mot målet, ett rättfärdigt liv, kan vi och våra barn föras framåt trots motvindar av svårigheter, besvikelser och frestelser.”¹²

Spelar våra val någon roll? Påverkar de bara oss själva? Har vi stakat ut en stadig kurs i det återställda evangeliets eviga ström?

Tid efter annan ser jag en bild som förföljer mig. Tänk om jag den där septemberdagen, när jag kopplade av på stranden till Indiska oceanen, hade

sagt till min dotter Nellie: ”Visst, det går bra. Simma ut till sandrevet.” Eller om hon också hade följt mitt exempel och inte kunnat simma tillbaka? Tänk om jag hade behövt leva med vetenskapen om att mitt exempel orsakat att hon dragits ut till havs av en ripström för att aldrig återvända?

Är de strömmar vi väljer att följa viktiga? Spelar vårt exempel någon roll?

Vår himmelske Fader har välsignat oss med den Helige Andens gudomliga gåva för att vägleda våra val. Han har lovat oss inspiration och uppenbarelse om vi lever värdiga att ta emot sådant. Jag uppmanar er att använda er av den gudomliga gåvan och utforska era val genom att ställa er frågan: ”Är mina beslut fast rotade i Jesu Kristi evangeliums rika mylla?” Jag uppmanar er att göra de anpassningar som behövs, små eller stora, för att tillförsäkra er de eviga välsignelserna som finns i vår himmelske Faders plan för er själva och dem ni älskar.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Jag vittnar om att förbunden vi ingår med honom är heliga. Vi får aldrig leka med heliga ting.¹³ Må vi alltid förbli trofasta, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ripström: En ”koncentrerad, utåtriktad ström som bildas vid långgrunda stränder i samband med kraftig pålandsvind eller inkommande dyning” (NE).
2. Se Spencer W. Kimball, ”Havsströmmar och familjeinflytanden”, *Nordstjärnan*, juni 1984, s. 1-7.
3. Se 2 Nephi 2:11, 16.
4. L&F 6:23.
5. L&F 50:40.
6. N. Eldon Tanner, i Conference Report, okt. 1968, s. 49.
7. Jak. 1:5.
8. L&F 98:12.
9. Se Mose 1:6.
10. L&F 3:2.
11. Se L&F 121:35-37.
12. Se Spencer W. Kimball, *Nordstjärnan*, juni 1984, s. 4.
13. Se L&F 6:12.

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Kom och se

Jesu Kristi kyrka har alltid varit och kommer alltid att vara en missionärskyrka.

Mitt tal riktar sig särskilt till dem som inte är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Jag ska ta upp en grundläggande fråga som många av er kan ha: "Varför är sista dagars heliga så angelägna om att berätta om sin tro och att inbjuda mig att få veta mer om deras kyrka?"

Jag ber att Herrens ande ska hjälpa mig att kommunicera på ett bra sätt och er att tydligt förstå mitt svar på den här viktiga frågan.

Ett gudomligt uppdrag

Hängivna lärjungar till Jesus Kristus har alltid varit och kommer alltid att vara trogna missionärer. En missionär är en Kristi efterföljare som vittnar att han är Återlösaren och som förkunnar sanningarna i hans evangelium.

Jesu Kristi kyrka har alltid varit och kommer alltid att vara en missionärskyrka. De enskilda medlemmarna i Frälsarens kyrka har med tagit på sig det högtidliga ansvaret att hjälpa till att uppfylla det gudomliga uppdrag som Herren gav sina apostlar och som finns i Nya testamentet:

"Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla

dagar intill tidens slut" (Matt. 28:19–20).

Sista dagars heliga tar det här ansvaret på allvar, att undervisa alla människor i alla nationer om Herren Jesus Kristus och hans återställda evangelium. Vi tror att den kyrka som Frälsaren grundade i forna dagar har återupprättats på jorden av honom i vår tid. Läran, principerna, prästadömetts myndighet, förrättningarna och förbunden i hans evangelium återfinns i hans kyrka i dag.

När vi inbjuder er att besöka kyrkan med oss eller undervisas av heltidsmissionärerna, försöker

vi inte sälja en produkt. Som medlemmar i kyrkan får vi inte priser eller bonuspoäng i en himmelsk tävling. Vi försöker inte bara öka kyrkans medlemsantal. Och framför allt försöker vi inte tvinga er att tro som vi gör. Vi inbjuder er att lyssna till de återställda sanningarna i Jesu Kristi evangelium så att ni kan studera, begrunda, be och själva få veta om det vi berättar för er är sant.

Några av er kanske svarar: "Men jag tror redan på Jesus och följer hans lärdomar" eller "jag är vet inte om Gud verkligen finns". Vår inbjudan till er är inte ett försök att förminska er religiösa tradition eller livsupplevelse. Ta med er allt det ni vet är sant, rätt och berömvärdt – och pröva vårt budskap. Liksom Jesus uppmanade två av sina lärjungar att "komma och se" (se Joh. 1:39), uppmanar vi er att komma och se om Jesu Kristi återupprättade evangelium utvidgar och berikar det som ni redan tror är sant.

Vi känner verkligen ett högtidligt ansvar att föra ut det här budskapet till varje nation, släkte, tungomål och folk. Och det är precis det vi gör med en styrka på i dag över 88 000 heltidsmissionärer som verkar i över 150 länder i hela världen. Dessa utomordentliga män och kvinnor hjälper kyrkans medlemmar att uppfylla sina gudomligt tilldelade och personliga ansvar att förkunna Jesu Kristi eviga evangelium (se L&F 68:1).

Mer än en andlig plikt

Men vår iver att förkunna det här budskapet är inte bara resultatet av andlig plikt känsla. Vår vilja att dela med oss av Jesu Kristi återställda evangelium till er återspeglar hur viktiga de här sanningarna är för oss. Jag kan bäst beskriva varför vi är så rättframma i våra försök att förklara vår tro för er med hjälp av en upplevelse min

hustru och jag hade för många år sedan med två av våra söner.

En kväll stod Susan och jag nära ett fönster i vårt hem och såg på när två av våra små pojkar lekte utomhus. Under sina äventyr skadade sig den yngre av de två pojkarna i en liten olycka. Vi märkte snart att han inte var allvarligt skadad och bestämde oss för att inte omedelbart rycka in. Vi ville se om något av det vi talat om i familjen om broderskärlek hade sjunkit in. Det som hände sedan var både intressant och lärorikt.

Den äldre brodern tröstade och hjälpte försiktigt sin lillebror in i huset igen. Susan och jag höll oss nära köket för att se vad som skulle hända och vi var beredda att ingripa omedelbart om det verkade finnas risk för ytterligare kroppsskada eller allvarlig olycka.

Den äldre brodern drog fram en stol till diskbänken. Han klättrade upp på stolen, hjälpte sin bror upp på stolen, vred på vattnet och började hålla på en

stor mängd diskmedel på skrapåret på lillebrors arm. Han gjorde sitt bästa för att försiktigt tvätta bort smutsen. Den yngre broderns reaktion på behandlingen kan bara korrekt beskrivas med hjälp av skriftens ord: "Och de skall ha orsak att jämra sig och gråta och klaga och gnissla tänder" (Mosiah 16:2). Och den lille pojken jämrade sig verkligen!

När skrubbandet var över torkades armen omsorgsfullt med en handduk. Skrikandet upphörde så småningom. Då klättrade den äldre brodern upp på köksbänken, öppnade ett skåp och hittade en öppnad tub med salva. Trots att lillebrors skrapår inte var så stora strök den äldre brodern ut nästan all salva i tuben på hela den skadade armen. Skrikandet kom inte tillbaka, för den yngre brodern tyckte tydligen om salvans lindrande verkan mycket mer än han uppskattade diskmedlets renande verkan.

Den äldre brodern återvände till skåpet där han funnit salvan och

hittade en öppnad förpackning med sterila bandage. Han rev sedan upp och virade bandage om hela sin brors arm, från handleden till armbågen. När den akuta situationen retts ut och hela köket var fullt av tvålskum, salva och tomma förpackningar, hoppade de två små pojkarna glatt ner från stolen.

Det som sedan hände är viktigast av allt. Den skadade brodern samlade ihop överblivna bandage och den nästan tomma tuben med salva och gick tillbaks ut. Han letade snabbt upp sina vänner och började sätta salva och bandage på deras armar. Både Susan och jag slogs av uppriktigheten, entusiasmen och snabbheten i hans reaktion.

Varför gjorde denne lille pojke det han gjorde? Jag ber er notera att han omedelbart och intuitivt ville ge sina vänner just det som hade hjälpt honom när han var skadad. Den här lille pojken behövde inte drivas på, manas eller sporras att handla. Hans önskan att dela med sig var den

naturliga följderna av en mycket nyttig och välgörande personlig upplevelse.

Många av oss vuxna betar oss på precis samma sätt när vi finner en behandling eller medicin som lindrar smärta som vi länge lidit av, eller när vi fått råd som gör att vi kan möta utmaningar med mod och rådlöshet med tålmod. Att dela med oss till andra människor av det som betyder mest för oss eller har hjälpt oss är inte alls ovanligt.

Det här mönstret är särskilt tydligt när det gäller sådant som är av stor andlig vikt och betydelse. Till exempel betonar en berättelse i en helig skrift som heter Mormons bok en dröm som en forntida profet vid namn Lehi hade. Huvudtemat i Lehis dröm är livets träd – som symboliserar ”Guds kärlek” som är ”det mest begärliga av allt” och ”det mest glädjande för själen” (1 Nephi 11:22–23; se också 1 Nephi 8:12, 15).

Lehi förklarade:

”Och det hände sig att jag gick fram och åt av dess frukt. Och jag fann att den var mycket söt, sötare än allt annat jag någonsin tidigare smakat. Ja, och jag såg att dess frukt var vit, och dess vithet överträffade allt jag någonsin hade sett.

Och då jag åt av dess frukt fyllde den min själ med mycket stor glädje. Därför började jag önska att även min familj skulle äta därav” (1 Nephi 8:11–12; kursivering tillagd).

Det största beviset på Guds kärlek till sina barn är Herrens Jesu Kristi jordiska verksamhet, försoningsoffer och uppståndelse. Trädets frukt kan ses som symbol för Frälsarens försonings välsignelser.

Lehis omedelbara reaktion efter att ha tagit del av frukten och upplevt stor glädje var en större önskan att dela med sig till och betjäna sin familj. Så när han vände sig mot Kristus, vände han sig även utåt i kärlek och tjänande.

En annan viktig berättelse i Mormons bok beskriver vad som hände en man som hette Enos efter att Gud hört och besvarat hans uppriktiga och vädjan bön.

Han sa:

”Och min själ hungrade, och jag föll på knä inför min Skapare och ropade till honom i mäktig bön och vädjan för min egen själ. Och hela dagen lång ropade jag till honom, ja, och när kvällen kom höjde jag fortfarande min röst så högt att den nådde himlarna.

Och det kom en röst till mig som sade: Enos, dina synder är dig förlåtna, och du skall bli välsignad.

Och jag, Enos, visste att Gud inte kunde ljuga, varför min skuld var utplånad.

Och jag sade: Herre, hur kan det ske?

Och han sade till mig: Tack vare din tro på Kristus som du aldrig förut har hört eller sett ... Stå därför upp, din tro har helat dig.

Nu hände det sig att *när jag hört dessa ord började jag känna en önskan om mina bröder nephiternas välfärd. Därför utgöt jag hela min själ inför Gud för dem*” (Enos 1:4–9; kursivering tillagd).

När Enos vände sig ”helhjärtat” (2 Nephi 31:13) till Herren ökade samtidigt hans omtanke om hans familjs, vänners och bekantas välfärd.

Den bestående lärdom vi får av dessa två berättelser är vikten av att i våra personliga liv uppleva välsignelserna i Jesu Kristi försoning, som förbereder oss för uppriktigt och ärligt tjänande som sträcker sig långt bortom de dagliga rutinerna. Liksom Lehi,

Enos och vår lille son i min berättelse, har vi som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga känt den vända som kommer av andlig oviss-
het och synd. Vi har också upplevt reningen, sinnesfriden, den andliga läkedomen och förnyelsen och den vägledning som kommer först genom att lära och följa Frälsarens evangeli-
ums principer.

Jesu Kristi försoning erbjuder den rening som behövs för att man ska bli ren, den lindrande salva som läker andliga sår och tar bort skuld, samt det skydd som hjälper oss vara trofasta i både goda och dåliga tider.

Det finns absolut sanning

För er släktingar och vänner som inte är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga har jag försökt förklara de grundläggande anledningarna till att vi är missionerar.

Absolut sanning finns i en värld som alltmer föraktar och avfärdar absoluta sanningar. En dag i framtiden "skall alla knän böja sig" och "alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren" (se Fil. 2:10–11). Jesus Kristus är absolut den Evige Faderns enfödde Son. Som medlemmar i hans kyrka vittnar vi om att han lever och att hans kyrka har återställts i sin helhet i vår tid.

Den inbjudan vi ger er att få veta mer om och pröva vårt budskap kommer av de positiva verkningar som Jesu Kristi evangelium haft i våra liv. Ibland kan vi vara klumpiga, burdusa eller för envisa i våra försök. Vår enkla önskan är att berätta för er om de sanningar som är av största värde för oss.

Som en av Herrens apostlar, och med all min själs styrka, vittnar jag om hans gudomlighet och att han är verklig. Och jag inbjuder er att "komma och se" (se Joh. 1:39) i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

President Thomas S. Monson

Tills vi möts igen

Må vi alla begrunda sanningarna vi har hört och må de hjälpa oss bli ännu mer ståndaktiga lärjungar.

Mina bröder och systrar, vi har upplevt två härliga dagar med inspirerade budskap.

Våra hjärtan har berörts och vår tro har stärkts när vi tagit del av anden som har varit närvarande under konferenssessionerna. När vi nu avslutar konferensen tackar vi vår himmelske Fader för hans många välsignelser till oss.

Vi har blivit upplyfta och inspirerade av den vackra musik som framförts under sessionerna. Bönerna som uppsänts har fört oss närmare himlen.

Jag vill uttrycka hela kyrkans innerliga tacksamhet mot våra bröder som har avlösts under konferensen. Vi kommer att sakna dem. Deras bidrag till Herrens verk har varit enormt och kommer att märkas i generationer framåt.

Linda K. Burton

Hjälpföreningens generalpresident

Må vi återvända till våra hem med beslutsamhet i hjärtat att vara lite bättre än tidigare. Må vi vara lite vänligare och mer omtänksamma. Må vi nå ut i hjälpsamhet, inte bara till våra medsyskon utan också till dem som inte delar vår tro. Må vi visa respekt för dem när vi umgås med dem.

Det finns de som kämpar varje dag med provningar. Låt oss visa dem vår omsorg och ge en hjälpsam hand. När vi bryr oss om varandra blir vi välsignade.

Må vi tänka på de äldre och hembundna. När vi tar oss tid att besöka dem känner de att de är älskade och uppskattade. Må vi följa uppmaningen att "hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och stärka de matta knäna".¹

Må vi vara ett ärligt och redbart folk som försöker göra det rätta, alltid och under alla omständigheter. Må vi vara trofasta Kristi efterföljare, föredömen i rättfärdighet och lysa "som stjärnor i världen".²

Mina bröder och systrar, jag tackar er för era böner å mina vägnar. De stärker mig och lyfter mig medan jag av hela mitt hjärta strävar att göra Guds vilja och att tjäna honom och att tjäna er.

När vi nu lämnar den här konferensen nedkallar jag himlens välsignelser över var och en av er. Må de av er som är långt hemifrån återvända hem i säkerhet och finna allt i sin ordning. Må vi alla begrunda sanningarna vi hört och må de hjälpa oss bli ännu mer ståndaktiga lärjungar än vi var när konferensen började.

Under tiden, tills vi möts igen om sex månader, ber jag att Herrens välsignelser ska utgjas över er, ja, över oss alla, och jag gör det i Jesu Kristi, vår Herre och Frälsares heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 81:5.

2. Fil. 2:15.

Förberedda på ett sätt som aldrig tidigare hade förekommit

Må vi förbereda oss att värdigt ta emot frälsande förrättningar droppe för droppe och helhjärtat hålla tillhörande förbund.

När vår yngsta dotter kom hem efter sin första skoldag frågade jag: "Hur gick det?"

Hon svarade: "Det gick bra."

Men nästa morgon när jag väckte henne för att hon skulle gå till skolan lade hon armarna i kors och sa bestämt: "Jag har redan varit i skolan!" Tydligt hade jag inte förberett henne eller förklarat att man inte bara går till skolan en gång utan att hon förväntades gå till skolan fem dagar i veckan i många, många år.

När vi begrunder principen av att vara förberedd, föreställ er med mig följande händelse. Du sitter i det celestialet rummet i templet och ser hur brudpar vördnadsfullt visas in eller ut medan de väntar på att bli vigda för tid och all evighet. En brud kommer in i det celestialet rummet hand i hand med sin älskling. Hon bär en enkel men vacker tempelklänning och hennes leende är lugnt, fridfullt och varmt. Hon är välvårdad utan att

vara uppseendeväckande. Hon sätter sig, ser sig om och känner sig plötsligt överväldigad. Hennes tårar verkar komma på grund av den förundran och vördnad hon känner för både platsen hon är på och den heliga förrättning som väntar henne och hennes livs kärlek. Hennes uppträdande verkar säga: "Jag är så tacksam för att jag är här i Herrens hus i dag, redo att påbörja en evig resa med en älskad evig livskamrat." Hon verkar vara *förberedd* för mycket mer än bara en händelse.

Vårt söta barnbarn i tonåren lämnade nyligen en liten lapp på min kudde där det stod: "Det som slår mig när jag kommer in i templet är den fridfulla och kärleksfulla anda som råder där ... Man kan besöka templet för att få inspiration."¹ Hon har rätt. Vi kan få inspiration och uppenbarelse i templet, och kraft att handskas med livets motgångar. Det hon lär sig om templet när hon regelbundet tar med

egna släktnamn för att utföra tempeldop och konfirmationer, bereder henne för att ta emot ytterligare tempelförrättningar, förbund och välsignelser för både sig själv och dem på andra sida förlåten.

Äldste Russell M. Nelson lärde: "Liksom tempel förbereds för medlemmarna behöver medlemmarna förbereda sig för templet."²

När jag återigen läser om befälhavare Moroni i Mormons bok, påminns jag om att en av Moronis största prestationer var hur han noggrant förberedde nephiterna så att de kunde motstå den fruktade lamanitiska hären. Han förberedde folket så väl att vi läser: "Men se, till [lamaniternas] gränslösa förvåning var [nephiterna] förberedda för dem på ett sätt som aldrig tidigare hade förekommit."³

Orden "förberedda ... på ett sätt som aldrig tidigare hade förekommit", fångade verkligen min uppmärksamhet.

Hur kan vi bättre förbereda oss för heliga tempelvälsignelser? Herren lärde: "Och vidare skall jag ge er ett mönster för allt."⁴ Låt oss begrunda ett mönster i skrifterna som hjälper oss att förbereda oss väl. Moronis förberedelser för anfall

krävde konsekvent och trofast hängivenhet, och det här mönstret kräver samma sak.

Jag tröttnar aldrig på den vackra liknelse där Frälsaren berättade om fem förståndiga och fem oförståndiga jungfrur. Den här liknelsen handlar om att vara beredd inför Frälsarens andra ankomst, men vi kan också likna den vid att vara förberedd för templets välsignelser, som kan vara som en andlig högtid för dem som är väl förberedda.

I Matteus 25 läser vi:

"Då skall himmelriket liknas vid tio jungfrur som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen.

Fem av dem var oförståndiga och fem var förståndiga ...

De förståndiga tog olja i kärlen tillsammans med sina lampor.

Då nu brudgummen dröjde, blev de alla sömna och somnade.

Vid midnatt hördes ett rop: Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom.

Då vaknade alla jungfrurna och gjorde i ordning sina lampor.

De oförståndiga sade till de förståndiga: Ge oss av er olja! Våra lampor slocknar.

De förståndiga svarade: Den räcker kanske inte både för oss och för er. Gå i stället till dem som säljer och köp.

Men när de hade gått för att köpa kom brudgummen. Och de som stod färdiga gick med honom in till bröllopfesten, och dörren stängdes.

Sedan kom de andra jungfrurna tillbaka och sade: Herre, Herre, öppna för oss!

Men han svarade: Amen säger jag er: Ni känner mig inte."⁵

Jag tror inte det finns någon, särskilt bland dem som är känsliga, som inte tycker synd om de oförståndiga unga kvinnorna. En del av oss vill säga till de andra: "Kan ni inte dela med er så att alla blir glada?" Men tänk på saken. Historien berättas av Frälsaren och det är han som kallar fem av dem "förståndiga" och fem "oförståndiga".

När vi nu använder den här liknelsen som ett mönster för tempelförberedelse, tänk då på en nutida profets ord. Han lärde att "den andliga förberedelsens olja kan man inte dela med sig av".⁶ President Spencer W. Kimball klagade att de fem "förståndiga" unga kvinnorna inte kunde dela oljan i sina lampor med dem som

var "oförståndiga". Han sa: "Närvaro vid sakramentsmötet ger olja till våra lampor, droppe efter droppe, genom åren. Fasta, familjebön, hemundervisning, kontroll av kroppsliga begär, undervisning om evangeliet, skriftstudier – varje hängiven och lydig gärning är en droppe som vi tillför vårt förråd. Vänliga gärningar, betalning av offergåvor och tionde, rena tankar och handlingar ... också dessa gärningar blir ett stort bidrag till den olja som vi vid midnatt kan fylla våra tomma lampor med."⁷

Ser ni mönstret av förberedelse som, droppe för droppe, kan hjälpa oss när vi tänker på hur vi kan vara mer hängivna i vår förberedelse för att ta emot heliga förrättningar för oss själva och andra? Vilka andra små och enkla medel kan vi använda för att samla dyrbara andliga droppar av olja till vår förberedelselampa?

Vi lär av äldste Richard G. Scott att "personlig värdighet är ett nödvändigt krav för att man ska få njuta av templets välsignelser ... En värdig karaktär formas bäst genom att man ständigt gör rätt val i livet, baserade på Mästarens lärdomar".⁸ Jag älskar ordet *ständigt*. Man bör ständigt vara stadig, ståndaktig och pålitlig. Vilken fin beskrivning av värdighetens princip!

Vi påminns i Bible Dictionary: "Endast hemmet kan jämföras med templet i fråga om helighet."⁹ Passar våra hus eller lägenheter in på den beskrivningen? En älsklig ung kvinna i vår församling besökte nyligen vårt hem. Jag visste att hennes bror just hade återvänt från sin mission, så jag frågade henne hur det var att ha honom hemma igen. Hon sa att det var underbart, men att han ibland bad att de skulle sänka volymen på musiken. Hon sa: "Och det var inte ens *dålig* musik!" Det kan vara värdefullt att då och då tänka efter och se till att våra

hem är platser där vi kan känna Anden. När vi gör våra hem till platser där Anden är välkommen blir vi bättre förberedda på att känna oss mer "hemma" när vi kommer till Herrens hus.

När vi förbereder oss för att värdigt komma till templet och trofast håller tempelförbunden utgjuter Herren "en mångfald välsignelser"¹⁰ över oss. Min goda vän Bonnie Oscarson vände nyligen ett skriftställe ut och in när hon sa: "Där mycket krävs, ska mycket mer bli givet."¹¹ Jag håller fullständigt med henne! Eftersom vi besöker templet för att få *eviga* välsignelser borde det inte förvåna oss att högre normer krävs för att bli värdig de välsignelserna. Återigen, äldste Nelson lärde: "Eftersom templet är Herrens hus är det han som bestämt normerna för inträde. Vi inträder som hans gäster.

Att ha en tempelrekommendation är en ovärderlig förmån och ett påtagligt bevis på lydnad mot Gud och hans profeter."¹²

Framstående idrottsmän och doktorer förbereder sig i timmar, dagar, veckor, månader och till och med år. Dagliga droppar av förberedelse krävs för att de ska nå toppen. På samma sätt förväntas det av dem som vill bli värdiga upphöjelse i det celestialet riket att de lever efter en högre lydtnadsnorm. Det sker genom att de utövar lydtnadens dygd dag för dag och droppe för droppe.

När vi ständigt och flitigt samlar droppe efter droppe olja till vår andliga lampa och använder oss av små och enkla medel kan vi ha våra lampor "i ordning och brinnande"¹³ och vara förvånansvärt förberedda.

Min gullige man, som är stavspresident, sa nyligen att han nästan alltid kan se vem som är beredd och värdig att komma in i templet, för de "lyser upp rummet" när de kommer och vill ha en tempelrekommendation.

I invigningsbönen för Kirtlands tempel vädjade profeten Joseph Smith Herren om "att alla människor som träder över tröskeln till Herrens hus kan känna din kraft ... att de kan växa upp till dig och förlänas den Helige Andens fullhet ... och beredas till att ta emot allt som är nödvändigt".¹⁴

Det är min bön att våra tempelbesök ska vara något mycket mer än en engångshändelse. Må vi förbereda oss att värdigt ta emot frälsande förrättningar droppe för droppe och helhjärtat hålla tillhörande förbund. När vi gör det så vet jag att vi gör oss värdiga att ta emot de utlovade välsignelserna och förlänas den Helige Andens fullhet och Herrens kraft i våra hem och våra liv. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Personligt brev från Aydia Kaylie Melo till Linda K. Burton, 31 aug. 2014.
2. Russell M. Nelson, "Förbered dig för templets välsignelser", *Liahona*, okt. 2010, s. 41.
3. Alma 49:8; kursivering tillagd; se också v. 6–7.
4. L&F 52:14.
5. Se Matt. 25:1–2, 4–11; Joseph Smiths översättning av Matteus 25:12 (i fotnot *a* för Matthew 25:12 i den engelska upplagan av skrifterna).
6. Marvin J. Ashton, "A Time of Urgency", *Ensign*, maj 1974, s. 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), s. 256.
8. Richard G. Scott, "Ta emot templets välsignelser", *Liahona*, juli 1999, s. 29.
9. Bible Dictionary, "Temple".
10. L&F 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, "Greater Expectations" (satellitutsändning för Kyrkans seminarier och institut, 5 aug. 2014); lds.org/broadcasts; se också Luk. 12:48; L&F 82:3.
12. Russell M. Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liahona*, juli 2001, s. 38.
13. L&F 33:17.
14. L&F 109:13, 15.

Jean A. Stevens

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Guds döttrar i förbundet

När Guds döttrar har fokus på templet och sina heliga förbund kan Gud välsigna dem på personliga och mäktiga sätt.

Kära systrar, jag hälsar er med mycket kärlek. Just nu, var ni än befinner er i världen, hoppas jag att ni känner Herrens kärlek till er personligen och Andens vittnesbörd i hjärtat om budskapet som sjöngs av den här vackra kören. Jag instämmer med deras vittnesbörd: Han lever, min Förlossare. Och han älskar var och en av oss.

I kväll samlas vi som Guds döttrar i förbundet. Vår ålder, våra omständigheter och personligheter kan inte skilja oss åt, tack vare att vi först och främst tillhör honom. Vi har ingått ett förbund att alltid minnas hans Son.

Kraften i det här personliga förbundet inpräntades i mitt hjärta för tre veckor sedan under en dopgudstjänst. Där framför mig satt åtta vackra barn i vördnadsfull väntan på en särskild dag som antligen anlät. Men när jag såg in i deras strålande ansikten såg jag inte bara en grupp barn. Istället såg jag dem så som jag tror att Herren ser dem – ett barn i taget. Jag såg Emma och Sophia och Ian och Logan och Aden och William och Sophie och Micah. Varje dopförbund ingås ett och ett. De vitklädda

barnen var där, redo och villiga av hela sitt åttaåriga hjärta att ingå sitt första förbund med Gud.

Tänk tillbaka på din egen dopdag. Vare sig du minns många detaljer eller bara några få, så försök nu att känna vikten av förbundet du själv ingick. Du kallades vid namn, sänktes ner i vattnet och kom upp som Guds dotter – en dotter i förbundet, villig att kallas efter hans Sons namn och lovade att följa honom och hålla hans bud.

Förbund med Gud hjälper oss att veta vilka vi egentligen är. De förbinder oss med honom på ett personligt sätt så att vi känner vårt värde i hans ögon och vår plats i hans rike. På ett sätt vi inte helt förstår känner han oss och älskar oss var och en. Tänk på det, var och en av oss har en sådan plats i hans hjärta. Hans önskan är att vi väljer vägen som för oss hem till honom.

Fastän dopets förbund är så väsentligt och viktigt är det bara en början, porten som leder oss in på vägen till evigt liv. Framför oss under resan finns det tempelförbund att ingå och prästadömetts förrättningar att ta emot. Äldste David A. Bednar påminner oss: "När vi står i dopets vatten vänder vi blicken mot templet."¹

Det är inte bara genom att ingå förbund utan också genom att troget hålla förbunden som vi bereds att ta emot det eviga livet. Det är vårt hopp, vårt mål och vår glädje.

Jag bevittnade själv kraften i förbund när jag såg hur mina rättfärdiga

föräldrar älskade och levde efter evangeliet. Min kära mor gav mig förmånen att tydligt se de dagliga beslut som en Guds dotter i förbundet fattar. Också som barn återspeglade hennes val hennes prioriteter och identifierade henne som en sann Jesu Kristi lärjunge. Jag har sett friden, kraften och beskyddet som kom till henne när hon ingick och höll heliga förbund på livets färd. Hennes liv på jorden återspeglade hennes kärlek till Frälsaren och hennes önskan att följa honom. Jag vill verkligen följa hennes exempel.

Mina föräldrars gemensamma liv började på ett ovanligt sätt. Det var 1936. De dejtade på allvar och planerade giftermål när far fick ett brev som inbjöd honom att tjäna som heltidsmissionär i Sydafrika. I brevet stod det att om han var värdig och villig att tjäna skulle han kontakta sin biskop. Man ser genast att processen att kalla missionärer var mycket annorlunda på den tiden! Far visade brevet för sin käresta Helen

och de bestämde utan tvekan att han skulle tjäna.

Under de två veckorna före hans avresa träffades de varje dag och åt picknick-lunch i Memory Grove nära centrala Salt Lake City. Under en av deras luncher och efter att ha sökt vägledning genom fasta och bön sa mor till sin käre Claron att om han fortfarande ville skulle hon gifta sig med honom innan han for. Under kyrkans tidiga dagar kallades män ibland som missionärer och lämnade hustru och barn hemma. Och så var det med min mor och far. Med hans prästadsledares godkännande beslöt de sig för att vigas innan han åkte iväg på sin mission.

I templet i Salt Lake City mottog mor sin begåvning och sedan vigdes de för tid och all evighet av äldste David O. McKay. Deras äktenskaps början var blygsam. Det togs inga foton, ingen vacker bröllopsklänning och inga blommor fanns, det var ingen bröllopsmottagning. Deras fokus var

Las Piñas, Filippinerna

på templet och deras förbund. För dem betydde förbunden allt. Efter bara sex dagar av äktenskapligt liv och med ett tårfullt avsked reste min far till Sydafrika.

Men deras äktenskap var mer än bara den djupa kärlek de hade till varandra. De älskade också Herren och ville tjäna honom. De heliga tempelförbunden de ingått gav dem styrka och kraft att uthärda de två åren de var åtskilda. De hade ett evigt perspektiv på livets ändamål och på de utlovade välsignelserna som ges dem som trofast håller sina förbund. Alla dessa välsignelser översteg den kortsiktiga uppoffringen och separationen.

Det var förvisso inget lätt sätt att påbörja ett äktenskap, men det visade sig vara ett idealt sätt att lägga grunden till en evig familj. Allt eftersom familjen växte visste vi vad som var viktigast för våra föräldrar. Det var deras kärlek till Herren och deras orubbliga beslut att hålla de förbund de ingått. Fastän båda mina föräldrar nu är borta välsignar deras mönster av rättfärdighet fortfarande vår familj.

Deras föredöme återspeglas i syster Linda K. Burtons ord: "Det bästa sättet att stärka ett hem, nu eller i framtiden, är att hålla förbunden."²

Deras tid för svårigheter och prövningar var inte över. Tre år efter att far hade återvänt från sin mission rasade andra världskriget och som så många

andra tog han värvning i det militära. Han var borta från hemmet i ytterligare fyra år medan han tjänstgjorde i flottan på krigsfartyg i Stilla havet.

Det var svårt för mina föräldrar att vara åtskilda igen. Men för min mor markerades också den här tiden, fylld med ensamhet, oro och ovisshet, av Andens viskningar som talade till henne om eviga löften, om tröst och frid mitt i stormen.

Trots sina svårigheter levde mor ett rikt liv fyllt av lycka, glädje, kärlek och tjänande. Hennes kärlek till Frälsaren återspeglades i hennes sätt att leva. Hon hade en säregen kontakt med himlen och en gåva och förmåga att älska och välsigna alla omkring sig. Hennes tro på Gud och hopp på hans löften reflekteras av president Thomas S. Monsons ord om templet när han sa: "Ingen uppoffring är för stor, inget pris är för tungt, inget bemödande för svårt för att få de välsignelserna."³

Under alla livets föränderliga årstider stärktes och välsignades mor av sin kärlek till Herren och av förbunden hon trofast ingick och höll.

Helt säkert skiljer sig detaljerna i er historia från hennes. Men principerna från hennes liv kan tillämpas på oss alla. När Guds döttrar fokuserar på templet och sina heliga förbund, kan Gud välsigna dem på personliga och mäktiga sätt. Liksom min mors

föredöme för mig kan era val att tro och hålla förbund efterlämna ett rikt arv av tro åt era efterkommande. Så, kära systrar, hur kan vi ges tillgång till kraften och välsignelserna i templets förbund? Vad kan vi göra nu för att förbereda oss för de välsignelserna?

Under mina resor har jag lärt mig att det finns systrar i alla åldrar, i alla omständigheter, vars liv ger svar på de här frågorna.

Jag träffade Mary kort efter hennes åttonde födelsedag. Liksom många andra är hon glad över att arbeta med släktforskning och har tagit fram över 1 000 namn för tempeltjänst. Mary förbereder sig nu för välsignelsen att besöka templet när hon fyller 12.

Brianna är 13 och älskar släktforskning och arbetet i templet. Hon har tagit till sig äldste Neil L. Andersens tempelutmaning.⁴ Hon har förberett hundratals namn för tempeltjänst och har engagerat sig själv, släktingar och vänner i att utföra dopen. I detta heliga arbete vänds Briannas hjärta inte bara till hennes jordiska fäder utan också till hennes himmelske Fader.

Fastän Anfissa är en mycket upptagen ung vuxen som både arbetar och går på universitet finner hon fortfarande tid till att besöka templet

varje vecka. Hon söker uppenbar-else och finner frid när hon tjänar i Herrens hus.

Katja, en kär syster i Ukraina, hyser djup kärlek till templet. Innan templet i Kiev byggdes gjorde hon och andra i hennes gren uppoffringen att resa i 36 timmar med buss för att komma till templet en gång om året i Tyskland. De här hängivna medlemmarna studerade skrifterna, sjöng psalmer och samtalade om evangeliet under resan. Katja berättade: "När vi äntligen kom fram till templet var vi beredda att ta emot det som Herren ville ge oss."

Om vi vill få alla de välsignelser som Gud så generöst erbjuder måste vår jordiska väg leda till templet. Templet är ett uttryck för Guds kärlek. Han inbjuder oss alla att komma, lära av honom, känna hans kärlek och ta emot prästadömetts förrättningar som är nödvändiga för evigt liv med honom. Varje förbund ingås ett efter ett. Varje mäktiga förändring i hjärtat är viktig för Herren. Och din gör all skillnad i världen för dig. För när vi besöker hans heliga hus beväpnas vi med hans kraft, hans namn över oss, hans härlighet runtomkring oss och hans änglar får befallning om oss.⁵

Jag ger er mitt säkra vittnesbörd om att vår kärleksfulle Fader i himlen lever. Det är genom hans älskade Son Jesus Kristus som varje hopp, varje löfte och varje välsignelse i templet uppfylls. Må vi ha tro nog att lita på honom och hans förbund är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. David A. Bednar, "Att ärorikt inneha namn och ställning", *Liahona*, maj 2009, s. 98.
2. Linda K. Burton, "Sökes: Händer och hjärtan till att påskynda verket", *Liahona*, maj 2014, s. 123.
3. Thomas S. Monson, "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 92.
4. Se templechallenge.lds.org.
5. Se L&F 109:22.

Neill F. Marriott

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Låt ditt ljus lysa

Vi måste stå fast i vår tro och höja våra röster för att förkunna sann lära.

I kväll vill jag ta upp två av våra viktiga ansvar: För det första att konsekvent stärka evangeliets ljus i våra liv, och för det andra att dela det ljuset och den sanningen med andra.

Vet ni hur viktiga ni är? Var och en av er – just nu – är värdefull och outhärlig i vår himmelske Faders frälsningsplan. Vi har ett verk att utföra. Vi vet sanningen om det återställda evangeliet. Är vi redo att försvara den sanningen? Vi måste leva efter den, vi måste sprida den. Vi måste stå fast i vår tro och höja våra röster för att förkunna sann lära.

I septembernumret av *Liahona* 2014 skriver äldste M. Russell Ballard: "Vi behöver mer av kvinnornas tro och utpräglade, inflytelserika röster.

Vi behöver kvinnor som innehar kunskap om evangeliets lärdomar och förstår vad vi tror på så att de kan bära sina vittnesbörd om sanningen om allting."¹

Systrar, ni stärker min tro på Jesus Kristus. Jag har sett era exempel, hört era vittnesbörd och känt er tro, från Brasilien till Botswana! Ni bär med er ert inflytande vart ni än går. Människor omkring er känner av det – från er familj till kontakterna i era mobiler och från era vänner i sociala media till dem som sitter bredvid er i kväll. Jag instämmer med syster Harriet Uchtdorf, som skrev: "Ni ... är livfulla och entusiastiska ledstjärnor i en allt mörkare värld när ni, genom ert sätt att leva, visar att evangeliet är ett glatt budskap."²

President Thomas S. Monson påpekade: "Om du vill kunna ge andra ljus, måste du själv lysa."³ Hur kan vi hålla sanningens ljus lysande inom oss? Ibland känner jag mig som en matt glödlampa. Hur kan vi lysa klarare?

Skrifterna lär: "Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus."⁴ Vi måste förbli i Gud, som skriften säger. Vi måste gå till ljusets källa – till vår himmelske Fader och Jesus Kristus och skrifterna. Vi kan också besöka templet, eftersom vi vet att allt inom dess väggar leder oss till Kristus och hans stora försoningsoffer.

Tänk på den verkan templen har på sin omgivning. De förskönar stadskärnor, de lyser uppifrån höga kullar. Varför förskönar och lyser de? Eftersom "sanning lyser"⁵, som det står i skrifterna, och templet rymmer sanning och eviga syften, och det gör du med.

År 1877 sa president George Q. Cannon: "Varje tempel ... minskar

Satans makt på jorden."⁶ Jag tror att varhelst ett tempel byggs på jorden driver det undan mörkret. Tempelns ändamål är att tjäna människan och ge alla vår himmelske Faders barn möjligheten att återvända till och leva med honom. Är inte vårt syfte detsamma som dessa invigda byggnaders, dessa Herrens hus? Att tjäna andra och hjälpa dem driva bort mörkret och återvända till vår himmelske Faders ljus?

Helig tempeltjänst ökar vår tro på Kristus och därefter kan vi bättre påverka andras tro. Genom templet närande ande kan vi i våra egna liv lära känna verkligheten, kraften och hoppet i Frälsarens försoning.

För några år sedan ställdes vår familj inför en stor utmaning. Jag besökte templet och bad där innerligt om hjälp. Jag fick ett sanningens ögonblick. Jag fick ett tydligt intryck av mina svagheter och jag blev chockad. I det andligt upplysta ögonblicket såg jag en stolt kvinna som gjorde saker

på sitt eget sätt, inte nödvändigtvis på Herrens sätt, och som tog åt sig all ära för alla så kallade prestationer. Jag förstod att jag såg mig själv. Jag ropade i mitt hjärta till min himmelske Fader och sa: "Jag vill inte vara den kvinnan, men hur kan jag förändras?"

Genom den rena uppenbarelsen anda som finns i templet undervisades jag om mitt fullständiga behov av en Återlösare. Jag vände mig genast till Frälsaren Jesus Kristus och kände min ångest sjunka undan och ett stort hopp spira upp i hjärtat. Han var mitt enda hopp och jag längtade efter att hålla fast endast vid honom. Det var uppenbart för mig att den självpågata, naturliga kvinnan "är en fiende till Gud"⁷ och till dem hon har inflytande över. Den dagen i templet lärde jag mig att det bara var genom Jesu Kristi försoning som min stolta natur kunde förändras och jag kunde göra gott. Jag kände intensivt hans kärlek och visste att han skulle undervisa mig genom Anden och förändra mig om jag gav mitt hjärta till honom, utan att hålla något tillbaka.

Jag kämpar fortfarande med mina svagheter, men jag litar på försoningens gudomliga hjälp. Den här rena undervisningen kom eftersom jag gick till det heliga templet för att söka tröst och svar. Jag kom betyngd till templet och gick därifrån med vetskapen om att jag hade en allsmäktig och ytterst kärleksfull Frälsare. Jag kände mig lättare och gladare eftersom jag tagit emot hans ljus och accepterat hans plan för mig.

Tempel runt om i världen har sitt eget unika utseende och yttre design, men de innehåller alla samma eviga ljus, syfte och sanning. I 1 Korintierbrevet 3:16 läser vi: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?" Vi, Guds döttrar, finns också runt om i världen och

vi, liksom templen, har alla vårt eget unika utseende och yttre design. Vi har också andligt ljus inom oss, liksom templen. Det här andliga ljuset är en spegelbild av Frälsarens ljus. Andra dras till detta ljus.

Vi har våra egna roller på jorden – från dotter, mor, ledare och lärare till syster, inkomsttagare, hustru och så vidare. Varje roll är inflytelserik. Varje roll har moralisk kraft när vi speglar evangeliets sanningar och templets förbund i våra liv.

Äldste D. Todd Christofferson sa: "En mor kan alltid utöva ett inflytande som ingen annan person eller relation kan alstra."⁸

När våra barn var små kände jag mig som medkapten på ett skepp med min man David, och jag föreställde mig våra elva barn som en flottilj med små båtar som guppade omkring oss i hamnen och beredde sig på att ge sig ut på världens hav. David och jag kände ett behov av att dagligen konsultera Herrens kompass för att få veta den bästa segelriktningen för vår lilla flotta.

Mina dagar var fyllda av obemärkta saker som att vika tvätt, läsa barnböcker och laga grytor till middag. I våra hems hamn inser vi inte ibland att vi med de här enkla, konsekventa handlingarna – som familjebön, skriftstudier och familjens hemafton – utträttat mycket stort. Men jag vittnar om att de här handlingarna har evig betydelse. Vi känner stor glädje när de här småbåtarna, våra barn, växer till mäktiga fartyg fyllda med evangeliets ljus och redo att "inträda i Guds tjänst".⁹ Genom våra små handlingar av tro och tjänande kan de flesta av oss förbli i Gud och till sist föra evigt ljus och härlighet till släkt, vänner och bekanta. Ni bär verkligen ert inflytande med er!

Tänk på det inflytande som tron hos en primärflicka kan ha på

familjen. Vår dotters tro välsignade vår familj när vi tappade bort vår lille son på en nöjespark. Familjen rusade desperat runt och letade efter honom. Till sist drog vår tioåriga dotter mig i armen och sa: "Mamma, borde vi inte be?" Hon hade rätt! Familjen samlades mitt i en skara av åskådare och bad för att finna vårt barn. Vi hittade honom. Till alla primärflickor säger jag: "Fortsätt att påminna era föräldrar om att be!"

I somras hade jag privilegiet att närvara vid ett läger med 900 unga kvinnor i Alaska. De hade ett djupgående inflytande på mig. De kom andligt förberedda till lägret: De hade läst Mormons bok och memorerat "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd". På lägrets tredje kväll stod alla

900 unga kvinnor upp och reciterade hela dokumentet ord för ord.

Anden fyllde den stora salen och jag längtade efter att delta. Men jag kunde inte. Jag hade inte betalat priset genom att lära det utantill.

Jag har nu börjat lära mig orden i "Den levande Kristus" precis som de här systrarna gjorde och tack vare deras inflytande upplever jag mer fullständigt sakramentets förbund att alltid minnas Frälsaren, när jag om och om igen upprepar apostlarnas vittnesbörd om Kristus. Sakramentet får en allt djupare innebörd för mig.

Jag hoppas kunna ge Frälsaren en julklapp i år i form av att ha memorerat och bevarat "Den levande Kristus" i mitt hjärta före den 25 december. Jag hoppas kunna ha ett gott inflytande

– som systrarna i Alaska hade på mig.

Känner du igen dig själv i följande ord från dokumentet ”Den levande Kristus”? ”Han vädjade till alla att följa hans exempel. Han vandrade på vägarna i Palestina, botade sjuka, gav de blinda synen åter och uppväckte döda.”¹⁰

Vi, kyrkans systrar, vandrar inte på vägarna i Palestina för att bota de sjuka, men vi kan be för och tillämpa försoningens helande kärlek på en skräpelig, ansträngd relation.

Även om vi inte kan ge de blinda synen åter på samma sätt som Frälsaren, kan vi vittna om frälsningsplanen till de andligt blinda. Vi kan öppna deras ögon till att förstå nödvändigheten av prästadömet kraft i eviga förbund.

Vi uppväcker inte de döda som Frälsaren gjorde, men vi kan välsigna de döda genom att hitta deras namn för tempeltjänsten. Då kommer vi förvisso att uppväcka dem från deras andefängelse och erbjuda dem vägen till evigt liv.

Jag vittnar om att vi har en levande Frälsare, Jesus Kristus, och att vi genom hans makt och ljus kan tränga bort världens mörker, ge uttryck för sanningen vi känner till och påverka andra att komma till honom. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. M. Russell Ballard, ”Män och kvinnor och prästadömet kraft”, *Liahona*, sep. 2014, s. 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014), s. 41; använt med tillstånd.
3. Thomas S. Monson, ”För jag som var blind kan nu se”, *Liahona*, juli 1999, s. 69.
4. L&F 50:24.
5. Se L&F 88:7.
6. George Q. Cannon, i *Förbered dig för det heliga templet* (häfte, 2003), s. 36.
7. Mosiah 3:19.
8. D. Todd Christofferson, ”Kvinnans moraliska styrka”, *Liahona*, nov. 2013, s. 30.
9. Se L&F 4:2.
10. ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, *Liahona*, apr. 2000, s. 2.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Lev evangeliet med glädje

Förtrösta på Jesu Kristi makt att frälsa. Lyd hans lagar och bud. Med andra ord: Lev evangeliet med glädje.

Mina kära systrar, mina kära vänner och välsignade lärjungar till Jesus Kristus, det är en förmån för mig att vara här med er i början av ännu en generalkonferens för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Under den kommande veckan sammanstrålar första presidentskapet och de tolv apostlarna med alla generalauktoriteter och biorganisationsledare på generalnivå, och återstående sessioner av vår världskonferens hålls kommande lördag och söndag. Jag är djupt tacksam för att vår profet president Thomas S. Monson bett mig representera första presidentskapet och tala till kyrkans systrar.

När jag funderade på vad jag skulle kunna säga började jag tänka på de kvinnor som har format mitt liv och hjälpt mig igenom jordelivets svårigheter. Jag är tacksam för min mormor som för många år sedan beslöt att ta med sin familj till mormonernas sakramentsmöte. Jag är tacksam för Schwestern Ewig, en äldre ensamstående tysk dam vars namn ju betyder ”syster Ewig”. Det var hon som kom med den modiga och underbara inbjudan till min mormor. Jag är mycket tacksam för min mor som ledde fyra barn genom andra

världskrigets kaos. Jag tänker också på min dotter, mina kvinnliga barnbarn och framtida generationer trofasta kvinnor som en dag ska följa.

Inte minst är jag evigt tacksam för min hustru Harriet som förtrollade mig som tonåring, bar de tyngsta bördorna i vår unga familj som mor och som står vid min sida och älskar våra barn, barnbarn och barnbarnsbarn. Hon har utgjort styrkan i vårt hem i både goda och dåliga tider. Hon för med sig solsken till alla som känner henne.

Slutligen är jag tacksam för er alla, för miljontals trofasta systrar runtom i världen i alla åldrar, som gör så mycket för att bygga Guds rike. Jag tackar er för de otaliga sätt som ni inspirerar, stärker och välsignar dem ni möter.

Guds döttrar

Jag är glad över att få vara bland så många av Guds döttrar. När vi sjunger sången ”Jag är Guds lilla barn” går orden rakt in i hjärtat. När vi begrundar sanningen att vi är barn till himmelska föräldrar¹ uppfylls vi av känslan att vi har ett ursprung, ett syfte och en bestämmelse.

Det är gott att minnas att du alltid är ett Guds barn. Den vetskapen

hjälp dig genom svåra tider i livet och inspirerar dig att utträta stora ting. Men det är också viktigt att minnas att detta, att du är dotter till eviga föräldrar, inte är något som du uppnått eller någonsin kan förlora. Du är och förblir en Guds dotter i all evighet. Din himmelske Fader har stora planer för dig, men *enbart* ditt gudomliga ursprung garanterar dig inte en gudomlig arvedel. Gud sände dig hit för att bereda dig för en framtid som överträffar allt du kan föreställa dig.

Guds utlovade välsignelser till de trofasta är härliga och inspirerande. Bland dem har vi "troner, riken, furstendömen och makter, herradömen och alla höjder och djup"². Och det krävs mer än en födelseattest som andebarn eller ett "medlemskort som Guds barn" för att man ska kvalificera sig för dessa ofattbara välsignelser.

Men hur uppnår vi dem?

Frälsaren har besvarat den frågan i vår tid:

"Om ni inte följer min lag kan ni inte uppnå denna härlighet, ty trång är porten och smal är vägen som leder till upphöjelse ...

Ta därför emot min lag."³

Det är därför vi talar om att vandra på lärjungeskapets stig.

Vi talar om att lyda Guds bud.

Vi talar om att leva evangeliet med glädje, av allt vårt hjärta, all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår själ.

Gud vet något som vi inte vet

Men för några av oss är det inte alltid en glädje att lyda Guds bud. Låt oss vara helt ärliga: Det kan finnas bud som känns svårare eller mindre tilltalande, bud som vi visar samma entusiasm som ett barn som sitter inför en tallrik nyttiga men avskydda grönsaker. Vi lägger manken till och tvingar oss att lyda så att vi sedan kan göra något roligare.

Kanske frågar vi oss vid sådana tillfällen: "Behöver vi verkligen lyda *alla* Guds bud?"

Mitt svar på den frågan är enkelt:

Jag tror att Gud vet något som vi inte vet, sådant som överstiger vår fattningsförmåga. Vår Fader i himlen är en evig varelse med erfarenhet, visdom och intelligens oändligt mycket större än vår.⁴ Inte bara det, han är också evigt kärleksfull och medkännande, med fokus på ett välsignat mål: att åstadkomma odödlighet och evigt liv för oss.⁵

Med andra ord: Han inte bara *vet* vad som är bäst för dig. Han är också

angelägen om *att du ska välja* det som är bäst för dig.

Om du tror på det här i ditt hjärta – om du verkligen tror att vår himmelske Faders stora verk är att upphöja och förhärliga sina barn, och att han vet bäst hur det ska uppnås – är det då inte bäst att ta emot och följa hans bud, också de bud som verkar svåra? Borde vi inte glädjas åt de lyktstolpar han gett oss som leder oss genom jordelivets mörker och prövningar? De markerar vägen tillbaka till vårt himmelska hem! Genom att välja vår himmelske Faders väg får du en gudomlig grund för din personliga utveckling som en Guds dotter, som blir dig till glädje i hela ditt liv.

Det som kanske gör det svårt för oss är att vi tror att Gud har alla sina välsignelser inlåsta i ett stort moln uppe i himlen och att han vägrar ge oss dem innan vi uppfyller något strängt, förmyndaraktigt krav som han ställer. Så är det inte alls med buden. Det är snarare så att vår himmelske Fader ständigt låter välsignelser regna över oss. Det är vår fruktan, vårt tvivel och våra synder som, liksom ett paraply, hindrar välsignelserna från att nå oss.

Hans bud är kärleksfulla anvisningar och gudomlig hjälp att fälla

ihop paraplyet så att vi kan ta emot det här regnet av himmelska välsignelser.

Vi måste inse att Guds bud inte bara är en lång lista med bra idéer. De är inte levnadsknep från en blogg på nätet eller motivationscitrat från en anslagstavla på Pinterest. De är guda-givna råd byggda på eviga sanningar som getts för att vi ska få "frid i den här världen och evigt liv i den kommande världen"⁶.

Så vi har ett val. Å ena sidan har vi världens uppfattning med ständigt föränderliga teorier och tvivelaktiga motiv. Å andra sidan har vi Guds ord till sina barn: hans eviga visdom, hans säkra löften och hans kärleksfulla anvisningar för hur vi kan återvända till hans närhet i härlighet, kärlek och majestät.

Valet är ditt!

Han som skapade hav, sand och otaliga stjärnor räcker dig en hjälpande hand i dag! Han erbjuder dig det stora receptet på lycka, frid och evigt liv.

För att kvalificera dig för dessa storslagna välsignelser måste du ödmjuka dig, utöva tro, ta på dig Kristi namn, söka honom i ord och handling och beslutsamt "stå som vittne om Gud alltid och i allting och överallt"⁷.

Skälet till att lyda

När du väl förstår Guds och hans buds sanna natur förstår du bättre både dig själv och den gudomliga avsikten med din tillvaro. Därmed förändras din motivation till att följa buden och din innersta önskan blir att leva evangeliet med glädje.

För att ta ett exempel: De som ser närvaron vid kyrkans möten som ett personligt sätt att få större kärlek till Gud, känna frid, stärka andra, söka Anden och förnya sin beslutsamhet att följa Jesus Kristus, får en långt rikare

upplevelse än de som bara lägger tid på att sitta på kyrkbänken. Systrar, det är *mycket viktigt* att vi går på våra söndagsmöten, men jag är ganska säker på att vår himmelske Fader bekymrar sig mer om vår tro och omvändelse än om närvarostatistik.

Här är ett annat exempel:

En ensamstående mamma med två små barn fick nyligen vattkoppor. Det dröjde förstås inte länge innan också barnen blev sjuka. Att ensam ta hand om sig själv och de små barnen blev nästan för mycket för den unga mamman. Därför blev det vanligtvis prydliga huset stökigt och ostädad. Disken staplades i diskhon och högarna med smutstvätt växte överallt.

Medan hon kämpade med gråtande barn – själv ville hon också gråta – knackade det på dörren. Det var hennes besökslärare. De såg den unga mammans nöd. De såg hennes hem, hennes kök. De hörde hennes barn gråta.

Hade de här systrarna bara tänkt på att göra sina ålagda månatliga besök hade de kanske gett mamman ett fat med kakor, nämnt att de saknade henne i Hjälpföreningen förra veckan och sagt ungefär så här: "Tala om för oss om det finns något vi kan göra!" Sedan skulle de ha gått därifrån glada i hågen och tacksamma över ännu en månad med 100 procent.

Lyckligtvis var de här systrarna sanna Kristi lärjungar. De såg sin systems behov och satte sina många gåvor och sin erfarenhet i arbete. De röjde upp i kaoset, bringade ljus och klarhet i hemmet och ringde och bad en vän att komma med välbehövliga livsmedel. När de till sist var färdiga med sitt arbete och sa hej då grät den unga mamman – nu av tacksamhet och kärlek.

Från och med den stunden ändrades den unga mammans uppfattning om besöksverksamheten. "Jag vet", sa hon, "att jag inte bara är en bock i kanten på någons att göra-lista".

Ja, besökslärare bör trofast göra sina månatliga besök, men utan att försumma det viktigaste *skälet* bakom det här budet: att älska Gud och sina medmänniskor.

När vi ser Guds bud och vår del i att bygga upp hans rike som något att bocka av på en att göra-lista går vi miste om det som är själva kärnan i lärjungskapet. Vi går miste om den tillväxt som kommer av att med glädje leva efter vår himmelske Faders bud.

Att vandra lärjungskapetets stig behöver inte vara en bitter upplevelse. Det är "sötare än allt som är sött".⁸ Det är inte en börda som tynger ner. Lärjungskapet höjer humöret och lättar hjärtat. Det inger oss tro, hopp och kärlek. Det fyller vår ande med

ljus i mörka stunder och med frid i bedrövelsen.

Det ger oss gudomlig kraft och bestående glädje.

Lev evangeliet med glädje

Mina kära systrar i evangeliet, vare sig du är åtta eller hundraått finns det en sak jag hoppas var och en av er förstår och vet:

Du är älskad.

Du betyder mycket för dina himmelska föräldrar.

Ljusets och livets oändlige och evige Skapare känner dig! Han tänker på dig.

Ja, Gud älskar dig i dag och alltid.

Han väntar inte med att älska dig till du har övervunnit dina svagheter och dåliga vanor. Han älskar dig i dag fullt medveten om allt som du går igenom. Han vet att du sträcker dig mot honom i innerlig och hoppfull bön. Han vet när du klamrade dig fast vid det minskande ljuset och trodde, trots att det blev allt mörkare. Han känner

ditt lidande. Han vet att du kände ånger de gånger du gjorde orätt eller misslyckades. Och han älskar dig fortfarande.

Och Gud känner till alla dina framgångar, även om de verkar obetydliga för dig. Han uppmärksammar och uppskattar dem alla. Han älskar dig för att du ger av dig själv åt andra. Han älskar dig för att du hjälper andra bära sina tunga bördor, också när du har egna att kämpa med.

Han vet allt om dig. Han ser dig klart – han känner dig som den du faktiskt är. Och han älskar dig – i dag och alltid!

Tror du det har någon betydelse för vår himmelske Fader om din makeup, din klädsel, ditt hår och dina naglar är perfekta? Tror du att ditt värde i hans ögon förändras beroende på hur många som följer dig på Instagram eller Pinterest? Tror du han vill att du ska oroa dig eller bli deprimerad om någon slutar vara din vän på Facebook eller slutar följa dig på Twitter? Tror du ditt

utseende, din storlek eller popularitet har någon som helst betydelse för ditt värde i Guds ögon, han som skapade universum?

Han älskar dig inte bara för den du är i dag utan också för den härliga och strålande varelse du har potential och önskan att bli.

Mer än du någonsin kan föreställa dig vill han att du ska nå din bestämelse: att med heder återvända till honom.

Jag betygar att du kan göra det genom att lägga själviska önsknings- och ovärdiga ambitioner på offrets och tjänandets altare. Systrar, förtrösta på Jesu Kristi makt att frälsa. Lyd hans lagar och bud. Med andra ord: Lev evangeliet med glädje.

Det är min bön att ni på nytt och i än större mått ska få uppleva Guds underbara kärlek i era liv, att ni ska känna tron och beslutsamheten att lära Guds bud och bevara dem i hjärtat och leva evangeliet med glädje.

Jag lovar att när ni gör det så upptäcker ni ert bättre jag – ert *sanna* jag. Då upptäcker ni vad det verkligen vill säga att vara döttrar till den evige Guden, all rättfärdighets Herre. Det vittnar jag om, och jag välsignar er såsom en Herrens apostel, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Gud är inte bara vår Härskare och Skapare, han är också vår himmelske Fader. Alla män och kvinnor är bokstavligen söner och döttrar till Gud. President Joseph F. Smith lärde att "människan, som ande, avlades och föddes av himmelska föräldrar och fostrades till mognad i Faderns eviga boningar, innan hon kom till jorden och fick en timlig [fysisk] kropp" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* [1998], s. 338).
2. L&F 132:19.
3. L&F 132:21–22, 24.
4. Se Jes. 55:9.
5. Se Mose 1:39.
6. L&F 59:23.
7. Se Mosiah 18:9.
8. Alma 32:42.

Sobral, Brasilien

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser som återgetts under generalkonferensen som kan användas vid personliga studier, hemmaftnar och annan undervisning. Sidnumret anger den sida där talet börjar.

TALARE	BERÄTTELSE
Neil L. Andersen	(28) Neil L. Andersen stärker en återvänd missionärs vittnesbörd om Joseph Smith.
M. Russell Ballard	(89) En färdledare uppmanar deltagare att "stanna i båten" när de förbereder sig för försränning.
David A. Bednar	(107) Efter att ha fått en mindre skada behandlad, erbjuder David A. Bednars son sina vänner liknande behandling.
Linda K. Burton	(111) En heltidsmissionär avslutar sin mission med ett förfinat sinne efter att ha arbetat av hjärta, kraft, sinne och styrka för Herren.
Tad R. Callister	(32) Ben Carsons mamma förändrar hans liv. En libanesisk flicka lär sig om evangeliet av sin mamma. Tad R. Callisters föräldrar undervisar honom om evangeliet.
Craig C. Christensen	(50) Flera diakoner berättar varför de beundrar president Monson. Craig C. Christensen får ett vittnesbörd genom att studera Mormons bok.
D. Todd Christofferson	(16) Kung Henrik V säger till sina män att varje persons själ tillhör honom själv. En man som vägrade försörja sig själv går med på att föras till en kyrkogård.
Quentin L. Cook	(46) Gullan i den tecknade serien <i>Snobben</i> kommer med ursäkter för att hon tappar bollar hon försöker ta. En ung man gör val som inte är i samklang med hans mål att verka som missionär och gifta sig i templet. Ett besök hos en fotbollstränare på high school bekräftar Quentin L. Cooks beslut att följa faderns råd.
Dean M. Davies	(53) Kyrkan och dess medlemmar i Filippinerna räddar medlemmar och icke medlemmar efter en förödande tyfon.
Cheryl A. Esplin	(12) En ledare i Unga kvinnor lär sig om sakramentets stärkande kraft. En nittiosexårig man går i kyrkan för att kunna ta del av sakramentet.
Henry B. Eyring	(59) En nyomvänd hjälper den unge Henry B. Eyring och hans bror att förbereda sig för att tjäna i prästodömet. Henry B. Eyrings far och biskop visar tilltro till honom genom att be om hans hjälp. En hemlärlarkamrat med stor erfarenhet visar förtroende för Henry B. Eyrings son. (70) Henry B. Eyrings mor ber om att han ska höra Guds ord i hennes råd. Kyrkans ledare i Idaho får uppenbarelse om hur de ska hjälpa översvämningsdrabbade. Hustrun till en man som ges beseglingsmakten får genom uppenbarelse veta att hennes make är kallad av Gud.
Eduardo Gavarret	(37) Som heltidsmissionär lär sig Eduardo Gavarret att följa Frälsarens röst. Föräldrar och syskon till en fjortonårig flicka i Uruguay följer hennes exempel och blir medlemmar i kyrkan. Föräldrarna till Eduardo Gavarret tar emot missionärerna och deras budskap.
Carlos A. Godoy	(96) För att få de välsignelser som utlovats i hans patriarkaliska välsignelse ansöker Carlos A. Godoy, med hustruns stöd, om att vidareutbilda sig.
Robert D. Hales	(80) Unge Robert D. Hales får ett vittnesbörd när han lär sig om gudomen av föräldrar, lärare, skrifterna och den Helige Anden.
Jeffrey R. Holland	(40) Thomas S. Monson återvänder från Tyskland i sina tofflor efter att ha gett bort sina skor, sin extra kostym och sina extra skjortor.
Larry S. Kacher	(104) Larry S. Kacher och hans hustru fångas i en ripström men tar sig tillbaka till stranden tack vare gudomligt ingripande. Två män gör val som leder deras familjer bort från kyrkan. Larry S. Kachers svärföräldrar välsignar sin avkomma genom att följa evangeliet och undervisa sina barn om det.
Jörg Klebingat	(34) Jörg Klebingat råder en syster i Ukrainamissionen Kiev att inte låta sig förlamas av en svaghet.
Neill F. Marriott	(117) Neill F. Marriott lämnar templet med vetskapen att hon kan lita på Frälsaren. Neill F. Marriotts dotter uppmanar familjen att be efter att en liten son kommit bort. Niohundra unga kvinnor i Alaska återger "Den levande Kristus" utantill.
Hugo E. Martinez	(102) President Monson hjälper en far vars dotter är sjuk. Bröder kommer med vatten till familjen Martinez efter en orkan.
Thomas S. Monson	(67) En torped skadar rodet till slagskeppet <i>Bismarck</i> så att det inte kan styra längs en utstakad kurs. (86) Medlemmar i Kanada besöker ofta ett par som immigrerat från Tyskland så att de kan ta del av den fridfulla andan där.
Russell M. Nelson	(74) Efter att ha opererat president Spencer W. Kimball får Russell M. Nelson ett vittnesbörd om att president Kimball ska bli profet.
Dallin H. Oaks	(25) Tack vare hustruns tålmod och vänlighet bestämmer maken som inte är medlem sig för att döpas.
Allan F. Packer	(99) När den unge Allan F. Packer är fokuserad på att hugga ved glömmar han att ta av yxan fodralet.
Boyd K. Packer	(6) En kvinna inser att Frälsaren redan har sonat det fruktansvärda som gjorts mot henne.
L. Tom Perry	(43) En dotterson till president Harold B. Lee påminner sin mor om vikten att be före sängdags.
Lynn G. Robbins	(9) President Boyd K. Packer frågar Lynn G. Robbins vad han sätter i fokus och påminner honom om att han representerar profeten inför folket.
Jean A. Stevens	(114) Jean A. Stevens föräldrar håller fast vid sina förbund och sin kärlek till Herren. Unga kvinnor förbereder sig för templets förbund.
Dieter F. Uchtdorf	(56) En man stör sig på en enda maskros i grannens trädgård. En bankrånare gnider i ansiktet med citronsaft och tror att det gör honom osynlig. I en till synes stark församling slutar elva äktenskap med skilsmässa. (120) Besökslärare hjälper en ensamstående mor som kämpar med två sjuka barn.

President Thomas S. Monson talar på söndagens eftermiddags-session under generalkonferensen.

”Två härliga dagar med inspirerade budskap”

”Vi har upplevt två härliga dagar med inspirerade budskap”, sa president Thomas S. Monson i slutet av den 184:e halvårskonferensen söndagen den 5 oktober 2014.

Budskapen innefattade bland annat vikten av att utveckla ett vittnesbörd som hjälper oss att uthärda alla omständigheter, att följa Frälsarens väg och bli hängivna lärjungar, att följa och stödj profeterna, att använda vår fria vilja klokt och ska göra hemmet till en plats där det finns kärlek, trygghet, föredöme och undervisning om evangeliet.

Under sitt inledande tal på lördagen nämnde president Monson att kyrkan fortsätter att växa. ”Vi har nu över 15 miljoner medlemmar och fortsätter att öka i antal”, sa president Monson. ”Vårt missionsarbete går obehindrat framåt. Vi har över 88 000 missionärer som sprider evangeliets budskap över hela världen.”

Under lördagens eftermiddags-session avlöstes äldste Carlos H. Amado

och äldste William R. Walker i de sjuttios första kворum och tilldelades emeritusstatus. Äldste Arayik V. Minasyan och äldste Gvido Senkans avlöstes som områdessjuttio.

För första gången under en generalkonferens höll några talare vars modersmål inte är engelska sitt tal på sitt eget språk. Äldste Chi Hong (Sam) Wong talade på kantonesiska, äldste Eduardo Gavarret och äldste Hugo E. Martinez på spanska och äldste Carlos A. Godoy på portugisiska.

Stora skaror fyllde konferenscentret som rymmer 21 000 sittplatser samt extrautrymmen på Temple Square i Salt Lake City före varje konferenssession som översattes till över 90 språk och sändes till över 170 länder och territorier. Dessutom gjordes konferensen tillgänglig via teve, radio, satellitutsändning och internet, även på mobila enheter. Den här konferensen var det 90 år sedan radioutsändningar påbörjades och 65 år sedan konferensen började sändas via teve. ■

Film om Joseph Smith nu på Hulu

Millioner människor har nu tillgång till en film producerad av kyrkan, som hyllar profeten Joseph Smith. *Joseph Smith: Återställsens profet*, en film som skildrar profetens liv och arv, kan nu ses kostnadsfritt på Hulu, en webbplats med videoströmning.

Filmen är den första som kyrkan producerat som sänds via en så stor distributionskanal som Hulu. Här kan omkring fyra miljoner prenumeranter se inspelade videoströmmar via Roku, Apple, teve, Xbox, PlayStation samt via smarttelefoner och surfplattor med anslutning till internet. Genom att ha filmen på Hulu kan inte bara kyrkans medlemmar få tillgång till den utan det blir också möjligt för fler personer som inte är medlemmar att se den och lära sig mer om kyrkan.

Medlemmar som ser, lämnar kommentarer och betygsätter filmen kan göra det lättare för andra att hitta den. ■

Kyrkan fortsätter att bygga tempel

”När alla de tempel som tillkännagivits är klara och invigda kommer vi att ha 170 tempel i drift över hela världen”, sa president Thomas S. Monson under generalkonferensen i oktober 2014. ”Eftersom vi koncentrerar oss på att färdigställa redan tillkännagivna tempel, tillkännager vi inte några nya tempel just nu. Men allteftersom vi fastställer behov och hittar tomter kommer ytterligare tillkännagivanden om tempel.”

Sedan president Monson återinvigde templet i Ogden i Utah i september 2014 uppgår antalet tempel i drift över hela världen till 143.

Templet i Fort Lauderdale i Florida invigdes i maj 2014 av president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet. Templet i Phoenix i Arizona invigs den 16 november 2014, och under 2015 invigs eller återinvigs minst fem ytterligare tempel. ■

Templet i Ogden i Utah återinvigdes den 21 september 2014.

FOTO SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

MINISTERING RESOURCES TILLGÄNGLIG FÖR KYRKANS RÅD

Medlemmarna i stavs- och församlingsråd har nu tillgång till en ny kyrkans webbplats som heter Ministering Resources (Hjälpresurser) och finns på ministering.lds.org. Den är till hjälp när de vill hjälpa enskilda och familjer med deras timliga och andliga behov, även i svåra och känsliga frågor. Platsen är tillgänglig för personer med kallelser i stavs- och församlingsråd via deras LDS-konto.

Resurser som tidigare bara varit tillgängliga för biskopar och stavspresidenter har uppdaterats och utökats med riktlinjer om hur man hjälper offer för övergrepp, personer med missbruk, ensamstående blivande föräldrar, pornografianvändare, de som känner dragning till personer av samma kön och de som kämpar med ekonomiska problem och arbetslöshet.

Under ledning av biskopen kan församlingsråd använda Ministering Resources tillsammans för att hjälpa enskilda och familjer inom församlingsgränserna. ■

Lärdomar för vår tid

Från november 2014 till mars 2015 ska melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen tas ur ett eller flera tal från generalkonferensen i oktober 2014. Från och med april 2015 kan talen tas från antingen oktoberkonferensen 2014 eller aprilkonferensen 2015. Stavs- och

distriktspresidenter kan välja vilka tal som ska användas eller delegera det ansvaret till biskopar och grenspresidenter.

De som deltar i fjärde söndagens lektioner uppmanas att studera de valda talen i förväg. Konferens-talen finns på många språk på conference.lds.org. ■

HJÄLP TILLGÄNGLIG FÖR PERSONER SOM DRABBAS AV ANHÖRIGS MISSBRUK

Makar och familjemedlemmar som drabbas av en närståendes missbrukarbeteende kan vända sig till en ny handledning på internet för att få hjälp, hopp och helande.

The Spouse and Family Support Guide, en handledning på AddictionRecovery.lds.org, är avsedd att hjälpa makar och familjemedlemmar att bli fria från svårigheterna de upplever på grund av närståendes missbrukarbeteende som rör droger, alkohol, pornografi eller andra skadliga ämnen eller beteenden. Förutom på engelska blir handledningen snart tillgänglig på spanska, portugisiska, franska, italienska, tyska, ryska, kinesiska, japanska och koreanska.

Handledningen är uppdelad i 12 avdelningar med fokus på helande, ökat hopp och att finna styrka genom Jesus Kristus.

Det finns många praktiska förslag som hur man fastställer gränser och regler, hur man samtal om missbruk och återhämtning med en närstående samt hur man på bästa sätt hanterar återfall.

Handledningen används under samtal i konfidentiella stödgruppsmöten för makar och familjemedlemmar som erbjuds av Kyrkans familjeservice. Den kan också användas för personliga studier eller av kyrkans ledare när de intervjuar och ger råd till medlemmar. ■

FOTO SCOTT G. WINTERSON, DESERET NEWS

Unga vuxna lyssnar på ett brasafonstal i Marriott Center vid Brigham Young-universitetet i Provo, Utah.

Ändringar med början i januari för brasafonar för unga vuxna

Första presidentskapet och kyrkans utbildningskommitté har tillkännagett ändringar angående antal, plats och publicering av brasafonar för unga vuxna, med början i januari 2015. Ändringarna inbegriper följande:

Namn: Världsomfattande brasafon för unga vuxna: En kväll med (namn på talaren).

Hur ofta: Tre gånger per år; andra söndagen i januari, första söndagen i maj och andra söndagen i september.

Åhörare: Alla unga vuxna, både gifta och ensamstående, inbjuds att delta. Elever som går sista året på gymnasiet eller motsvarande inbjuds också att närvara.

Platser: Brasafonen i januari hålls vid Brigham Young-universitetet i Provo, Utah; BYU-Idaho eller BYU-Hawaii. Brasafonen i maj hålls i konferenscentret i Salt Lake City eller på andra platser i anslutning till kyrkans huvudkvarter. Brasafonar i

september hålls på andra platser i Förenta staterna.

Publikation: Inom några dagar efter varje brasafon finns talen på engelska i text-, ljud och videoformat på LDS.org och på appen Evangeliebiblioteket i en ny samling för unga vuxna. Andra språk kommer. Sammanfattningar av talen kommer att finnas med i *Liahona* och textcitrat, bildcitrat (memer) samt videoavsnitt direktsänds och visas efter brasafonen via kyrkans sociala mediakanaler, bland annat talarens sociala webbplatser.

Första presidentskapet väljer också fortsättningsvis talarna bland kyrkans generalauktoriteter och generalämbetsmän.

Ändringarna tillkännagavs för de unga vuxna under KUV:s brasafon den 2 november 2014, och för prästadömsledarna i ett brev från första presidentskapet daterat den 28 augusti 2014 som innehöll schemat för utsändningarna under 2015. ■

LDS Charities erbjuder hjälp

Sedan återställensens första dagar har medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga varit kända för sin vilja att hjälpa och lyfta nödlidande.

På senare år har kyrkans medlemmar och andra genom generösa bidrag gjort det ekonomiskt möjligt för kyrkans humanitära arbete att via olika program komma personer över hela världen till godo. Bara under 2013 hjälpte kyrkans humanitära program över 10,5 miljoner människor i 130 länder.

Det här arbetet omfattar sådant som att ge tröst och livsförnödenheter till att ordna med rent vatten, utbilda barnmorskor och läkare i återupplivning av tusentals nyfödda och att dela ut rullstolar. Dessutom hjälper kyrkan till med synvård och utbildning därav, ger vaccinationer och hjälper samhällen att odla näringsrik mat.

Flyktinghjälp

Kyrkan har regelbundet och generöst bidragit till att hjälpa flyktingar och andra som drabbats av politiska konflikter och födobrist. Nyligen:

- Kyrkan donerade tusentals tält och basförråd till familjer i Tchad och byggde handpumpade brunnar, latriner och duschrum i flyktingläger i Burkina Faso.
- I Jordanien, Syrien, Libanon, Irak och Kurdistan delar LDS Charities ut matpaket, filter, medicinska förnödenheter, hygienpaket,

sängkläder och vinterkläder. I Irak och Kurdistan har rullstolar och annan hjälp till rörelsehindrade delats ut till personer som skadats i politiska konflikter.

- I Gaza donerades läkemedel, andra medicinska förnödenheter och torr mjölk till det centrala sjukhuset.
- I Israel donerades ultraljudsutrustning till en läkarstation.
- I Ukraina och Ryssland har kyrkan gått samman med Förenade nationernas utvecklingsprogram och levererat mat, sängkläder, kläder och personliga hygienartiklar till 30 000 personer som tvingats fly under politisk oro.

LDS Charities arbetar för att uppehålla politisk neutralitet och att hjälpa personer av alla trosåskådningar.

Katastrofhjälp

Kyrkan hjälper också till efter naturkatastrofer.

- I Sierra Leone och Liberia har kyrkan engagerat 1 600 lokala volontärer i att utbilda andra om hur man undviker Ebola och delat ut mat och grundläggande sanitära och medicinska förnödenheter.
- Efter en översvämning som orsakats av en kraftig monsunstorm i Pakistan och Indien distribuerade kyrkan mat, hygienpaket och medicinska förnödenheter.
- I Tonga förstörde en cyklon hundratal hem, däribland 116 medlemsfamiljers. Medlemmar hjälper till att bygga upp deras bostäder igen. De får utbildning i hur de kan bygga ett tillfälligt skjul och uppmanas sedan att hjälpa minst fyra andra personer att bygga egna skjul. Kyrkan odlar

SARAH JANE WEAVER, CHURCH NEWS

Distriktspresidenten i Amman, Jordanien och hans dotter träffar flyktingar.

grödor på nytt och utbildar lokalbor i hemodling.

- När en orkan skadade eller förstörde tusentals hem i Mexiko delade lokala ledare från kyrkan ut mat och vatten till drabbade medlemmar, och kyrkan samarbetade med staten i distribution av matpaket.

Vad du kan göra

Donationer till fonden för humanitärt bistånd gör det möjligt för kyrkan att omedelbart rycka ut när en kris uppstår. Dessutom kan medlemmar, oavsett var de bor, visa kristuslik kärlek, tjäna sin nästa och utveckla respekt för alla människor. Att lägga märke till flyktingar och invandrare i vårt samhälle, eller personer som genomgår personliga kriser, och erbjuda vår vänskap, visa intresse och skapa en välkomnande miljö är en kristuslik gärning som aldrig är förgäves.

Genom sin humanitära gren strävar kyrkan efter att anamma president Thomas S. Monsons råd att "vi kan stärka varandra. Vi har förmågan att uppmärksamma de ouppmärksammade. När vi har ögon som ser, öron som hör och hjärtan som förstår och känner, kan vi sträcka ut en hand och rädda [andra]" ("Kallelsen att tjäna", *Liahona*, jan. 2001, s. 58). ■

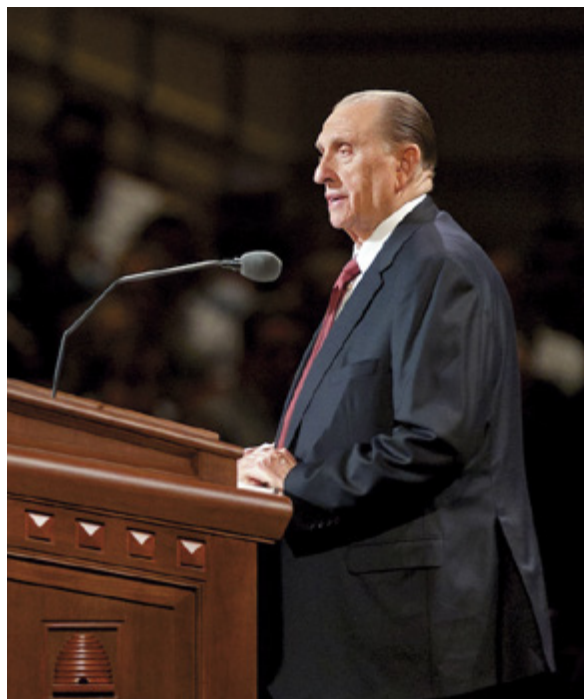
Högtidlig bön, av Linda Curley Christensen

Profeten Joseph Smith skrev om sin upplevelse vid fjorton års ålder i den heliga lunden:

"Jag [drog] mig undan till skogen ... på morgonen en härlig, klar dag, tidigt på våren artonhundratjugo. ...

Mitt i alla mina bekymmer hade jag ännu aldrig gjort något försök att be högt.

Sedan jag ... sett mig omkring och funnit att jag var ensam, knäböjde jag och började uppsända mitt hjärtas önskningar till Gud" (Joseph Smith – Historien 1:14–15).

”När vi strävar efter att sätta Kristus i centrum i våra liv genom att lära av hans ord, följa hans undervisning och vandra på hans stigar, lovar han att dela det eviga livet med oss, som han dog för att uppnå”, sade president Thomas S. Monson under kyrkans 184:e halvårskonferens. ”Det finns inget viktigare mål än detta, att vi ska välja att ta emot hans lära och bli hans lärjungar och utföra hans verk under jordelivet. Inget annat val vi gör, kan göra oss till den han kan göra oss till.”

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

